Cunoscuta scenaristă **Clare Naylor** s-a născut în 1971 în Yorkshire, Marea Britanie, şi a avut o copilărie de poveste: s-a cocoţat în arborii de mango în Zambia şi a jucat netball în Hampshire. După ce îşi ia licenţa în Literatură Engleză la Royal Holloway Collège de la London University, începe să cocheteze cu scrisul. În 1993 câştigă concursul Young Writers Talent al revistei *Vogue* şi se lansează în presă. Îşi exersează câţiva ani condeiul la *Tatler*. Debutează în 1997 cu romanul *Love: A User's Guide*, care face senzaţie şi îi aduce un contract pentru alte două cărţi în valoare de 120.000 de dolari. Printre cele mai cunoscute romane ale sale se numără *Pe urmele lui Alice (Catching Alice,* 1998) *Dog Handling* (2002), *The Second Assistant* (2004) şi *The First Assistant* (2006), ambele în colaborare cu Mimi Hare, în curând în colecţia „Cocktail”, *The Godess Rules* (2005). Clare Naylor este scenarista comediei romantice *Accidental Husband* (2008), cu Uma Thurman şi Colin Firth în rolurile principale.

Clare Naylor

Pe urmele lui Alice

Traducere din engleză şi note de ANCA MARIA STĂNCIOIU

HUMANITAS

Coperta de ANGELA ROTARU Redactor IUSTINA CROITORU

CLARE NAYLOR *CATCHING ALICE,* 1998

HUMANITAS FICTION, 2008

www.humanitas. Ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NAYLOR, CLARE**

**Pe urmele lui Alice** / Clare Naylor; trad.: Anca Maria Stăncioiu.

— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008 ISBN 978 – 973 – 689 – 255 – 4
I. Stăncioiu, Anca Maria (trad.) 821.111 – 31 = 135.1

**Capitolul 1**

Mai nou, mâncatul luase locul shoppingului, care, la rândul lui, luase locul sexului. Prin urmare, îşi spuse Alice, măcar să mănânce ceva, dacă tot nu prea mai avusese parte în ultima vreme nici de shopping, nici de sex. Mâncare ca lumea. Nu fulgi care să-i zgârie gingiile sau pâine prăjită, ci mâncare adevărată, care, savurată cu ochii închişi şi lăsând frâu liber imaginaţiei, s-o umple de aceeaşi plăcere ca o partidă de sex.

Deschise frigiderul. Absolut nimic. În niciun caz roşii deshidratate sau ciocolată belgiană. Voia ceva care să compenseze toate lipsurile din viaţa mizerabilă pe care o ducea de o vreme încoace. Ceva care s-o ajute să şteargă gustul amar al legăturii cu tiranicul şi infidelul Jamie, fostul ei. Ceva atât de dulce, încât doar gândul la respectiva prăjitură să-i carieze dinţii. O prăjitură cu blat însiropat, pufos, acoperit cu gem de zmeură şi două straturi de frişcă. Scoase forma rotundă de prăjituri de sub cuptor şi se apucă să cântărească făina. Când întinse însă mâna după drojdie avu o ezitare. Ar trebui să se apuce de dietă. Aşa că se hotărî pentru o prăjitură cu morcov. Mai puţine calorii, îşi spuse ea. Doar că în frigider era un singur morcov pricăjit şi mucegăit. Alice îşi trecu în grabă degetele pline de făină prin păr şi o porni spre Chelsea Green.

În această dimineaţă de luni, casele de culoarea migdalelor pudrate cu zahăr de pe strada ei erau scăldate de razele soarelui. Bywater Street era cea mai eterogenă zonă din Chelsea. Intrările erau decorate cu nenumărate coşuri cu flori şi crini din soiuri rare. Vecinii ei păreau refugiaţi de la Woodstock şi doamne impozante, cântăreţe de operă şi colonei în rezervă, oameni ale căror preocupări în acest început de mai păreau a fi vocalizele, iniţierea în arta împăierii animalelor şi păsărilor, hrănirea trandafirilor cu homar. Venise primăvara şi, dacă se concentra puţin,

Alice era sigură că putea auzi ciripitul păsărelelor în ciuda traficului înfiorător de pe King's Road.

Îmbrăcată cu o pereche de colanţi găuriţi şi un tricou vopsit în maşina de spălat şi sperând că lumea va lua şlapii mărimea 42 Turnbull & Asser ai vărului ei Simon drept ultimul răcnet de la Gucci, Alice încercă să se amestece prin mulţimea de femei slabe-moarte şi bronzate şi bărbaţi „heroin chic", care îşi pierdeau vremea prin faţa cafenelelor cu portofoliile de manechini la vedere. Zărindu-şi însă imaginea în vitrina unui magazin exclusivist de lenjerie îşi dădu seama că nu exista nici cea mai mică şansă ca şuviţele ei albe de făină să treacă drept opera unui stilist în vogă gen Toni & Guy. Îşi trecu degetele prin buclele şatene rebele încercând să-şi scuture eventualele urme de ingrediente culinare şi dădu repede colţul pentru a scăpa de privirile ironice ale atâtor oameni şic.

O porni spre Chelsea Green, un loc aparte pe care văzându-l ştiai imediat că te afli la Londra şi începeai automat să fredonezi *I've got a Lovely Bunch of Coconuts* în stilul lui Dick Van Dyke. De jur-împrejurul unui petic bine întreţinut de iarbă se înşiră vitrine ca dintr-un decor de film: cea a unui magazin de peşte, unde un păstrăv cu pielea irizată sare din pârâu direct pe talerul unui cântar, dând uşurel din aripioare, cea a unei băcănii, unde perele şi cartofii stau cuibărite pe un pat de gazon artificial într-o binecuvântată armonie atemporală, şi un chioşc de ziare unde găseşti bomboane gumate şi îngheţată. Cunoscătorii suspectau acest loc că ar fi un fel de replică londoneză la serialul american *Nevestele din Stepford* – o mulţime de femei de o perfecţiune ireală, cu picioare lungi ca ale cailor de curse, încât n-ar fi putut da naştere nici măcar unui sufleu, darămite bebeluşilor nevinovaţi cocoloşiţi pe bancheta din spate a Mercedesurilor. Dându-şi seama că singura parte a corpului ei ce putea fi asociată cu a unui cal de curse era posteriorul, mergea în spatele unei astfel de fiinţe, trăgându-se de tricou doar – doar l-o lungi până la genunchi. Femeia strângea între degete o piersică atât de coaptă, de-ai fi zis că-i din marţipan. Alice mai luă nişte

amărâţi de morcovi şi începu să-şi imagineze cum ar fi să te duci la magazin doar ca să cumperi fructe de pădure, să-ţi ţii aşternuturile din bumbac egiptean într-un dulap parfumat cu paciuli, iar singura ta grijă să fie cât de tare să faci mămăliga.

Alice nu era făcută să meargă la serviciu şi să-şi plătească facturile. Voia o viaţă confortabilă, ca în romanele gen Aga Saga. Tânjea după un domeniu parohial la ţară, cu ziduri în ruină şi câini. Copiii încă nu intrau în peisaj, dar s-ar fi încumetat să-şi asume responsabilitatea creşterii unui câine. Se împăcase cu gândul că va trebui probabil să se mărite cu vicarul, deşi nu prea ştia unde puteai găsi vicari tineri. Că, pe bune, nu era unul sub cincizeci de ani. Poate era vreun seminar prin apropiere.

Ceainăria Jane Asher de-alături părea locul ideal unde mai puteai da peste un membru al clerului, aşa că se hotărî să intre să bea un ceai şi să mănânce o prăjitură. Se aşeză la o masă liberă şi începu să învârtă linguriţa în ceaşca cu ceai Earl Grey, urmărind cu atenţie strada doar – doar o zări vreo sutană. Oare aşa se numeau, sau era un cuvânt rusesc? Iisuse, păi cum avea ea să se descurce la petrecerea în aer liber dată de vicar, dacă nu ştia nici măcar cu ce se îmbracă soţul ei.

— Cu certitudine, Lady B., Ariel automat face minuni în privinţa petelor de pe veşmintele reverendului.

Într-o astfel de viaţă ideală, evident că n-ar fi nevoie să-şi bată capul cu spălatul rufelor, căci în acest gen de roman existau întotdeauna o mulţime de persoane prin preajmă gata să preia corvezile – să aranjeze florile, să toarne ceaiul, să-i şteargă la nas pe băieţii din cor. Evident, ea şi vicarul ei vor trebui s-aleagă cu grijă parohia. Mai rămânea o singură problemă: fizicul ei – nu prea aducea a nevastă de vicar, ci mai curând a dezastru ambulant. Şoldurile ei, departe de a fi feciorelnice, ar fi arătat groaznic în fustă cu pliuri. Erau suficient de plinuţe pentru a suci minţile credincioşilor, iar buclele ei nu puteau fi îmblânzite într-un coc nici cu slujbe. Poate că era o cauză pierdută. Ar fi fost însă o Maria Magdalena de zile mari.

Cum morcovii ei stătuseră o vreme în punga lor maro pe masa din ceainărie, probabil că se îmbibaseră prin cine ştie ce minune cu spiritul lui Jane Asher, pentru că prăjitura crescuse minunat, iar cele câteva seminţe de mac adăugate creaseră un efect spectaculos. „Inspirată”, îşi zise Alice lingând amestecul de pe tel, imaginându-se făcând de-aci înainte prăjituri pentru ocazii speciale, şi nu dactilografiind. Însă pe moment nicio duzină de ouă nu-şi putea permite să cumpere, şi cu asta, basta.

Dacă v-aţi imaginat cumva că Alice a aterizat în această lume aparent minunată pentru că ursitoarele ei au pricopsit-o la naştere cu un cont în bancă şi o bijuterie de apartament într-o zonă şic a Londrei, atunci v-aţi înşelat. Alice este o fată ca oricare alta. Ba chiar mai puţin norocoasă decât altele, dacă pierderea slujbei, a apartamentului şi a prietenului în interval de doar două săptămâni poate fi considerată un ghinion. De la o zi la alta, cariera ei cât de cât promiţătoare în domeniul relaţiilor publice se transformase în fum când compania la care lucra fuzionase cu una gigant, iar Alice devenise inutilă şi ca atare trimisă acasă să se uite la televizor de dimineaţa până seara. După care se adeverise şi bine-cunoscuta zicală conform căreia un necaz nu vine niciodată singur când, la doar câteva zile după asta, jigodia de Jamie se hotărâse s-o termine cu ea şi să-şi instaleze noua prietenă în patul conjugal din apartamentul pe care-l împărţeau, lăsând-o să-şi plângă amarul şi să mototolească între degete cecul meschin primit la concediere pe canapelele diverşilor prieteni.

Din fericire pentru ea, dar şi pentru prietenii ei ale căror rezerve de Kleenex se dovedeau mereu insuficiente, mai era şi acest văr super pe care-l chema Simon Beaumont. Simon plecase din Londra cu şase luni în urmă ca să facă un film despre animale sălbatice în Brazilia. Alice era însă convinsă că singurele sălbăticiuni pe care le întâlnise sau, în orice caz, singurele pe care le fotografiase erau de sex feminin şi de-a dreptul încântătoare, dar, în fond, cu ce drept îşi dădea ea cu părerea? îi pusese

apartamentul la dispoziţie nefericitei şi amărâtei sale verişoare din Clapham. Odată cu cheile de la apartament, îi lăsase însă moştenire şi o suită de femei cu inima frântă care sunau zi şi noapte, ba îşi mai făceau apariţia şi la uşă din când în când, superelegante şi cu decapotabilele torcând uşor la intrare.

La început, Alice nu ştiuse cum să se descurce cu această Moştenire. Voi aţi şti? Dacă v-aţi pomeni asaltate de valuri de satin sclipitor şi trupuri de culoarea mierii cărora nu mai pridideaţi să le deschideţi uşa, fără s-aveţi timp să vă schimbaţi pantalonii jegoşi sau să faceţi ceva cu claia de păr nespălat? Aşa ziceam şi eu. La început, Moştenirea a fost şi ea destul de iritată şi de intrigată. Cine, ar fi vrut ele să ştie, era această creatură care răspundea la uşa încântătorului Simon de parcă ar fi fost proprietarul? Oare se căsătoriseră în secret după o noapte albă petrecută la pubul Ministery of Sound? Sau îl ajunsese din urmă bine-cunoscuta nebunie din familie?

Aşa că vă imaginaţi ce uşurare au simţit când au aflat că: a) Alice era vară-sa şi, prin urmare, cam greu să-i devină mireasă, şi b) nici vorbă de picioare bronzate. De fapt, ăsta era momentul în care Alice înceta să mai fie o ameninţare şi devenea un aliat. Pentru că pe cine te puteai oare baza dacă nu pe Alice să-l convingă pe Simon, la întoarcere, să se însoare cu Trinny/Sophie/Tamsin/sau mai ştiu eu cine? Iar Alice era mai mult decât încântată să le facă pe plac, mai ales că toate insistau s-o ia cu ele la deschiderea nu ştiu cărui club de noapte sau la vreun party de fiţe.

— Aşadar, dragă, spune-mi şi mie la ce-ţi trebuie ţie un nenorocit de job? o întrebă Trinny, una dintre membrele mai puţin periculoase ale Moştenirii, în vreme ce culegea seminţele din prăjitură, lăsând restul într-un morman pe farfurie. (Îţi dai seama câte calorii are o prăjitură?)

Alice tocmai ce-şi făcuse curaj să-i spună lui Trinny că n-o să poată veni la prânzul cu fetele de a doua zi pentru că voia să se pună la dispoziţia agenţiei Office Trollopes pentru slujbe temporare. Era înregistrată la ei de

două săptămâni deja, însă până acum nu îi oferiseră decât o slujbă de ambalator de iaurt îngheţat în cutii de carton şi de aranjat vasele Denby expuse pentru vânzare la târgul Debenhams. Dacă nu făcea curând rost de ceva bani, n-avea nicio şansă să i se aprobe extinderea creditului.

— Facturile, Trin. Mâncare, haine.

Trinny se uită la ea perplexă. Nu ştia ce să spună.

— Mă văd cu Simon săptămâna viitoare, spuse ea zâmbind cu subînţeles precum mâţa care a mâncat pe furiş smântână.

— Vărul Simon? întrebă Alice amestecând cu degetul în glazura portocalie din farfurie.

— Da, Simon B.

Doar cu o mică schimbare a numelui, Trinny reuşise să-l transforme pe vărul Simon cel cu urechi de liliac, care făcuse cândva pipi în bazinul broaştei ei ţestoase la o petrecere la iarbă verde în familie, într-un monden indispensabil care iubea şi părăsea femeile prin colibe de chirpici de pe plantaţii de avocado de-a lungul şi de-a latul acestei lumi lipsite de moralitate.

— M-a invitat la el. Mă rog, l-am sunat eu dintr-o gară a unui orăşel de munte şi i-am spus că organizez un concurs în Venezuela foarte aproape de unde e el. Oricum, mi-a zis să trec pe la el. Şi aşa o să şi fac.

Alice nu era tocmai expertă în geografie, dar îşi putea da seama că între Venezuela şi Brazilia era o distanţă ceva mai mare decât o cursă de taxi. Luă însă o gură de glazură şi nu mai comentă. Trinny îşi petrecea viaţa dansând ceroc şi lansând zmeie, într-un vârtej de creaţii vestimentare verde-măr şi roz Schiaparelli, în înaltul azurului celor mai exotice destinaţii. Preţul acestor călătorii aeriene semăna cu nişte numere de telefon. Alice nu prea înţelegea de ce briza de deasupra zonei Clapham Common nu era bună pentru zmeie, însă pentru Trinny chestia era un fel de artă.

— Vasăzică s-a terminat cu prânzul împreună după ce începi jobul ăsta oribil, nu? întreabă Trinny bosumflată.

— Păi presupun că şi oamenii cu serviciu trebuie să

mănânce la un moment dat, Trin.

— Nici pomeneală. Şi o să ţi se lăţească şi fundul, să ştii. Trinny îşi dădu pe spate părul blond, înfiorată doar la gândul unei asemenea perspective. Mai ştii ceva de Simon?

Alice se gândi că e mai bine să nu pomenească de telefonul din seara trecută, când Simon, care se matolise cu băutura locală făcută din saliva halucinogenă a unei broaşte arboricole din pădurea amazoniană, îi spusese că s-a îndrăgostit de-o pigmee.

— Ei, parcă nu l-ai şti pe Simon, mormăi, lingând glazura de pe altă bucată de prăjitură.

— Ultimul care ajunge sus goleşte găleata cu lături, strigă Simon pornind ca din puşcă spre baraca din tablă ondulată înclinată într-un echilibru precar pe versantul muntelui.

Evident că ajunse cu mult înaintea tovarăşilor săi de drumeţie care se chinuiau pe porţiunea de pietriş de la poalele potecii. Cuprinse cu privirea perspectiva care se deschidea deasupra culmilor şi trase adânc în piept aerul îngheţat, îndesându-şi mai bine pe cap căciula din lână de iac.

— Nici nu ştiţi ce pierdeţi, băieţi, mormăi el pentru sine, admirând miraculoasa privelişte sud-americană.

Înaintea celorlalţi şi de două ori mai relaxat, aşa fusese Simon întotdeauna.

Mama lui, mătuşa Meg a lui Alice, îl cunoscuse pe tatăl lui în Nepal la sfârşitul anilor ’60. Făcuseră şi ei ce ştiau mai bine să facă toţi adevăraţii hippy, iar în mult sărbătorita vară a anului 1969 veni pe lume Icarus Beaumont în legănarea ritmică a unei ambarcaţiuni-locuinţă în Caşmir. La începutul lui 71 se iscase o oarecare ceartă în clipa în care Teddy, într-un moment de luciditate când nu se afla sub influenţa haşişului, îi spusese lui Meg c-ar fi trebuit să ducă băiatul în Anglia să fie botezat aşa cum se cuvine. Meg însă fusese de părere că un copil născut din părinţi budişti se putea foarte bine lipsi de acest ritual, şi pusese totul pe seama faptului că Teddy

exagerase cu drogurile. Doar când acesta pomenise că trebuiau să-i informeze pe cei de la Debretts despre naşterea lordului Icarus of Kirkheaton, Meg îşi pusese şalvarii, cămaşa şi o bucată deosebit de frumoasă de chihlimbar într-un sac de macrameu şi se întorsese în Anglia să vadă cum stau lucrurile. După o ceartă cu rudele la castelul acestora, trecuse la fapte şi îl lăsase pe Icarus (pe care-l botezaseră în mod impardonabil Simon imediat după plecarea ei) să studieze la Eton şi Cambridge şi să viziteze ashramul doar în vacanţe.

— Tocmai mi-a venit o idee genială cum să ieşim din încurcătura asta, îi spuse Simon amicului Gibbo când acesta ajunse în sfârşit în vârf.

Spaţiile deschise şi comuniunea cu natura îl ajutau întotdeauna să găsească cele mai bune soluţii. Iar acum era unul dintre acele momente din viaţa lui când avea nevoie mai mult ca oricând de o idee genială.

Alice îşi umplu castronul cu cereale. Spera ca astăzi să-şi primească înapoi vechiul serviciu, cu surle şi trâmbiţe şi câteva bonuri suplimentare de masă. Dar n-avu acest noroc. Aşteptă temutul telefon de la Office Trollopes. Se vedea nevoită să accepte orice, chiar să spele vasele la Harvester pe autostrada M4. Strânse din dinţi şi se apucă să aranjeze firimiturile de prăjitură de pe fundul cutiei sub forma cuvântului „Ajutor!”

Abia după ce băgă la ghiozdan o mostră de mic dejun de la Vegemite şi nişte guaraná crudă de-a lui Simon, sună în sfârşit şi telefonul. Era Tamsin, una dintre fetele din Moştenire – o invita pe Alice să ia prânzul la un bistrou nou din Westbourne Grove.

Cu gustul ciudat de guaraná încă în gură, Alice spuse, râzând:

— În viaţă, dragă Tamsin, există câte unul mai amărât pe capul căruia cad cele mai nesuferite corvezi. Astăzi s-ar părea că ăla sunt eu.

Tamsin închise rapid telefonul şi începu să se gândească la un alt candidat decât Simon Beaumont pentru postul de soţ. O fi având el picioare suple, acoperite

cu păr blond, dar era bine să intre într-o familie atât de bizară?

Alice trânti de perete uşa din spate şi, după ce se asigură că toţi vecinii plecaseră la serviciu, străbătu într-o clipă toţi cei şase metri până în fundul grădinii. În fond, îşi zise ea, asta e Londra, iar grădina asta cât un timbru e, de fapt, o adevărată moşie cu tot cu padocurile aferente, dacă e să judecăm după standardele londoneze. Cămăşuţa ei de noapte era atât de transparentă, încât se mira şi ea cum de nu fusese reperată încă de filiala din Chelsea a Voaioriştilor Anonimi în timpul incursiunilor rapide pe care le făcea zilnic până în seră. De fapt, era posibil s-o pândească chiar în această clipă, întinşi în şezlonguri Ludovic XIV şi sorbind Earl Grey. Însă, pe când se apleca deasupra răsadurilor ei de douăsprezece zile, îşi spuse că voaioriştii din Chelsea erau măcar de o calitate superioară.

Plăntuţele ridicaseră ochii spre ea cu feţişoarele lor verzi încărcate de frunzuliţe, adorabile şi pline de încredere. Alice suflă delicat spre fiecare şi puse apă în toate cele treizeci şi două de ghivece. Nu avea încă idee unde o să pună floarea-soarelui când va ajunge la maturitate (Alice le considera indivizi, fiecare cu propriile gânduri şi sentimente), însă văzuse într-o carte o fotografie din Provence sau cam aşa ceva cu nişte câmpuri de floarea-soarelui care erau exact ceea ce lipsea de pe Bywater Street. Cealaltă fotografie înfăţişa un câmp de levănţică însă, când se dusese să cumpere, constatase că preţul era prohibitiv. Ori levănţică, ori mâncare şi curent electric timp de-o săptămână. Reflectase câteva clipe asupra acestei variante pe care majoritatea oamenilor ar fi eliminat-o din start, dar în final îşi dăduse seama că cerealele stratificate şi maşina de spălat vase vor avea câştig de cauză.

— Şi pe deasupra mai e şi vrăjitoarea aia de la agenţia de muncă, îi spuse ea în şoaptă lăstarului ce-o asculta cu atenţie, care mă sună în fiecare zi şi-mi spune cu vocea aia plângăcioasă: „Ştiu că asta nu e tocmai ceea ce cauţi, Alison, şi se plătesc doar 3, 57 lire pe oră, dar e o

muncă oarecum creatoare, în sensul că şi mâzgălitul pe hârtia firmei în vreme ce vorbeşti la telefon poate fi considerat un fel de creaţie. Şi poţi să-ţi pui ce colanţi vrei, ceea ce pe piaţa muncii din ziua de azi e un adevărat noroc. Crede-mă. Cealaltă fată a plecat după două ore pentru că făcea alergie la loţiunea după bărbierit a şefului – nu din alt motiv. Pe cuvânt!” Aşa că a trebuit să mint şi să-i spun că am programare la doctor. Ştiu că n-ar fi trebuit, dar...

Alice smulse dintr-un ghiveci o buruiană de cel puţin un milimetru lungime şi cu aspect extrem de nociv, tânjind după ziua în care copiii ei vegetali vor ajunge la maturitate făcând din acest colţişor al Londrei un fel de sud al Franţei cu câmpuri de floarea-soarelui sub un cer azuriu.

Atât de pierdută era în acest vis, încât iniţial crezu că clopoţelul care suna era cel de la gâtul vreunei vaci provensale ce păştea pe-o pajişte din apropiere. Abia mai apoi îşi dădu seama că era telefonul. Fugi înăuntru, cât pe ce să facă ţăndări uşa de la seră, cu cămaşa de noapte în vânt descoperindu-i absolut toate secretele, spre deliciul Voaioriştilor Anonimi de-alături, care cu siguranţă nu mai avuseseră parte de-o asemenea emoţie de când lady Caroline de la numărul 17 se încuiase pe dinafară cu nimic altceva pe ea decât corsetul Righy & Peller. Alice se năpusti asupra telefonului exact în clipa în care acesta se opri.

— Fir-ar al naibii!

O sunase Angela de la agenţie. S-o sune, sau să n-o sune? Se hotărî să reflecteze bând o ceaşcă cu ceai, însă gândul că era deja pe roşu cu datoriile o opri în drum spre bucătărie. O urmă, de regulă absentă, de responsabilitate o împinse înapoi la telefon şi-o sună pe Angela.

— Alison, dragă, mi-ai face un mare serviciu dacă ai putea să acoperi slujba asta doar câteva zile, cât e secretara în concediu de maternitate.

Alice nu-şi dădu seama că acest concediu de maternitate, presupunând că era şi real, era cel mai scurt din câte existaseră vreodată.

— Nici nu-ţi închipui cât de recunoscătoare ţi-aş fi, Alison. Şi primeşti 4, 80 lire pe oră.

Cum să reziste? Ce pleaşcă, 4, 80 lire pe oră! Iar când cineva îi spunea pe nume, pur şi simplu se topea, chiar dacă nimereau pe-alături. Era, evident, conştientă că toate tipele astea tocmai asta învăţau la colegiile alea de comerţ şi manipulare: să utilizeze cât mai frecvent numele victimei, să apeleze la conştiinţa acesteia, s-o facă să le considere cele mai bune prietene. Alice le cădea victimă de fiecare dată. Pur şi simplu nu-şi putea imagina că soarta unei biete femei atârna de faptul că ea, Alice Lewis, considera că merită mai mult de 4, 80 de lire pe oră.

— O.K. Voi fi acolo la 8.30. În colanţi 40 DEN, da? În regulă. Nicio problemă. Oo, zău? Bleumarin, peste genunchi. Nu cred că am, dar o să-mi cumpăr. Oricum o să-mi trebuiască. Pa.

Ce fel de om eşti tu, măi Alice Lewis? se întrebă ea pe când îşi trăgea pantalonii de trening ca să plece la cumpărături. Se duse întins la M & S, bastionul hainelor de culoare bleumarin. Şi găsi, evident, exact ceea ce îi trebuia pentru postul de la *Cunoaşte-ţi PC-ul.* În fond, era vina ei. Nu-i spusese ea femeii de la agenţie că voia o schimbare, că voia să se-apuce de jurnalism? Nu era ăsta primul pas?

Alice îşi trase fermoarul, având senzaţia că se întoarce cu cincisprezece ani în urmă. Fusta evazată îi dezvăluia picioarele neepilate şi nebronzate amintindu-i de şosetele peste genunchi şi mersul scâlciat în pantofii cu toc cui din anii de şcoală. Parcă se vedea fumând pe closet o ţigară Silk Cut şi bodogănindu-le pe fetele din anul trei pe deasupra uşii cabinei. Nici vorbă însă de aşa ceva. Viaţa era dură. Mâine, vrea nu vrea, trebuie să se ducă să lucreze în monstruozitatea aia de loc. N-ai încotro, Alice.

## Capitolul 2

Alice se trezi cu colanţii 40 DEN pe pernă. Miroseau a birou. Îi dădu mai încolo şi deschise ochii împăienjeniţi. Îl visase din nou pe Jamie, iar ea era chelneriţă la nunta lui cu Japiţa.

Luase *nu voi au vent* de pe tava ei, cu obişnuitul lui zâmbet de superioritate: „Deşi eşti doar o servitoare, n-aş zice nu la una scurtă – de exemplu pe masa de-acolo, ce zici?”

Alice nu-l refuzase pentru că era îmbrăcat în smoching, iar ei îi plăcea foarte mult cum îi stătea lui Jamie în smoching. Însă fusese doar un vis. Când se trezi încercă să se monteze împotriva lui, concentrându-se pe zâmbetul lui îngâmfat, de altfel şi singurul aspect realist al visului. Ştia foarte bine ce jigodie era, însă îi tot revenea în minte momentul când îi descheiase nasturii de la bluza de chelneriţă. Alice, opreşte-te! Opreşte-te!

Azvârli colanţii cât colo, constatând cu groază că avea unghiile pătate de cerneală. Lucra doar de trei zile la *Cunoaşte-ţi PC-ul* şi mâinile ei arătau deja ca ale unui copil care şi-a descoperit talentul de pictor. Ieri stătuse proţăpită lângă xerox atâta vreme, că fusese tentată să-şi copieze propriul chip pentru pagina de ferpare. „Tânără decedată într-o fostă debara de mături din cauza frustrării”. Ce mare scofală, gândise ea zâmbindu-i noului şef şi îndreptându-se spre copiatoare cu un manuscris de dimensiunile unui bebeluş în braţe. O păştea însă ceva mai rău decât factura telefonică. Maşina stropea şi scuipa şi făcea asemenea lucruri cu hârtia, c-ar fi putut trezi până şi invidia unuia ca Houdini. Cum se făcea că pagina trei ajunsese acolo unde ar fi trebuit să fie pagina şaptezeci şi şapte? Şi cum ajunsese articolul despre destinaţia preferată de vacanţă a lui Bill Gates pe pagina *Site-urile noastre preferate*? Dacă la început Alice lovise maşina şi sfâşiase hârtia blocată înăuntru cu un soi de pornire cathartică, imaginându-şi că are de-a face cu părul Japiţei, în cele din urmă totul se transformase într-un amestec epuizant de şuturi şi lacrimi. Când venise şeful după ea vreo două ore mai târziu, o găsise muşcându-şi degetele de frustrare.

— Nu mă mai duc acolo. Nu mă mai duc, repeta ea pentru sine în timp ce făcea duş la jalnica variantă de instalaţie realizată de Simon însuşi, cu o presiune de circa

o picătură la trei secunde.

Pe deasupra, îi ghiorăiau şi maţele de foame. Ce să facă azi? Ce făceau de regulă cei cu serviciu la sfârşit de săptămână? Casă la ţară n-avea. Nici măcar un iubit. Poate că prăjitura cu morcov nu era cel mai bun înlocuitor de sex şi ar fi trebuit să aleagă un preparat mai exotic. Poate de data asta ar trebui să încerce ceva mai savuros.

Alice băgă în gură o măslină Kalamata, bucurându-se de valul de aer răcoritor adiind dinspre frigider. Plimbă măslina prin gură savurând aroma ierburilor de Provence, muşcă din ea şi deschise ochii. Vânzătoarea o privea sever.

Citi în privirea fetei că ora 11 dimineaţa, la Tom's Deli din Notting Hill Gate, nu reprezenta nici momentul, nici locul potrivit pentru a-ţi da frâu liber imaginaţiei reprimate. Alice înghiţi repede micul fruct condimentat şi se grăbi spre raionul de brânzeturi. Băiatul blond care mânuia cuţitul părea mai înţelegător.

— Nu, nu, nu. Nu asta vreau. Are gust de fund de capră, se răţoia bărbatul din faţa ei.

Alice se abţinu să tragă concluzii privind felul cum ajunsese tipul la asemenea comparaţii şi-şi făcu loc cu coatele între el şi perete.

— Dumneavoastră? îi făcu cu ochiul băiatul cu cuţitul.

Alice scăpă din strânsoare.

— O bucăţică de brânză cheddar Cathedral City, vă rog.

Ce naiba, Alice, doar de atâta eşti în stare? Ar fi putut să spună şi ea pe un ton mai seducător „Nişte brânză Chaumes, vă rog”, sau să-i sugereze insinuant s-o ajute s-aleagă nişte brânză de bună calitate. Părul lui blond era de vină. De câte ori vedea un păr ceva mai deschis la culoare, gândul îi fugea automat la Jamie şi roiuri de fluturi începeau să-i zboare prin stomac, chestie destul de neplăcută ţinând cont că venea vara şi mai toţi Tom-ii şi Dick-ii şi Harry-ii din Londra abia aşteptau să-şi facă şuviţe.

Alice luase beţigaşul cu diverse sortimente de brânză

Cathedral City, întrebându-se dacă nu exista cumva vreo terapie pentru stârnirea aversiunii, eventual prin înfigerea unor ace încinse sub unghii de fiecare dată când Jamie îi venea în minte, când o mână cu manichiură franţuzească îi smulse beţigaşul dintre degete.

— Sub nicio formă. Sunt lactate, parcă n-ai şti.

Alice se întoarse să vadă faţa posesoarei acelei mâini perfecte.

— Cum vă permiteţi...? dar se opri brusc dând cu ochii de blonda oxigenată de un metru optzeci, debordând de o energie tipic americană – Natasha Beauregard, cea mai bună prietenă a lui Alice din vremea şcolii.

— Tash, Dumnezeule... ce...?

Vederea Natashei o transformă brusc pe Alice într-o cretină cu vocabular de papagal.

— Eram sigură că eşti tu, scumpi. Nu te-ai schimbat deloc.

În ciuda aspectului strălucitor, persoana era fără îndoială Tash. Tash, cea care vorbea precum o eroină a lui Tennessee Williams care a băut prea multă şampanie. Tash cea adorabilă, care susţinea că Alice nu trebuie să aibă de-a face cu „băieţii ăia groaznici din clasa a şasea" şi că trebuie să se orienteze către specimenele de la colegiul de artă. Tash, pe care Alice n-o mai văzuse de:

— Doamne, cred că sunt vreo şapte ani! ţipă Alice, înţepându-se în beţigaş. Au!

— Taci, suntem prea bătrâne să ne mai spunem vârsta în public. Mai stăm mult în mirosul ăsta de fund de oaie, sau mergem să bem un cappuccino?

Alice o porni pe scări în urma hainei de blană lungi până în pământ a lui Tash, zâmbind cu toată gura. Tash se maturizase şi ea, ca brânza cheddar. Mama lui Tash era diplomat de carieră, iar tatăl era casnic, o ocupaţie foarte neobişnuită pentru vremurile alea, ba chiar şi pentru zilele noastre. Cei doi deciseseră că zona de şes din comitatul Norfolk este locul ideal pentru a pune ceva bujori în obrăjorii palizi ai unicului lor copil. Alice se gândise nu o dată că soarele Floridei sau o pajişte alpină ar fi fost la fel

de bune, dar nu îşi spusese părerea cu glas tare de teamă să nu-i fie răpită tovarăşa de activităţi interzise legate de băieţi. Când tatăl lui Tash, sătul de sărăcia posibilităţilor oferite de comitatul Norfolk în materie de făcut geamuri, decise că familia trebuie să se mute la Boston, Alice şi Tash se despărţiseră pe aeroportul Heathrow cuprinse de-o tristeţe iremediabilă. Îşi juraseră să-şi scrie în fiecare seară. Dar în fiecare seară deveni o dată la două săptămâni, apoi doar la Crăciun şi la zilele de naştere, până când amândouă se integraseră pe nesimţite în viaţa de student, iar experienţele comune care le legaseră odată dispărură. Mai târziu, după terminarea şcolii de film, Tash o mai suna ocazional pe Alice când făcea escală pe Heathrow în drum spre Scoţia, unde se turna vreun film, ca să-şi povestească noutăţile mai importante: niciun copil, slavă Domnului, trebuie să-i găsească acestei foste „aurolace” un băiat bun, dacă ajungi vreodată la Los Angeles/Norfolk să-mi spui. Apoi închideau, continuau să se gândească cu drag una la alta şi îşi vedea fiecare de treaba ei. Aşa e viaţa. Ceea ce nu însemna că Alice nu a fost emoţionată până în străfunduri de revederea cu Tash după atâta timp.

— L-am lăsat pe Martino cu nenorocita de grămadă de cărămizi din Toscana şi-am venit aici. Voiam să mă refac şi să-mi recapăt respectul faţă de propria persoană printr-o terapie de shopping, iar marţi mă întorc în State să-ncep un nou film. Dar dă-l încolo de shopping, hai mai bine să ne jucăm.

Tash cea sprintenă, cu ochi ca cerneala, avea acum în plus şi nişte sâni pentru care bărbaţii ar fi dat oricât. Alice auzise de implanturi şi văzuse *Baywatch*, dar nu se gândise niciodată că femei în carne şi oase făceau aşa ceva. Încercă să nu mai judece sânii lui Tash prin prisma propriei istorii din ultimii şapte ani. Uşor de zis. Privi din nou capul blond, luptându-se să împiedice apariţia imaginii lui Jamie – de data asta un Jamie bronzat în Antigua vara trecută. Termină!

— Dragă.

Alice avea privirea pierdută, dar Tash se uita ţintă la ea, aşteptând povestea despre bărbatul din viaţa ei.

— După cum ai muşcat din măslina aia, pun pariu că eşti îndrăgostită.

Cum să-i spună că nu dragostea, ci speranţa o condusese spre măsline? Nu era în stare să treacă din nou pe carne. În plus era într-un loc public şi nu putea risca să se repete istoria de data trecută când i se făcuse atât de rău într-un restaurant, încât managerul voise să cheme salvarea. Tash era însă atât de nerăbdătoare, curioasă şi încântată, că Alice nu rezistă.

— A existat cineva, Jamie, dar, mă rog, cum spunea şi Mick Jagger, *it's all over now.*

Rosti fraza cu o asemenea viteză, încât Tash rămase buimăcită. Însă doar pentru o clipă.

— Problema nu e că l-ai iubit, ci că încă îl mai iubeşti. Nu-i aşa? întrebă Tash înţelegătoare.

Alice dădu din cap.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Şi chiar îi părea rău. Alice îşi dădu seama după ridurile de pe fruntea de obicei perfect netedă. Nu însă în felul lui Trinny – căreia îi părea rău doar în sensul că, dacă am reuşit să trecem şi peste asta, putem să ne ducem la pub să trăncănim despre altceva mai interesant. Sau în felul în care îi păruse rău mamei lui Alice: „Ţi-am spus să n-ai niciodată încredere în bărbaţii mici de statură. Am ştiut de cum l-am văzut – n-avea suflet. Îmi pare însă rău că ţi-a făcut el ţie figura în loc să i-o faci tu lui". În felul ăsta îi părea rău mamei lui Alice. Lui Tash însă îi părea sincer rău, aşa cum numai celei mai bune prietene putea să-i pară pentru că îţi simte durerea şi tremură pentru suferinţa ta. Drept pentru care Alice se porni şi nu se mai opri.

— Şi ţi-a spus asta la patru minute după ce făcuserăţi dragoste? ţipă Tash, făcându-i pe clienţii cufundaţi în lectura ziarului să prefere să tragă cu urechea la zgomotoasa americancă şi nefericita ei prietenă, decât să afle programul de la televizor.

— Mă rog, poate un pic mai mult. Vreo şase minute, recunoscu Alice, dându-şi deodată seama că persoana ei suscita mai mult interes decât diversele varietăţi de *latte* oferite de cafenea. Îşi îngropă obrajii roşi ca focul în gulerul puloverului. Oricum, Tash, chestia e că acum stă cu ea, japiţa asta de avocată, Helen, şi n-am nici cea mai mică şansă să-l aduc înapoi chiar dac-aş vrea.

— Când zici să-l aduci înapoi înţeleg că te gândeşti la pedeapsă, răzbunare, CASTRARE, nu dragoste?

Bărbaţii care trăgeau cu urechea îşi puseră brusc picior peste picior.

— Evident că la asta mă gândesc. Însă, dând înapoi rapid: în orice caz, cum ţi-am spus, chiar dac-aş vrea…

— Nu te poate scăpa omul din ochi o clipă, Alice Lewis. Hai să-mi iau lucrurile de la Lanesborough. Mă mut la tine.

## Capitolul 3

— Un ceai? întrebă Alice intrând într-o cameră presărată cu haine de designer şi mirosind a parfum scump.

De cum intrase în casă, Tash pusese stăpânire pe dormitorul cel mare. Dăduse la o parte cărţile de război şi revistele *Penthouse* ale lui Simon de pe noptieră, înlocuindu-le cu impresionanta ei colecţie de produse miraculoase pentru ten. Şapte sticle diferite cu şapte feluri de antirid. Riduri fine, laba-gâştei, exces de alcool, prea puţină apă, urme ale nopţii precedente etc. Ultimul era probabil cel mai solicitat, gândi Alice. Tash era mare amatoare de petreceri şi încă de când aveau şaptesprezece ani Alice făcea eforturi să ţină pasul cu ea. Acum, că trecuse pragul de douăzeci şi şase de ani, o apucau frisoanele şi se ascundea sub plapumă doar la auzul cuvântului club.

Tash stătea pe marginea patului.

— Exact cum bănuiam, râse Alice în timp ce Tash ridica fermoarul unei cizme argintii asortate cu o pereche de aripi argintii de înger şi o diademă Butler & Wilson.

— Prin urmare, îngeraş, mergem să răspundem rugăciunilor bărbaţilor londonezi? o întrebă Tash făcându-i cu ochiul în timp ce-şi aranja ciorapii plasă.

— Oh, Tash, aş vrea. Zău. Numai că...

Alice încercă să găsească o scuză. Călcat. Scrisori de răspuns. Nuntă. Nu ţine, nu ţine, nu ţine. Abordă varianta sincerităţii.

— Nu sunt încă în stare să ies, Tash.

Se prăbuşi pe-un scaun în colţul camerei, cu senzaţia că are o sută de ani.

— Stai aşa. E vorba de tipu' ăsta, nu?

— Jamie, înclină Alice din cap. Da.

— Alice! zbieră Tash de începură să-i tremure aripile. El te înşală, te minte, te lasă baltă, şi tu te simţi vinovată? Nu se poate aşa ceva. În seara asta o să-i arătăm noi ce-a pierdut.

Alice constată amuzată că, în ciuda distanţei care le separa, spiritul *Thelma & Louise* care le unea era încă viu şi bine mersi şi cât se poate de activ în laringele celei mai bune prietene ale ei.

— Tash.

Alice îşi măsură cu privirea propria persoană. Şoldurile ocupau tot scaunul de răchită, iar părul parcă nu mai văzuse şampon din 85.

Tash se uită cu atenţie la ea şi optimismul ei californian trebui să lase locul pragmatismului. Îşi dădu seama că doar rujul MAC nu era suficient.

— Bine, bine. Hai să facem un compromis. Eu îţi pregătesc ţie o salată delicioasă şi cada pentru o aromoterapie, iar tu nu pui gura pe prăjituri cât lipsesc eu.

Dacă n-ar fi fost aripile angelice de pe spatele ei, Alice ar fi îmbrăţişat-o. Dădu din cap încântată. Faptul că scăpase de ameninţarea unei seri prin cluburi echivala cu amânarea unei execuţii. Niciodată nu aşteptase cu atâta plăcere reluarea unui episod din serialul *Casualty.*

— Am însă nevoie de cineva cu care să dansez, spuse Tash.

— Amica mea Trinny poate să te ducă într-un loc

foarte mişto dacă vrei, se oferi Alice examinând sticlele care conţineau secretul tenului perfect al lui Tash.

— Trinny. Ce nume mai e şi ăsta? întrebă Tash în timp ce-şi punea cerceii. Sună a mâncare pentru papagali.

— Natasha Beauregard, nu mai face pe şocata în privinţa britanicilor. Parcă n-ai şti că pe toţi îi cheamă Bunny şi Pickles – doar ai făcut şcoala cu ei.

— Glumeam. Bine, ies cu Trinny. Ce număr are?

Alice aşteptă o jumătate de oră după plecarea taxiului înainte să-şi ia inima-n dinţi şi să se strecoare în bucătărie unde o întâmpină o boare de Eau d'Hadrien. O cunoştea suficient de bine pe Tash ca să-şi dea seama că nu era o simplă întâmplare. Stropise probabil prin toată bucătăria cu parfumul ei pentru a-i reaminti lui Alice de ordinul pe care i-l dăduse în caz că se apropia de cutia cu prăjituri. Aşa că scurtul popas al lui Tash la UCLA pentru diploma în psihologie, înainte de a-l prefera pe Fellini lui Freud, nu fusese o pierdere de vreme. Se folosea de cunoştinţele acumulate pentru a-şi prinde în cursă prietenii, bărbaţii şi colegii cu jocuri ale minţii de care nici măcar nu erau conştienţi.

— E prea deşteaptă ca să-i fie bine, mormăi Alice întinzându-se după prăjituri.

Nu putea să ia o farfurie pentru că Tash ar fi văzut-o în maşina de spălat vase, aşa că mâncă din cutie şi se simţi foarte şmecheră.

— Fir-ar să fie, mormăi ea rupând cu grijă o margine pe care o apucă cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta puse capacul la loc.

Dacă n-ar fi fost nenorocitu' ăla de Jamie nu i-ar mai fi trebuit niciun fel de prăjitură.

De când se despărţiseră, serile ei nu mai erau acel neîntrerupt carusel de chefuri vinerea la The Pitcher and Piano şi sâmbăta la prietena vreunuia dintre amicii lui, în vreme ce duminica stătea acasă şi prăjea pui în aşteptarea lui Jamie, plecat la golf. Ar fi trebuit să-i vadă pe cei care-i spuseseră să n-aibă niciodată încredere în bărbaţii care joacă golf. Nu-şi amintea din ce motive nu trebuia să ai

încredere în ei, dar probabil avea legătură cu puloverele alea pe gât şi încălţămintea ciudată. Mă rog, faptu-i consumat. Acum însă sâmbetele erau lipsite de clinchetul paharelor de vin roşu şi de brunetele extravagante, în papuci Miu Miu, murmurând scuze de genul „doar o mică gustare după *River Cafe Cookbook,* îmi pare rău, dragii mei, sper să vă placă *pătate alforno con aceto bălsămico e timo",* evident cu un perfect accent italienesc, ca la magazinul de ceramică Jerry's Home Store. Moment în care Jamie abandona pentru fix cinci minute discuţia despre fotbal pentru a o încânta pe gazdă cu poveşti despre anul pe care-l petrecuse la Florenţa, spuse încetişor şi oarecum insinuant direct în urechea dreaptă a acesteia sau într-o altă zonă la fel de sensibilă. Asta în timp ce Alice era lăsată s-asculte văicărelile contabilului echipei Balham. Oricum, lucrurile se schimbaseră radical între timp.

Acum, cel mai probabil loc unde o puteai găsi pe Alice sâmbăta seara era în mediul extrem de cuminte *de la a la sofa*h De altfel, petrecuse atât de multe seri, aşa încât era sigură că se uzase stofa de pe partea pe care stătea ea. Indiferent dacă urmărea *Terminator* îl sau *Love Story,* i se făcea greaţă. Toate actriţele parcă aveau nasul sau părul japiţei de Helen. Alice făcu o efigie a lui Helen din staniolul de pe fundul cutiei de prăjituri. Materialul era însă insuficient ca să-i mai facă şi fundul. Chicoti cu amărăciune, dând pe gât ultima duşcă de vin roze direct din sticlă.

Când se trezi, mânecile îi erau încă ude de lacrimi, iar în cameră se făcuse un vârtej de aer ca în filmele cu fantome. Abia reuşi să-şi reprime un ţipăt la auzul vocilor care răsunau în holul de la intrare.

— Cred că, dacă Trinny voia să te cheme înapoi pentru o partidă de sex, ar fi făcut-o. Pentru că ţi-ai făcut apariţia aici, în Porsche-le ăsta negru, n-o să te mai dorească în veci. Nu-ţi dai seama?

Cuvintele fuseseră rostite extrem de rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil obraznic de cinci ani. Se auzi o voce bărbătească mormăind ceva, apoi uşa se trânti. Am sfeclit-

o, îşi spuse Alice. Eu zac aici în pijama, cu părul plin de firimituri, în vreme ce un bărbat necunoscut intră în casă. De când plecase Simon în Brazilia, cu şase luni în urmă, era primul bărbat care punea piciorul în casă. A dat s-o tulească rapid să se ascundă, dar a fost cât pe-aci să-şi rupă piciorul călcând pe sticla goală de vin care zăcea pe jos. Îi dădu un şut sub sofa chiar în

1 Acasă, pe canapea.

clipa în care Tash intră în cameră urmată îndeaproape de Trinny care arăta extrem de descurajată.

— Nu-mi imaginez cum reuşesc tipii ăştia să-şi găsească o parteneră. Tu îi spui că te duci acasă că eşti obosită, iar el îşi închipuie că poate să vină la un pahar şi-o partidă de sex. Impertinenţii!

Tash a fost de-a dreptul şocată s-o vadă pe Alice însângerată, scuturându-şi cu frenezie firimiturile din păr şi mototolind agitată la spate efigia de staniol.

— Ienupărul nu şi-a făcut efectul, Alice? Trebuia să fi adormit de mult.

Alice bâigui ceva şi se prăvăli pe canapea.

— Păi aşa facem în fiecare sâmbătă! El se opreşte să mănânce un sandviş la Vingt-Quatre, după care mă ia de unde sunt şi mergem la mine să facem sex.

Trinny nu-şi revenea de pe urma şocului pe care i-l produsese pierderea ocaziei de a-şi face şi ea de cap o dată pe săptămână. O fi fost îndrăgostită moartă de Simon Beaumont, dar la fel erau toate fetele din Londra. Trebuia să se descarce cumva, iar Tim, tipul cu Porsche-le, o alesese pe ea, cum s-ar zice, pentru o partidă săptămânală, de la petrecerea de Anul Nou din 1996. Era un aranjament care le convenea amândurora. Cel puţin până în momentul când Simon o să-şi dea în sfârşit seama că e îndrăgostit până peste cap de ea, şi va abandona femeile şi pasiunea pentru fotografie în favoarea unei vieţi de familie în Putney.

Această americancă apărută din senin dorea însă să le distrugă frumoasa relaţie pe motiv că Tim voia cam multe. Trinny se îmbufnă. Şi ce dacă era cinci dimineaţa?

Rujul nu i se ştersese încă şi a naibii să fie dacă o să lase să-i scape ocazia de a profita la maximum de noua ei rochie de satin. Tash se uita la ea de parcă tocmai i-ar fi mărturisit că are o aventură cu prim-ministrul.

— Nu vă înţeleg deloc pe voi, englezoaicele. Scutură cu tristeţe din cap. Atunci fugi după el. Precis că n-a demarat încă.

Tash îi făcu vânt din cameră unei Trinny cuprinse de încântare şi recunoştinţă, după care îşi întoarse atenţia spre Alice, care între timp se învineţise din cauza vântului îngheţat care sufla prin încăpere.

Cum reuşea Tash să creeze această atmosferă plină de vitalitate şi optimism în jurul ei? Dacă ea ar fi reuşit să emane măcar un pic din acest magnetism, probabil că Jamie n-ar fi plecat. Sau măcar l-ar fi părăsit ea pe el şi nu invers. Aşa, îşi luase tălpăşiţa fără niciun fel de mustrări de conştiinţă pentru că ea nu găsise altceva mai bun să-i spună decât că-l iubeşte şi că era oricând dispusă să-l primească înapoi. Dumnezeule, bine că Tash nu ştia toate amănuntele!

Tash o alimentă pe Alice cu ceai de mango şi cu sfaturi până când aceasta aproape adormi cu capul pe masa din bucătărie. Aripile de înger zăceau acum în faţa ei, numai bune de folosit pe post de pernă. Alice închise ochii şi dădu din cap somnoroasă.

— Eşti de acord? întrebă Tash cu o voce care s-ar fi auzit şi de la etajul cinci.

Alice tresări, dând cu ochii de prietena ei care arăta ca un supermanechin deşi era 7 dimineaţa şi nu închisese un ochi toată noaptea. Îşi propuse în sinea ei să împrumute din loţiunile cu efecte evident miraculoase dacă Jamie o va mai suna vreodată să-i propună să se împace.

— Dragă, tu trebuie să redevii stăpână pe viaţa ta, înţelegi? decretă Tash. Nu poţi s-o cedezi pur şi simplu altora. Când ţi se solicită prea multe lucruri nu mai ştii ce vrei tu însăţi. Şeful. Mama. Iubitul. Tash văzu cum Alice se chirceşte. Chiar şi fostul iubit îţi poate fura timpul şi energia dacă îi permiţi.

Câtă dreptate avea! Numai că în clipa de faţă tot ce-şi dorea era să poată redeveni stăpână pe propria viaţă abandonată pe masa de bucătărie, s-o ia s-o ducă în camera de sus şi s-o depoziteze în pat, pentru a-şi continua visul de unde îl lăsase azi-dimineaţă. Cu Jamie care stătea grav în faţa altarului: „Îmi pare rău, Helen, dar am făcut o mare greşeală. Totul s-a terminat între noi. N-am încetat niciodată s-o iubesc pe Alice Lewis. Şi vreau să mă însor cu ea. Aşa că dă-te mai încolo şi las-o pe femeia visurilor mele să vină să spună «Da»”. Alice de-abia aştepta să retrăiască iar şi iar acest moment. N-avea importanţă că o javră din Bali o privase de farmecul unei cereri romantice în căsătorie la lăsarea serii. Se mărita cu Jamie şi asta era suficient.

— În fine, eu sunt dărâmată, spuse Tash în cele din urmă, deşi nu arăta nici măcar zgâlţâită, darămite dărâmată. Ne vedem la ceai.

Depuse un pupic pe fruntea încruntată a lui Alice şi-o porni pe scări în sus.

Dacă însă îşi imaginase însă că în somn o să scape de cuvintele pline de înţelepciune ale lui Tash, se înşelase. În acea seară, sau mai bine zis dimineaţă, nici vorbă de Jamie pus la ţol festiv, comportându-se ca un bădăran. În schimb, buzele – tot tentante, recunoscu Alice – lui Jamie îi ţinură o pledoarie gen Naomi Woolf în toată regula. Se trezi pe la prânz, nedumerită şi cu sentimentul c-a fost păcălită. Cum îşi permitea Tash să dea buzna-n viaţa ei şi să-ntoarcă pe dos perfecta ei nefericire?

Coborî în grabă, aşteptându-se să găsească bucătăria răsunând a muzică aerobică şi de zgomotul blenderului care pregătea sucul de morcovi. Dar nu, slavă Domnului, nu găsi decât etajera de flori stropită ici şi colo de razele soarelui, iar pe preş – ziarele. Se aşeză tăcută la masă cu un sandviş cu şunculiţă din care i se prelingea untul pe degete şi începu să-şi citească horoscopul. Abia apucase să treacă de plictisitoarele detalii tehnice despre Jupiter retrograd şi Marte dominant, când sună soneria. O porni spre uşă lingându-şi untul de pe degete.

— Noi suntem, râse vesel musafirul.

Alice nu cunoştea niciun „noi”. Îşi făcuse o regulă din a evita cuplurile. O seară petrecută în compania unui cuplu îi trezea imediat dorinţa arzătoare să se ducă acasă să-şi taie venele în cadă. Înţelesese cât se poate de clar acest lucru în săptămâna după ce se despărţise de Jamie.

Urmând sfaturile dintr-o revistă, se înarmase cu curaj şi îşi înfruntase demonii. Acceptase toate invitaţiile pe-o rază de două sute cincizeci de metri, însă peste tot dăduse doar de cupluri care nu făceau altceva decât să se smotocească şi să-şi sondeze reciproc amigdalele. Drept pentru care, după un sfert de oră de astfel de experienţe, se transforma într-un Belzebut feroce de câte ori venea vorba de dragoste sau romantism.

„Hââi! Pfii! Bleah!” sau „Ha! Iubire!” mârâia ea cu cinism, până când nimeni n-o mai invită nicăieri. Sau cel puţin cuplurile încetară s-o mai invite. Aşa că cine, se întrebă ea, puteau fi acei „noi” care sunaseră la uşă? Se uită pe vizor şi văzu faţa lui Trinny deformată de lentilă, cu o frunte imensă şi un zâmbet uriaş.

— Deschide, Alice, că îngheţăm aici.

Era şi simplu de înţeles de ce. În graba lor de a ajunge la Alice, Trinny şi Tim aproape că uitaseră să se îmbrace. Trinny era tot în rochia de satin din seara precedentă, cu pantofi sport şi o jachetă pe deasupra, iar Tim se îmbrăcase parcă doar ca să aducă sticlele de lapte din faţa uşii.

— Am vrut să afli prima… (Trinny întinse mâna arătându-i un inel din gumă de mestecat şi-l pupă pe Tim pe obraz.) Ne căsătorim.

Alice îşi înăbuşi avalanşa de gânduri şi sentimente şi zâmbi degajată.

— Haideţi, intraţi, felicitări!

Îi îmbrăţişă, făcându-le loc să intre în bucătărie.

O Bardot răvăşită coborî cu grijă scările, spunând cu o voce răguşită:

— Ce-i agitaţia asta?

Tash arăta minunat în ciuda unei mahmureli de zile

mari.

— Trinny şi Tim s-au logodit, anunţă Alice încă incapabilă să proceseze acest gen de veşti duminică dimineaţa şi cu siguranţă nu înainte de a afla ce-i rezervau ei personal stelele în materie de viaţă amoroasă.

— Ce-au făcut?

Ultimul lucru la care se gândise Tash înainte de a adormi buştean după şampania ingurgitată fusese că trebuie s-o ia pe Trinny deoparte să-i explice că n-avea rost să le dea bărbaţilor impresia că se lasă greu, întrucât onestitatea constituia o abordare mai nobilă şi cu siguranţă mult mai sigură în zilele noastre. N-avu însă timp de asta, căci Trinny deschidea deja altă sticlă de şampanie ca să umple ceştile.

— După cum vedeţi, trebuie să-i mulţumim lui Tash. Dacă n-ai fi fost tu să-l faci pe Tim să-şi dea seama că va veni vremea când n-o să mai fiu mereu la dispoziţia lui, cine ştie când ne-am fi hotărât să ne punem pirostriile.

— Mda, probabil că am fi continuat să ne mulţumim cu porţia săptămânală şi în următorii cinci ani, zise Tim sughiţând.

Era evident că sărbătoreau deja de câteva ore bune. Alice se întrebă dacă mai treziseră şi pe alţii cu vestea lor în acea dimineaţă.

— Ştii că sunt îndrăgostită de Simon, numai că Tim e aici, iar Simon nu va fi probabil niciodată. El o să fie mereu cine ştie pe unde prin Brazilia ca să facă fotografii şi-apoi o să fie prea târziu să mai fac copii. Trebuie să fiu realistă. Oricum, Tim e grozav. Şi când stă jos e cu adevărat drăguţ. O să port balerini ca să pară mai înalt. Plus că sunt şi la modă.

Trinny o încolţise pe Alice în toaleta de la parter. Alice se şterse pe mâini.

— Îmi pare foarte bine pentru voi. Ai dreptate, poate că trebuie să fim mai realiste câteodată, iar Simon nu cred că e dispus să se mulţumească cu viaţa în Putney şi un Volvo. Ai făcut foarte bine.

Alice o pupă pe Trinny pe obraz şi se întoarse în

bucătărie. Vestea se răspândise rapid prin Londra, iar prânzul intim în patru se transformă rapid într-o masă pentru cinci mii de oameni, dar fără miracolul pâinilor şi peştilor.

În vreme ce musafirii veseli puneau stăpânire pe bucătărie, Alice se simţea groaznic, incapabilă să se alăture entuziasmului general. Nu-şi închipuise vreodată să devină acel gen de femeie care intră în panică pentru că la orizont nu se întrezăreşte niciun potenţial soţ, însă acum chiar se temea de-o asemenea perspectivă. Începu să perceapă cei patru ani petrecuţi alături de Jamie ca pe-o investiţie irosită. Poate că Trinny făcea bine că se hotărâse pentru Domnul Momentul Potrivit în locul Domnului Potrivit. Dumnezeule, spera să nu devină una dintre acele femei care cumpărau *The Rules* în încercarea de a se transforma în nişte „fiinţe cum nu s-au mai văzut” şi care nu acceptau o întâlnire pentru sâmbătă mai târziu de miercuri. Gândul o îngrozea.

— Eu zic că Londra e de vină, spuse o tipă de treizeci şi patru de ani, nemăritată şi cherchelită, culegând bucăţele de dop din paharul cu vin. Toată lumea s-a culcat deja cu toată lumea. Cunoşti pe toată lumea. În orice caz, pe toţi cei cu care ar merita să te căsătoreşti.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Alice îngândurată în timp ce se străduia să salveze o baghetă cu usturoi aproape arsă din cuptorul cu microunde.

— E ca în jocul cu scaunele. Dansezi şi te aşezi, apoi muzica începe din nou şi iar te ridici să dansezi, dar, când se opreşte, constaţi că nu mai e niciun loc liber.

Tipa nemăritată era preocupată să ungă cu detergent de vase buza paharului ca să-şi scoată mâna înţepenită înăuntru.

— Foarte frumos, spuse Alice care se pilise deja, apoi izbucni în lacrimi.

Pe la 5, când până şi resturile fripturii pregătite în grabă dispăruseră, un şir nesfârşit şi tot mai numeros de străini continuau să-şi umple paharele cu vinul roşu din pivniţa lui Simon, iar Alice era deja plină de nervi şi sătulă

până peste cap. Mai goli o scrumieră, cochetând cu ideea de a declanşa alarma de incendiu ca să golească apartamentul.

— Dragă, eşti verde. Ţi-e rău? Tash dăduse buzna înăuntru, cu o farfurie plină în mână.

— Oh, Tash, nu mă băga în seamă. Sunt o cotoroanţă. De ce nu pot şi eu să mă bucur pentru Trin? murmură Alice.

Tash petrecăreaţă se transformă brusc în Tash cea înţeleaptă.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că trebuie să redevii stăpână pe viaţa ta? Ei bine, până când nu vei face acest lucru, n-ai cum să fii la fel ca restul. Să nu uiţi asta. Ah, şi mai spune-mi o dată, de ce fumează aşa mult britanicii? Are cumva legătură cu minele de cărbuni?

Alice îi zâmbi şi-o porni pe scări în sus ca să poată plânge în voie. În fond, făcea şi ea ce putea ca să redevină stăpână pe propria viaţă.

## Capitolul 4

Alice îşi puse ochelarii să se apere de razele soarelui reflectate în geamul trenului. Avusese iar o noapte grea. Revăzuse de enşpe ori în minte, de la cap la coadă, scena. Din clipa în care Jamie o cuprinsese în braţe în dimineaţa aia, când fusese sigură c-o să-i propună să se mute cu el. De câteva săptămâni simţea că voia să-i spună ceva. Îl surprinsese adesea privind-o lung.

— Alice? zisese el cu o voce nesigură.

Ea tocmai toca nişte salată. Se oprise şi se uitase la el cu o privire plină de dragoste.

— Oh, nimic. Zâmbise timid şi se întoarse la cuvintele lui încrucişate.

Şi totuşi, în ziua aia… în acea sâmbătă dimineaţa i-o trântise, chiar în clipa în care Alice se cuibărise relaxată în braţele lui după ce făcuseră dragoste.

— Sunt împreună cu Helen Caudwell de patru luni.

Alice simţise cum i se strânge o funie în jurul gâtului şi i se scurge toată vlaga din corp.

— Alice, ai auzit ce-am spus? îmi pare rău.

Chiar şi acum, în vagonul de tren, printre navetişti, Alice avu senzaţia că se sufocă. Termină, Alice. Nu te mai tortura singură. Se plesni tare peste braţ, făcându-l pe vecinul ei de vizavi s-o măsoare cu privirea ca pe-un caz din documentarele de la televizor despre nebuni. Aia care umblă prin supermarketuri înjurând în gura mare pachetele de crochete de peşte. Îşi luă geanta şi se duse la uşă şi aşteptă să coboare.

Gândul de a petrece încă o zi la *Cunoaşteţi-vă PC-ul* o termina. Se gândi la prietenele ei care aveau slujbe ca lumea. Păreau destul de mulţumite. Ceva efort în sala de gimnastică înainte de serviciu, o tură pe la Jigsaw pe la prânz şi părul, al cărui aspect se îmbunătăţea cu fiecare mărire de salariu. Cum se făcea, se întrebă ea, că banii ei se duceau mai mult pe impozite şi asigurări decât pe haine de la Jigsaw şi că se pricopsise cu unica slujbă din Londra unde media de vârstă a colegilor de birou era de cincizeci şi şapte de ani?

Toate prietenele ei lucrau în locuri moderne, cu angajaţi tineri, unde a avea peste treizeci de ani echivala cu ieşitul la pensie. Dacă tot trebuia să fie secretară, Alice voia să poată şi ea să discute despre sex cu colegii la automatul de cafea sau să se-ndrăgostească de şeful cu ochi alunecoşi şi căsătorit. Doar că ei nu i se întâmpla niciodată aşa ceva. La fel era şi când avea paisprezece ani, când toate prietenele ei plecau în vacanţă şi aveau câte o aventură cu Adonisul local, în vreme ce părinţii lor înţepeneau să tragă la măsea şi să pălăvrăgească în barul vreunui hotel. Părinţii lui Alice mergeau întotdeauna în staţiuni unde nu erau discoteci, unde toţi turiştii vorbeau doar germană şi aveau freză cu şuviţe albastre stil mohican, deşi moda punk trecuse de mult pentru restul lumii. A fi mereu în contratimp cu realitatea era povestea vieţii ei.

Biroul ei era într-un colţ întunecos, înconjurat din toate părţile de plante agăţătoare ale căror frunze se strecurau prin toate cotloanele. Singurul semn că în acel

birou exista totuşi şi viaţă fusese în sertarul de sus al biroului ei unde găsise câteva pliculeţe cu ceai şi o chitanţă de la reduceri de la Joseph. Respectiva persoană considerase însă că firma *Cunoaşteţi-vă PC-ul* e un loc total nepotrivit pentru o viaţă normală şi îşi luase tălpăşiţa de multă vreme, dacă era să judece după data înscrisă pe pliculeţele de ceai. Alice îşi făcea unghiile cu pastă corectoare desenând apoi pe ele cu un pix inimioare albastre, când singurul coleg născut după război veni şi se aşeză pe marginea biroului ei.

— Cum merge? întrebă el pe un ton care se voia seducător.

Alice ridică privirea. Nimic seducător, din păcate. Era de la departamentul de PC-uri unde îşi petrecea toată ziua la telefon explicându-le gospodinelor cum să-şi pornească modernele sau chestii asemănătoare.

— Bine, zise Alice scurt.

Singurul lucru pozitiv de pe urma odioasei trădări a lui Jamie era că, în ceea ce o privea, toţi bărbaţii erau o apă şi-un pământ şi ca atare învăţase să le-o reteze scurt. Şi nu din răutate. Alice era tipul de fată care nu ştia să spună nu. Îşi petrecuse toată viaţa căutând să scape de bărbaţii care o urmăreau mai întâi vreun sfert de oră prin magazin până să îndrăznească să-i ceară numărul de telefon. La nunţile din familie, era mereu cea care trebuia să danseze la final pe *Careless Whisper* cu libidinosul cavaler de onoare. Toate pentru că nu ştia să spună nu. Aşa că trăiască Noua Alice! îşi zise ea, întâmpinându-l cu răceală pe noul admirator.

— Cum îţi merge hard-ul?

Se apleca spre ea mişcând sugestiv mouse-ul.

Jalnic, gândi Alice.

— Poftim? făcu ea.

— Deci merge bine, da? zise el făcându-i cu ochiul.

O, Dumnezeule! îi venea să verse. Mirosul de sandviş cu carne de vită şi ceapă pe care tipul îl mâncase la prânz o doborî. Înghiţi să-şi reprime greaţa, iar chipul lui Tash îi apăru ca un îngeraş. „Trebuie să redevii stăpână pe viaţa

ta, dragă. E singura cale”.

Aruncă încă o privire la coada lui de cal slinoasă.

— Categoric, mulţumesc. Şi vă rog să vă daţi jos de pe biroul meu că am treabă.

Alice începu să scotocească prin birou după ceva de lucru. Nu mai avusese absolut nimic de făcut de la incidentul cu xeroxurile de vineri şi nici nu prea avea idee care era de fapt treaba ei. Apucă un dosar dintr-un colţ întunecos şi îl deschise cu convingere.

— Vasăzică te crezi prea bună pentru noi, nu-i aşa, vacă în călduri ce eşti?

Alice îl fulgeră cu privirea.

— Cară-te de-aici, dobitocule! zise ea încercând să imite şarmul americănesc al lui Tash.

Excelent. Faţa tipului se strânse până când ochii îi ajunseră ca două crăpături. Goli resturile din punga de cartofi prăjiţi cu sare şi oţet peste fusta ei bleumarin cea nouă şi plecă.

La prânz, avu o întâlnire de urgenţă cu Tash la *Preţ a Manger*. În primul moment, Tash trecu pe lângă imaginea post-Jamie a lui Alice multiplicată în oglinzile restaurantului fără s-o recunoască aşa cum şedea într-un colţ, cu tot mai numeroasele rânduri de bărbii şi colăcei, care-o făceau să aducă din ce în ce mai mult cu un porc vietnamez. Oricum, bine măcar că mânca un sandviş vegetarian cu conţinut redus de grăsime – că n-avusese bani pentru altceva.

— Era să nu te recunosc. Bleumarinul ăsta e aşa de şcolăresc, remarcă Tash arătând spre fusta lui Alice. Arăţi de şaptesprezece ani. De fapt, îţi vine bine. Poate c-am să-l folosesc şi eu când mă întorc în L.A. Tipii de-acolo o să se-nnebunească după el.

— Aoleu, pleci mâine? întrebă Alice amintindu-şi brusc crunta realitate.

Uitase complet că era ultima zi de şedere a lui Tash. Cum fusese posibil să-şi dorească s-o vadă cât mai repede îmbarcată în Concorde cu destinaţia New York nu mai departe de ieri? Acum ar fi dat orice ca această sursă

nesecată de înţelepciune să nu plece. Avea atâta nevoie de ea.

— Tash, nu se poate să pleci, mă simt aşa de bine cu tine aici.

— N-am încotro, pui. Încep un nou film săptămâna viitoare. Regizorul e nemaipomenit de sexy şi nu vreau să pierd ocazia pentru nimic în lume.

Tash zâmbi cu toată gura. Iar Alice îşi imagină lumea în care se întorcea Tash: Los Angeles. Hollywood. Probabil că avea şi ea o ditamai reşedinţa cu piscină, pe Joan Collins la prânz, pe Tom şi Nicole la un grătar în curte. Ea, în schimb, ce-avea? Mă rog, un apartament foarte frumos – însă doar până la întoarcerea lui Simon –, mai avea nişte coapse babane, pe care, dacă ar fi fost galbene, le-ai fi putut cu uşurinţă lua drept muntele de unt din accepţiunea Comunităţii Europene. Fir-ar al dracului să fie, şi rămăsese şi fără serviciu!

— M-au dat afară! izbucni ea.

— Te-au dat afară? întrebă Tash, expresia nefăcând evident parte din vocabularul ei.

— M-au dat afară, mi-au făcut vânt, mi-au dat un şut. Să zicem că deja m-am obişnuit cu ideea. Când nu e Jamie, e şeful. Dădu la o parte feliile de ardei iute de pe brânza de capră. În viaţă există cei care dau şuturi şi cei care iau şuturi.

— Nu, nu, nuuu, spuse Tash categorică.

Nu ştia nici ea prea bine ce „nu”, dar cuvintele ei reuşiră să prevină mica criză spre care se îndrepta Alice în timp ce muşca din sandviş.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tash.

Alice avu convingerea că se uită dezaprobator la fusta ei bleumarin. Poate că în sinea ei îşi spunea că aşa îi trebuie, dacă s-a găsit să poarte fustă de stofă la serviciu.

— Am încercat să redevin stăpână pe viaţa mea, cum ai zis. Libidinosul ăsta de la PC-uri a vrut să-mi dea întâlnire şi i-am zis că nu.

Tash îi zâmbi cu admiraţie, ca un profesor unui elev de nota zece.

— Numai că ăsta era fiul şefului. Ar fi trebuit să-mi dau seama că seamănă. Palme transpirate, mătreaţă. Oricum, asta e, m-a concediat.

— Of, Doamne, mă simt aşa vinovată. Dar nu-ţi face griji. Găsim noi o soluţie.

— Ce mă fac, Tash? Nimeni nu mă vrea! Ultimele cuvinte le rosti printre suspine şi izbucni în lacrimi.

Tash se şterse pe mâini de urmele de brânză de capră şi o luă în braţe.

— Ai încredere, dragă. Am soluţia perfectă. Numai că trebuie să termini cu plânsul ăsta, că-ţi distrugi tenul.

**Capitolul 5**

Alice băgă foehnul în priză ceea ce avu drept urmare scurtcircuitarea, în secunda următoare, a tuturor aparatelor electrice din casă.

— Fir-ar al naibii!

O porni pe pipăite pe coridor spre bucătărie. Unde zisese Simon că este panoul cu siguranţe? De fapt, nu zisese. Nu era genul. Pe Alice însă n-o deranja. Habar n-avea dacă uscătorul, chiar maşina de spălat sau frigiderul vor mai funcţiona vreodată. Şi nici nu prea-i păsa, de altfel, având în vedere că diseară urma să iasă în oraş.

Când spusese că iese, se referise de fapt la pub, nu la restaurante cu ţinută obligatorie, şampanie, pretenţii. Principalul era că ieşea. Ieşea din casă şi se ducea la pub, ceea ce însemna mult mai departe decât ajunsese ea de-o bucată bună de timp, dacă nu punem la socoteală evenimentele de caritate la care o duseseră Trinny şi gaşca. Astă-seară ieşea pe cont propriu, aşa că în casă domnea un aer de oarecare agitaţie, chiar dacă nu era curent.

— Tash, ai idee cum arată panoul cu siguranţe? strigă ea deschizând încă un dulap în care dădu de alt teanc de LP-uri de la începutul anilor ’80 şi de încă o păpuşă gonflabilă.

— Arăt eu ca una care ar şti?

Tash îşi făcu apariţia în uşă arătând mai degrabă ca Gina Lollobrigida cu un decolteu adânc cât Marele Canion.

— Scuze, bălmăji Alice observând câteva comutatoare lângă boiler. Aha. Nicio problemă, l-am găsit! strigă ea triumfătoare către Tash, care însă nu-şi făcea absolut nicio problemă.

Cameră după cameră, casa se umplu din nou de lumină şi lucrurile reintrară pe făgaşul normal.

Cu excepţia uscătorului de păr.

— Fir-ar al naibii!

Se duse fuga la geamul din dormitor şi îl deschise. Scoase capul afară şi începu să-l scuture până când obrajii i se înroşiră în aşa hal, de ai fi zis că-i opărită. Când deschise ochii văzu doi tipi cu feţe de contabili traversând repede strada, crezând probabil că erau martorii vreunui masacru gen campus american chiar în inima cartierului Chelsea. „Femeie nebună deschide focul pe geam asupra unor oameni de afaceri nevinovaţi". A fost cât pe-aici să îndrepte spre ei uscătorul strigând „Mâinile sus!", dar constatase că acest gen de umor nu avea aceeaşi trecere în Chelsea ca-n Clapham. Deşi, dacă stătea să se gândească, nu-l încercase nici în Clapham. Iar acolo nici nu fusese vreodată obligată să-şi usuce părul pe fereastră.

Contabilii îşi văzură de drum fără să-i arunce măcar o privire, iar Alice sări în picioare. Evident se lovi cu capul de geam, să se-nveţe minte să mai facă pe nebuna în faţa trecătorilor, după care începu să se gândească la seara care urma. Petrecerea de adio în ultima ei seară la Londra. Cu ce naiba să se îmbrace? Ştia că în momentul în care îşi va face apariţia la bar la ora nouă o să fie pupată şi îmbrăţişată de o grămadă de fete arătând de parcă ar fi ieşit de la o şedinţă foto la Helmut Newton. Rochii strâmte din mătase şi păr incredibil de strălucitor. Aruncă o privire halatului ei care fusese odată alb. Şi părului ei mat şi umed. O şedinţă frenetică de zece minute sub mâinile experte ale lui Tash avea să transforme radical situaţia.

Fetele o porniră pe jos braţ la braţ spre pub, tovarăşe la bine şi la rău. O tăiară prin grădinile bisericii St. Luke admirând florile din parc. Ce bine era să ai alături o prietenă! Trinny şi restul găştii erau O.K., însă n-o

cunoşteau pe Alice cu adevărat, aşa cum se cunoşteau între ele nişte foste colege de şcoală. O colegă de şcoală ştia cu câţi te-ai pupat şi te-ai smotocit de când aveai paisprezece ani sau de câte ori nu ţi-a ieşit tunsoarea. Însă, de când venise la Londra şi se combinase cu Jamie, Alice pierduse aproape orice legătură cu prietenele ei din Norwich, localitatea unde se născuse. Jamie le considera plicticoase, iar, dacă erau ceva mai nostime şi nu aveau prieten, atunci erau precis lesbiene.

— O să vezi, Alice. Louise abia aşteaptă să te prindă singură în veceu, îi şoptise el libidinos când erau la restaurant cu fostele ei colege de şcoală, într-una dintre acele rare ocazii când reuşise să-l convingă că merita să le acorde o seară fetelor.

— O cunosc de când aveam şapte ani.

— Asta nu-nseamnă absolut nimic, în afară de faptul că n-a uitat niciodată ce mult îi plăcea să te vadă în chiloţi.

Ce mai, un bărbat cu opinii de neclintit! Nu că nu i-ar fi plăcut ideea de a petrece o noapte în trei cu Alice şi una dintre fostele ei colege, deşi mai mult ca sigur c-ar fi luat-o la sănătoasa dacă chiar ar fi fost pus la încercare. În ultima vreme, Alice începuse să roşească la amintirea unor remarci de-ale lui Jamie. Dacă nu l-ar fi iubit atât, şi-ar fi dat seama că nu era decât un tipic şi previzibil mic-burghez de dreapta, de genul ălora pentru care o cravată imprimată cu broaşte care se împerechează e ceva nemaipomenit de amuzant. Mai bine că n-o cunoscuse pe Tash, îşi spuse Alice grăbindu-se să se ţină după ea.

Pubul Blenheim era sufocat de fum şi plin de-o combinaţie aparte de londonezi. Într-un colţ, un fost fotbalist, acum alcoolic, tot atât de „de-al casei” ca şi jocul de darts, dădea pe gât ultimul whisky din acea seară. Prietena lui oxigenată tocmai intrase pe uşă şi se pregătea să-i tragă un perdaf de zile mari. O tuli la toaletă, răsturnând paharul de vin alb al lui Alice.

— Iartă-mă, scumpo, chicoti el plesnind-o uşor peste fund.

Graţie coafurii pe care i-o făcuse Tash şi bigudiurilor,

celor şapte tipuri de cremă care îi acopereau pungile de sub ochi şi al unui corset care masca escapadele în cutia cu prăjituri, Alice arăta din nou aproape ca altă dată.

— Alice, nu-mi vine să cred că ne părăseşti. Dar vii la nuntă, da?

Trinny nu pierdea nicio ocazie să pomenească despre nunta ei, iar Alice îi zâmbi complice.

— E doar o călătorie de trei luni, în cazul în care nu găsesc o slujbă sunt înapoi în septembrie, aşa că până atunci nici n-apuci să-ţi alegi şerveţelele.

Tash veni la masă cu o halbă de bere. Umplu paharele tuturor până la refuz, apoi îl ridică pe-al ei.

— Pentru un nou început, spuse ea.

— Da. Un nou început.

Combinaţia de zâmbete largi şi clinchet de pahare udate cu mai multe sticle de Pimm aduse lacrimi în ochii lui Alice. Ultima ei seară în Anglia.

— Direcţia Westward Ho! îşi ciocni Tim berea de paharul ei.

— Şi ce naiba o să faci acolo? întrebă Sophie, cam necăjită că-şi petrecuse luni de zile ca să cultive prietenia cu verişoara lui Simon Beaumont, care acum îşi lua zborul la Los Angeles.

În fine. Privirea îi coborî pe inelarul de la mâna stângă. Bine cel puţin că Trinny ieşise din scenă. Astfel, pentru o vreme măcar, şansele ca ea să-l prindă în mreje pe Simon erau foarte bune. Poziţia ei de competitor din afară se modifica. Devenise aproape favorita, dacă nu punem la socoteală concurenţa minoră reprezentată de membrii mai puţin importanţi ai familiilor regale europene care se pregăteau să-şi etaleze blazoanele cu ocazia întoarcerii lui Simon.

— Cine ştie? răspunse Alice cu un zâmbet nervos. Mă bronzez. Poate chiar îmi găsesc un job şi stau ceva mai mult. Şi, mai ales, scap de imaginea lui Jamie.

Se lăsă tăcerea în clipa în care Alice îi pomeni numele. Ştiau că era elementul care declanşa de regulă lacrimile. Nu însă şi în seara asta. Tash o sfătuise bine să

privească înainte, spre viitor, nu să jelească după un „fost” care fugise cu versiunea feminină a lui Rumpole din *Rumpole of the Bailey*[1] în fustă conică.

— O să ne lipseşti, spuse Trinny, mângâind-o uşor pe obraz.

Cum era de aşteptat, Alice îşi şterse o lacrimă. Nimeni nu păru însă să observe. Absolut întâmplător, mâna cu care Trinny mângâie obrazul lui Alice a fost tocmai cea cu inelul. Ochii tuturor fetelor se întoarseră spre obiectul care luase locul inelului din gumă de mestecat. Un diamant de mărimea unei bucăţi de zahăr candel. „Să mai zică cineva că n-a nimerit-o”, spuneau la unison privirile fetelor.

În sinea ei, Alice se bucura să scape de toate astea. Piaţa măritişului. În fiecare seară a săptămânii. De la şapte până la miezul nopţii. Loc disponibil – cât cuprinde, oferta – cam sărăcuţă. Poate că în L.A. O să reuşească să uite de Jamie şi de faptul că era încă nemăritată la venerabila vârstă de douăzeci şi şase de ani, să se concentreze în sfârşit pe propria persoană şi pe cariera ei. Ce Dumnezeu, sufragetele alea muriseră degeaba? Faptul c-o va avea pe Tash aproape era un lucru bun pentru spiritul feminist al lui Alice. Bărbaţii, care de regulă se distrau copios pe tema măritişului, erau în această seară insensibili la avansurile ofertantelor. Erau preocupaţi de decolteul lui Tash. Aşa că lacrimile ei trecură neobservate. Cel puţin aşa crezu ea.

Pe o bancă într-un colţ, în aşteptarea prietenilor lui, stătea Patrick Wilde. Îşi trecu mâna prin părul negru, scurt şi îşi goli halba de Guinness, privind-o pe Alice pe deasupra paharului. O observase când se îndrepta spre bar, îmbrăcată absolut groaznic, dacă te gândeai că la Londra, chiar şi într-o miercuri seara, femeile se îmbrăcau cu bluze din satin şi fuste conice. Ei însă nici că-i păsa, se aşeză la bar punându-şi un cub de gheaţă în pahar şi altul în gură. După câteva secunde îl scoase şi pe cel din gură şi-l puse tot în pahar.

Patrick era fascinat. Nu mai văzuse niciodată un comportament atât de natural la o femeie. Nu mai văzuse

1 Serial britanic de televiziune.

nicio persoană atât de reală. Buclele alea negre şi neglijente, obrajii îmbujoraţi. Pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la ea. Se mândrea cu gustul său foarte rafinat în materie de femei, numai că tipa asta nu se ridica la un asemenea nivel. Era ca un ponei de baltă cu coama stufoasă într-un grajd plin cu cai de rasă. Şi-atunci de ce se mai uita la ea? Le făcu cu mâna prietenilor care tocmai intraseră pe uşă, mulţumit că n-o să mai stea cu privirea aţintită la fata aceea îmbrăcată oribil şi cu un mod cel puţin ciudat de a folosi cuburile de gheaţă.

## Capitolul 6

Odată ajunsă pe aeroportul LAX, Alice luă un taxi, azvârli valiza în portbagaj şi îşi examină mâinile pline de băşici. Nu ştia ce înseamnă să călătoreşti cu bagaj puţin. În mod surprinzător, Tash părea a fi singura femeie de pe planetă care înţelesese cu adevărat ce înseamnă „încapsularea" bagajului, având drept urmare faptul că toate cremele ei de faţă, uleiurile esenţiale, papucii Jimmy Choo şi desuurile Agent Provocateur încăpeau într-un spaţiu cât o cutie de medicamente. Alice, ale cărei bagaje păreau chiar să se înmulţească pe drum, ajunse la concluzia că această călătorie avea să fie o lecţie practică. Chiar dacă nu va ajunge până la urmă în Mexic şi nu va fi în stare să înveţe să conducă pe partea cealaltă, cel puţin o să descopere şi ea secretul „strictului necesar". Nu era puţin lucru.

— Chiar şi aerul miroase altfel, spuse Alice pe când mergeau cu maşina pe Pico spre Santa Monica.

Aerul era greu şi parfumat, iar Alice îşi scosese deja şosetele pe care şi le pusese în avion.

— E aşa frumos.

Palmierii erau înalţi cât casa ei din Londra, iar drumurile erau aşa de late, că puteai organiza carnavaluri pe oricare dintre ele. Alice se întreba cât de bine o s-ajungă să cunoască oraşul.

— E o zonă foarte periculoasă. Să nu vii niciodată aici după lăsarea serii, o avertiză Tash.

— Oricum, sper să învăţ repede.

Zona era probabil un fel de Notting Hill, îşi spuse Alice, un fel de zonă mai boemă a oraşului, în vreme ce Tash locuia poate într-o zonă asemănătoare cu Fulham, mai sigură. Trecură pe lângă un travestit de vreun metru nouăzeci şi cinci care stătea de vorbă cu un tip pe care Alice ar fi putut să jure că-l văzuse în *Eastenders.* În fine, poate că era ceva mai rău decât North Notting Hill.

— Ăsta, o informă Tash, e patul tău.

Tash puse valiza burduşită a lui Alice lângă uşă, iar Alice se trânti pe minunata piesă de mobilier. Nu mai văzuse în viaţa ei un pat aşa frumos.

— Doamne. E uluitor. Alice era căzută în extaz.

Era un pat mare, din lemn de trandafir, la capul căruia, pe spatele unui paravan de sticlă, şiroiau firişoare sclipitoare de apă iluminate din spate de nişte candele de catedrală. Alice era mută de admiraţie.

— Toţi bărbaţii din Los Angeles ar vrea să facă sex în patul ăsta, îi spuse Tash pe-un ton indiferent, în timp ce Alice începuse să sară pe acest templu al dragostei.

— E o promisiune? râse Alice fericită.

— Nu, e o ameninţare. Că încă nu ştii cum sunt bărbaţii din L.A.

Tash o porni spre bucătărie.

— Câtă vreme nu mă prezinţi vreunui avocat englez pe nume Jamie, e O.K., spuse Alice urmând-o pe Tash de-a lungul holului spre bucătărie.

— În L.A. Trebuie să te simţi bine, nu să te îndrăgosteşti. Aşa că ai grijă, o avertiză ea.

Alice se învârtea prin camera luxoasă.

— Eşti sigură că apartamentul ăsta n-a aparţinut vreunei starlete din filmele mute? întrebă ea plimbându-şi degetele pe catifeaua stacojie de pe şezlonguri şi pe sfeşnicele din argint.

— A fost construit acum şase ani, strigă Tash ca să acopere zgomotul blenderului în care fărâmiţa nişte gheaţă.

Apăru cu două pahare gigantice de daiquiri cu

căpşuni.

— Bine-ai venit în L.A., spuse ea întinzându-i lui Alice un pahar.

O porni prin apartament sorbind din băutură şi uitând complet de Jamie. De sus de pe balcon, dincolo de zidul grădinii se zărea Venice Beach. Alice privi pâlcurile de palmieri care se înclinau în bătaia vântului, dându-şi seama că nu mai tânjeşte după Jamie şi că pentru prima dată era mulţumită că nu era în locul lui Helen Caudwell în biroul prăfuit din Temple, cu toată cariera şi tunsoarea ei perfectă. Nici pomeneală. Aici era adevărata viaţă: soare, decapotabile şi cocktailuri. Cine mai avea nevoie de Jamie, cu buclele lui blonde murdare?

— Trezeşte-te. Tash trase draperiile din camera lui Alice cu o mişcare largă. La ţanc pentru un mic dejun rapid înainte de interviu.

Alice a fost cât pe ce să-şi rupă gâtul întorcându-se brusc spre Tash. Interviu? Mic dejun? Doamne, gluma începuse să se îngroaşe.

— Dasuntâncă-ameţitădediferenţadefusorar, mormăi ea îndesându-şi capul în plapumă.

— Pir. Ştiam eu. Asta-ţi trebuie.

Alice ştia că Tash avea o licoare cu ajutorul căreia se transformase dintr-o şcolăriţă destul de drăguţă şi destul de inteligentă, cu aparat dentar, în zeiţa amazoană capabilă să discute despre simbolurile lui Jung şi filmele lui Fellini în vreme ce şedea în cap. Vasăzică asta era explicaţia. Asta era arma secretă a lui. Tash. Ştiuse ea că acea strălucire de-a dreptul radioactivă nu provenea doar dintr-o dietă echilibrată. Nici vorbă, trebuia să fie altceva. La început, Alice se gândise la droguri, însă observase că energia de-a dreptul supraomenească a lui Tash nu era însoţită de ochii şi nările roşii şi de dezechilibrul financiar ale unui toxicoman.

Pir. Citise despre asta în *Daily Mail.* Văzuse planta în vitrina magazinului Planet Organic din Westbourne Grove. Creştea liber, deghizat în Astroturf[2]. Puteai să ţi-l cultivi şi

---

2 Firmă care produce gazon artificial.

singur. Alice însă decisese să rămână la floarea-soarelui şi la busuiocul veştejit cultivat pe pervazul geamului de la bucătărie. Când redactorul de la rubrica de sănătate îi spusese că nu are un gust prea bun, Alice crezuse că e o exagerare. Spre ghinionul ei însă, nici vorbă de exagerare, după cum avea curând să descopere.

Tash o conduse pe Alice pe Fourth Street, apoi pe Main – o stradă largă, dreaptă ca o *via* romană, mărginită de magazine unde puteai găsi de la bikini roz, toate felurile de alge albastre-verzi şi suplimente minerale, până la caftane Woodstock autentice. Aici era adevărata Californie. Bărbaţi între două vârste, cu burţile bronzate atârnând peste şorturile din denim, aşezaţi în faţa magazinelor cu articole de surfing, fredonând cântecele lui Tom Petty care răsunau din tranzistorul aşezat în vitrina tapetată cu cadavre de muşte. Întreg parterul unei clădiri era dedicat vitrinelor sălii de gimnastică Gold Gym, etalând trupuri bine întreţinute care pedalau de zor spre nicăieri pe biciclete şi culturişti crispaţi holbându-se în oglindă. Abia la o privire mai atentă le zări Alice şi pe victimele hamburgerilor făcându-şi exerciţiile undeva în fundul sălii, feriţi de ochii curioşilor. Main Street era într-adevăr un fel de Meca pentru stilul de viaţă de pe Coasta de Vest.

Micile restaurante şi cafe-baruri înşirate de-a lungul străzii acopereau toată gama de solicitări, de la lucernă la brioşe cu porţie triplă de ciocolată şi îngheţată de iaurt, drept pentru care spiritele iluminate din toate colţurile lumii veniseră în Santa Monica s-alerge pe role şi să mediteze. Totul venea în întâmpinarea clientului, aşa încât, conchise Alice, dacă vreodată va constata că nu mai poate trăi fără burete natural de aproape doi metri sau fără antrenor pentru propria potaie, ăsta era locul potrivit.

Mersul pe jos până la Herbal Heaven o scăpă şi de mahmureală. Băutura şi atmosfera ameţitoare îi dăduseră senzaţia că pluteşte şi-o umpluseră de optimism şi poftă de viaţă, cum nu se mai simţise ea de luni de zile. Asta până în clipa în care văzu cum firele lungi de iarbă dispar înghiţite de blender pentru a reapărea apoi sub forma unor

bale vâscoase. Brusc avu senzaţia că stomacul ei o ia razna, în loc să stea frumos la locul lui. Vru să se năpustească la toaletă, însă imaginea zâmbetului îngeresc al lui Tash îi apăsa conştiinţa precum peştişorul auriu care murise de inaniţie pe când avea ea şapte ani pentru că uitase să-i dea de mâncare.

— Te vindecă de orice. Poftim. Tash îi întinse cu mândrie lichidul verdebilă. Noroc.

Dacă n-ar fi fost acel ultim daiquiri ar fi putut să înghită zeama asta ca iarba rumegată. Gândul la vaci şi la lecţiile despre stoma cul lor o făcu să se simtă şi mai rău. Ceva mucilaginos. Dacă reuşea să se concentreze la aspectul ştiinţific poate că ar fi fost în stare să depăşească momentul. Tabelul periodic al elementelor. Sodiu – Na. Potasiu – K. Asta era, îşi spuse Alice reuşind să-şi readucă stomacul în poziţia normală.

— Hai să mâncăm afară, zise Tash veselă, luând-o înainte spre terasa plină de verdeaţă din spatele micului restaurant organic.

— E drăguţ, zâmbi Alice forţat, încercând să câştige timp.

— Au numai Granole, dar mie îmi place.

Tash gustă dintr-o prăjitură de tofu, fără grăsimi.

— Ce-i aia Granola? întrebă Alice, preferând să vorbească în loc să înghită.

— Granola este o marcă pentru un fel de cereale pentru micul dejun. Ca muşii.

Alice înclină din cap în semn că ştie ce e ăla reuşit.

— Noi, ăştia care suntem cu legumele, alimentele organice, ştii tu, le spunem la toate produsele astea Granola. Persoane care poartă şlapi Birkenstock, chestii din astea. Le place să roadă.

— Aha, făcu Alice dând din nou din cap, bucuroasă că avusese ocazia să se lumineze, dar şi mai bucuroasă că reuşise să amâne inevitabilul cu încă treizeci de secunde.

În colţul din fund al restaurantului se zărea însă ameninţător o măsuţă liberă. Tash se îndreptă hotărâtă spre ea, se trânti pe scaun şi dădu pe gât o gură zdravănă

de zoaie de parcă ar fi fost nectar.

De ce naiba era grădina asta aşa de verde? se strâmbă Alice. Verde, verde şi iar verde. Îşi puse ochelarii pe nas ca să nu vadă Tash dacă strânge din ochi. Se dovedi însă că Alice şi pirul se găseau pe poziţii absolut ireconciliabile.

— Scuză-mă.

Alice se năpusti spre unul dintre ghivecele cu plante decartând pe loc la rădăcina lămâiului cel organic şi gura de clorofilă ingurgitată, şi mare parte din alunele şi cocktailurile din seara precedentă. Gata cu organicu!

Pe când încerca să-şi revină cu fruntea lipită de ghiveci, Alice îşi aduse brusc aminte de ultima parte a ameninţării rostite de Tash. Ceva cu inter. Interveni. Tipic Tash. De-aia o iubea Alice aşa de mult, că nu umbla cu ocolişuri. Tash şedea ghemuită lângă ea, mirosul puternic de Eau d'Hadrien având asupra lui Alice efectul pe care sărurile îl aveau asupra eroinelor din romanele lui Jane Austen. Deschise ochii pe când Tash rostea ultimele cuvinte ale îndemnului ei încurajator: „... sau pierzi interviul”.

Pe fondul omniprezentului verde, cremul costumului cu pantalon al lui Tash era o adevărată binecuvântare. Alice ridică ameţită capul dându-şi silinţa să priceapă sensul cuvintelor. Asta era – interviu.

— Interviu? Unde?

Încercă să nu ia în seamă privirile deloc amuzate ale consumatorilor de pir dimprejur şi să se concentreze la buzele lui Tash.

— E.O.K., sunt prieteni de-ai mei, o să te placă.

— Dar... n-am C.V.-ul la mine, improviză Alice la repezeală.

— Nu le trebuie C.V., draga mea. Le-am spus eu deja ce dulce şi talentată eşti. Nu-ţi face griji, o să fie bine. După ce capeţi slujba asta o să primeşti cartea verde şi-o să poţi sta mai mult de trei luni. Minunat, nu?

Alice îşi scutură din păr o frunză pătată de lămâi, încercând să-şi enumere în gând talentele. Ia să vedem,

ura acele momente ale interviului când începeau să te întrebe ce calităţi ai. Mai bine să fie pregătită. Îşi stoarse creierii. Era loială, sigur că da, de vreme ce continuase să stea cu Jamie şi după data expirării, avea iniţiativă – nu avusese ea inspiraţia să presare delicioase şi hrănitoare seminţe de mac pe ultima ei prăjitură cu morcovi? Şi cu siguranţă era o fată pe care te puteai baza – asta era o certitudine, cum era şi faptul că putea ţine un rubin în buricul ei oarecum estompat de anterior menţionatele prăjituri, nu c-ar fi avut vreodată ocazia să încerce cu un rubin adevărat, dar încercase cu o bomboană cu fructe, ceea ce era tot cam acelaşi lucru. Hmmm. În fond era într-adevăr o fată foarte talentată, iar dacă Tash era convinsă că e dulce şi după scena cu vomitatul în ghiveci, atunci cu siguranţă aşa era. Dulcea şi talentata Alice. Făcând abstracţie de pir, acest mod pozitiv de-a gândi specific american i se potrivea de minune.

— Deci, domnişoară Lewis, ce experienţă aveţi care să vă recomande pentru acest post? o întrebă femeia care îi strânsese mâna cât pe ce să i-o frângă şi se uitase drept în ochii ei când intrase în cameră.

— Mm. Vedeţi dumneavoastră, când spuneţi experienţă…

Alice lăsă fraza neterminată. Cuprinse cu privirea sala de consiliu – canapele hidos de scumpe din piele moale ca mănuşa, echipamente multimedia atât de rafinate, încât foştii ei colegi de la *Cunoaşteţi-vă PC-ul* s-ar fi crezut în rai făcând dragoste cu Scully din *Dosarele X* –, şi uluitoarea panoramă de la ultimul nivel asupra decapotabilelor din ambuteiajul de pe Wilshire Boulevard. Nicicând în cariera ei nu mai fusese la o întâlnire de un asemenea grad, ca să nu mai vorbim că nu fusese niciodată obiectul atenţiei unor astfel de minţi luminate. Oare de ce Dumnezeu îşi băteau capul cu una ca ea, care dactilografia treizeci şi două de cuvinte pe minut în zilele ei bune şi era în stare să facă de oaie până şi cea mai simplă sarcină. Avu vaga senzaţie că şi ei începeau să-şi pună aceeaşi întrebare. Ceilalţi patru participanţi la

interviu se uitau cercetător la ea de la birourile lor, din spatele ochelarilor Armâni serie limitată. Se aştepta ca, din clipă în clipă, respectivele persoane să înceapă să ridice cartonaşe cu zero puncte pentru Marea Britanie. Cartea verde dispăru dincolo de linia orizontului reveriei lui Alice despre o nouă viaţă.

— Ce puteţi oferi companiei noastre?

Până şi rockerul cu coadă, trecut de prima tinereţe şi faţă de fraier, devenise foarte laconic. Şi ăştia cică erau *prietenii* lui Tash. Cum ar fi fost atunci un interviu pe bune? Posibilitatea unei cariere în cel mai bun caz ilegale începu să planeze asupra lui Alice, care se şi vedea umplând frigiderele realizatorilor de filme de succes cu îngheţată Haagen

Dazs şi apoi zburând tristă şi singură înapoi la Heathrow.

— Vedeţi dumneavoastră, problema e că…

Cu tot profesionalismul lor, deja nu-şi mai puteau ascunde dispreţul. Ochii membrilor comisiei se roteau la unison de colo-colo, ca în filmele *Magic Eye* cu delfini. Poate că dacă se uita şi ea strâmb…

— Domnişoară Lewis?

Aoleu, acum chiar că era grav. Oare aveau de gând s-o deporteze pentru că eşuase atât de lamentabil la interviu?

— Nu ştiu absolut nimic despre acest post. Dacă mi-aţi spune, sunt sigură că v-aş putea oferi experienţa pertinentă.

Zâmbi cu nevinovăţie. „Pertinent* era oare cuvântul potrivit?

Reprezentanţii tuturor Colegiilor Ivy League ştiute şi neştiute traseră aer în piept. În curând va afla.

Alice mâncase trei covrigi cu ceapă şi nişte chipsuri cu aromă de fermă pe care le găsise în fundul frigiderului. Nu era foarte sigură că fermele aveau gust – gândul îi zbură însă, din cine ştie ce motiv, la câmpii nesfârşite, cabane din lemn şi Kevin Costner –, dar, dacă le cufundai în brânză topită, puteau trece drept chipsuri Walkers cu

sare şi oţet. O auzi pe Tash închizând telefonul în bucătărie şi îndesă repede chipsurile sub canapea. Parcă şi-o imagina întrebându-se ce sens avea s-o înscrie pe Alice la cea mai elitistă sală de fitness din Santa Monica, dacă ea avea de gând să se îndoape toată ziua cu junk food. Chiar aşa, ce sens avea, dacă nu punem la socoteală faptul că Alice era convinsă că nu avea să intre în acest rai exclusivist din care făceau parte cele mai desăvârşite trupuri din sudul Californiei.

De la interviul de-acum două zile intrase într-o stare de depresie pe care o tratase cu mâncare. Adio serviciu. Adio carte verde. Adio viaţă aici, de fapt. O să se întoarcă înapoi la Londra unde toţi bărbaţii parcă erau Jamie când întrebau „Ai văzut meciul de sâmbătă?” şi unde singura ocazie romantică pe care o mai avea era să iasă cu Nick de la PC-uri şi să fie avansată şefă la fotocopii după ce se mărita şi intra în familia patronului. Înfulecă rapid ultimul covrig înainte să i-l confişte Tash.

— Deci ai primit slujba.

Tash intră în cameră, ţinând mobilul la subraţ.

— O să-i sun însă să le spun să-ţi dea o mărire de salariu. Nu admit să lucrezi pentru mai puţin de patruzeci de mii. E o insultă.

Foarte bine, insultă-mă, jigneşte-mă, fă-mă în toate felurile, sunt un gunoi. Lui Alice nu-i mai păsa de nimic. **PATRUZECI DE MII DE DOLARI,** îndesă în gură restul de chipsuri cu brânză topită cu un gest reflex, în stare de şoc. Uau! Salariu de om mare! Or avea şi Jigsaw aici? Tare ar mai fi avut chef să-i sune pe ăia de la banca Lloyds din Norwich să le spună unde să-şi bage rata dobânzii şi „Nu, nu mai am nevoie de credit de şapte mii de lire, doamnă Turnbull. Da, sunt foarte sigură, mulţumesc”.

Dar Tash era departe de-a fi mulţumită.

— Cum adică, fără spor de îmbrăcăminte? strigă Tash când reluă negocierile cu şeful de la Resurse Umane. Şi cum să-şi îndeplinească angajata dumneavoastră sarcinile îmbrăcată în haine din cine ştie ce colţ de lume?

— Nu forţa nota, Tash, murmură Alice temătoare.

Cu patruzeci de mii pe an putea să cumpere tot magazinul Donna Karan, ce se agita Tash atâta?

— Bine. Acum să vorbim despre contul de cheltuieli, continuă Tash negocierea.

Alice îşi înfundă faţa în canapea aşteptând s-audă cum se trânteşte receptorul la celălalt capăt al firului cu răsunătorul „Nu ne sunaţi dumneavoastră, vă sunăm noi”.

Din contră însă, chipul lui Tash se lumină de-un zâmbet larg:

— Mersi, Melissa, va fi acolo luni la prima oră. Ciao.

Alice îşi destupă urechile privind-o pe Tash nerăbdătoare.

— Ei bine, nu mă ţine în suspans.

— Începi luni. Ceea ce înseamnă că ai doar două zile ca s-arăţi aşa cum trebuie s-arate agentul de publicitate al unui star. Hai.

Tash îşi luase deja geanta pe umăr şi seta alarma, în timp ce Alice făcea eforturi să priceapă. Deci ăsta era serviciul. La interviu se concentrase aşa de tare să nu vomite restul de mâzgă verde, încât nici nu auzise când i se făcuse descrierea postului. Agent de publicitate pentru staruri. Nici nu ştia dacă să râdă sau să plângă, aşa că îşi linse degetele de brânză şi-o zbughi pe uşă după Tash.

## Capitolul 7

— Alice, asta trebuie neapărat să dispară, zise Tash trăgând-o de jacheta neagră.

Obiectul la care ţinea Alice cel mai mult pe lume şi pe care-l adoptase din spirit de frondă, acum, că scăpase de *el.* Zăcuse pe spătarul scaunului ei pe vremea când se lupta din greu cu războiul franco-prusac prin clasa a şasea, o atârnase pe umeri ca un talisman la prima ei întâlnire cu Jamie şi îi ţinuse de cald în serile de vară prin grădinile berăriilor. Faptul că Tash îi atrăgea acum atenţia asupra cusururilor acestui obiect de îmbrăcăminte o întrista – ca atunci când îţi dai brusc seama că mama are riduri şi nu mai e femeia tânără şi bine din albumul de fotografii prăfuit. Îşi strânse jacheta pe lângă corp.

— Poţi să-mi faci ce vrei, Tash, la jachetă nu renunţ, doar ştii.

Tash râse dându-şi părul pe spate. Mergeau cu viteză pe autostrada spre Beverly Hills în decapotabila argintie.

— Şi pantofii ăia. Bleah!

Alice îşi ascunse picioarele sub scaun, recunoscând, în sinea ei, că vechii adidaşi Puma miroseau nu tocmai plăcut şi purtau între crampoane o cantitate considerabilă din gunoiul de pe străzile Londrei. Aşa că precis n-o să protesteze dacă Tash o să-i ia o pereche de mocasini *cafe-au-lait.*

Opriră în parcarea umbroasă de la Beverly Center şi imediat un bărbat în smoching se repezi la maşină.

— Aaa! zbieră Alice când acesta deschise portiera şoferului. Ajutoor!

Se şi vedea moartă. Mama şi tatăl ei paralizaţi de durere pe canapea, surzi la şuieratul ibricului de pe foc, cu ochii aţintiţi la fotografia ei din clasa a cincea de pe prima pagină din *Daily Mail.* Şi o dezbatere la BBC2 despre pericolele crescânde care-i pândeau pe turişti în străinătate.

— Alice, iubito, e valetul. Vino-ţi în fire, zise Tash dându-i cheile tipului şi aruncându-şi geanta pe umăr.

Alice coborî din maşină cu genunchii încă tremurând.

— Chestia asta cu Jamie te-a afectat puternic, nu? Alice, ştiu că poate nu vrei să-mi spui, dar eu tot o să te întreb. A fost vreodată violent cu tine? Te-a lovit?

Tash o privea intens căutând parcă dovezi suplimentare ale unor sechele.

— Ha, ha, ha! Nuuu, izbucni în gura mare Alice, uşurată că scăpase doar cu atât, dar şi din cauza ridicolului întrebării. Asta dacă nu punem la socoteală când mi-a trosnit una peste faţă să omoare un ţânţar. Deşi, personal, nu l-am crezut niciodată. Aş putea să jur şi-n ziua de azi c-a fost din cauză că jucasem ţonţoroiul pe crosele lui de golf.

Tash bătu în retragere, nedumerită în mod evident de această mărturisire.

— Pfff, chestia asta e mult prea complicată pentru mine. Cred că trebuie să te duc la un profesionist. După care o luă pe Alice la braţ şi-o conduse spre lift.

Pe Rodeo Drive era groaznic de cald. Valuri de căldură se înălţau de pe caldarâm. Turişti japonezi în grupuri răzleţe cărau pungi de hârtie lucioasă. Blugii începuseră să i se lipească de picioare făcând-o să se simtă ca partenera lui Nick Nolte din filmul *Down and Out în Beverly Hills* – ultima vagabondă. Când privirile femeilor care târau după ele kile de aur şi pudeli deveniră de nesuportat, încercă să afişeze imaginea unei actriţe cufundate total în pielea personajului. Ceea ce nu avu darul să oprească privirile, însă cel puţin îi oferi un soi de superioritate care le convingea pe privitoare că cineva atât de înţepat şi încrezător nu putea fi decât o actriţă *gmnge* sau o membră a aristocraţiei britanice.

— Te-am programat la Randi să te coafeze. Apoi îţi faci manichiura şi pedichiura la Andi. Ne întâlnim peste trei ore în cafeneaua de peste drum.

Alice era atât de cufundată în metoda Stanislavsky, încât nu-şi dăduse seama că se opriseră lângă o clădire ce părea desţelenită din Atena puţin înainte de moartea lui Platon. Intrarea era flancată de minunate coloane şi împodobită cu lauri tunşi. Ei drăcie!

— Păi eu unde ai zis că mă duc să mă coafez? clipi Alice nedumerită, regretând că uitase să-şi ia ochelarii de soare. Se întrebă dacă nu cumva Tash avea şi-o cremă împotriva mijitului ochilor prea mult în bătaia soarelui.

— Aici.

Tash împinse uşile Ateneului făcându-i loc lui Alice, după care o luă rapid după colţ.

— Ah, şi nu se mai spune „coafez”. I-am spus lui Randi ce să facă, aşa că n-are rost să stai la discuţii, strigă ea în urmă, îndreptându-se spre Melrose Avenue.

Alice cântări în sinea ei variantele. Să fugă, să ia taxiul înapoi spre Santa Monica, să-şi ia valizele... nu, varianta asta căzu imediat. N-avea bani de taxi nici până la Versace, care era la capătul străzii. În plus, în uşă apăruse

un Rudolf Valentino înalt care tot încerca să-i ia jacheta. Ce naiba aveau nenorociţii ăştia de americani cu jacheta ei? Luă decizia – ori o spăla şi-o coafa, ori nimic. Era părul ei şi ea hotăra ce să facă cu el, ei drăcie. Redevino stăpână pe părul tău, Alice, îşi spuse.

Capul ei era plin de staniol. Pe Randi abia dacă o zărea prin găurile din coiful metalic, însă o auzea.

— Deci fragil, când uscat, când gras? îi adresă Randi tărăgănat cea de-a douăzecea întrebare în timp ce-i răsucea buclele blonde pe unghiile imens de lungi şi perforate.

— Nu e cazul meu, mormăi Alice, din ce în ce mai ameţită de mirosul decolorantului.

Văzuse ea odată la *Watchdog* o femeie care rămăsese cheală după o banală decolorare. Se uită neliniştită în jur la celelalte cliente, încercând să evalueze riscul, însă toate aveau atâta staniol în păr, c-ar fi putut ambala cu el prânzurile duminicale dintr-o lună întreagă.

— ...niciodată, câteodată sau de cele mai multe ori? continuă Randi, citind cu atenţie chestionarul pentru îngrijirea clientului şi bifând căsuţele cu precizia unei persoane foarte experimentate în chestionarele gen *Cât de profundă e dragostea ta?* sau *E capabil să-şi părăsească soţia pentru tine?* din revistele pentru femei.

— De cele mai multe ori, răspunse Alice cu convingere.

Chestia asta începea să semene cu testul la oftalmolog unde te tot întreabă care cercuri sunt mai luminoase, cele verzi sau cele roşii. După un timp, te saturi şi începi să minţi. După care îţi petreci următoarele două ceasuri frământându-te dacă nu cumva ţi s-a dat o reţetă greşită. Fir-ar să fie! mai bine să fiu atentă, că altfel s-ar putea să sfârşesc făcând conversaţie cu Anne Robinson[3].

— Iartă-mă, Randi, repet-o, te rog, pe ultima. Cineva a pornit foehnul şi n-am auzit.

Grozavă observaţie, Alice. Zi mai bine o sută cincizeci

---

3 Personalitate în mass-media din Marea Britanie, una dintre prezentatoarele emisiunii ***Watchdog.***

de uscătoare de păr. Asta nu era un coafor oarecare. Nu, dom’le. Aici era centrul absolut al vanităţii. Patru etaje dedicate în totalitate femeii hollywoodiene. La ieşire, păr sculptat şi sprâncene perfect conturate. Ca în *Charlie şi fabrica de ciocolată,* minus bucuria ciocolatei. Peste tot numai Compa Lumpa şi scări care te conduc spre bizare instrumente de tortură – dintre care unul avea să fie mânuit cu dexteritate sub nasul lui Alice două ore mai târziu în salonul de manichiură.

— E pentru tăiat pieliţele, draga mea. Nu fi aşa speriată.

Andi o privea cu curiozitate. Aoleu, o fi din cauza părului? îi venea să ţipe. Te pomeneşti că-mi cade. Încercă să prindă frânturi de imagine reflectate în apa din bazinul de pedichiură. Fusese mutată atât de rapid între scaunul de vopsit şi bazinul de spălat, încât nu reuşise nici măcar să zărească rezultatul muncii lui Randi, ci doar o siluetă cu o claie de păr care trecea prin dreptul oglinzii. De ce naiba se holba Andi aşa la ea?

— Ştii că ai ochi foarte frumoşi?

Îi luă bărbia între mâini aşa cum doar un homosexual putea s-o facă fără să rişte o palmă peste ochi. Alice zâmbi. Îi plăcea această atitudine caldă, deschisă a americanilor.

— Şi-acum dacă mă laşi să-ţi pensez sprâncenele, te fac păpuşă cât ai clipi.

Alice se înfurie din nou.

— Dacă voiam s-arăt ca o zevzeacă tembelă de la Hollywood spuneam, nu? De Brooke Shields n-ai auzit?

Regretă pe loc că-şi pierduse cumpătul, însă Andi rămase impasibil.

— Brooke? Chiar ieri i-am scos bătăturile.

Alice izbucni în râs. Să nu-ţi vină să crezi. Şi totuşi, ca locuitor al capitalei frumuseţii artificiale aveai şi avantaje, îşi spuse Alice în vreme ce Andi se ocupa de pieliţele ei, iar peroxidul din cap înlătura categoric pericolul unui blond spălăcit.

Când se întâlniră la cafenea, Tash se prefăcu că n-o recunoaşte pe noua Alice, iar Alice se prefăcu că nu este

interesată de chipul reflectat în geamul tablourilor de pe peretele de lângă ele.

— Dumnezeule, domnişoară Lewis, dar sunteţi cu adevărat frumoasă! tot repeta Tash în vreme ce-şi sorbea cafeaua.

Alice îşi vedea chipul în reproducerea unui tablou de Mondrian – coafura ei rivaliza cu dimensiunile unei mici ţări europene, iar sprâncenele îi fuseseră reduse de la dimensiunea unor omizi îngrăşate cu varză la cea a unor tenii anorexice. Era o îmbunătăţire? În privinţa culorii nu era sigură, întrucât diferea în funcţie de porţiunea de Mondrian în care se reflecta, însă bucla pe care o zărea cu coada ochiului stâng avea o culoare plăcută, asemănătoare ciocolatei cu lapte Cadburys.

— Nu ne mai rămâne decât să punem pe tine nişte haine decente, ca să poţi ţinti mult mai sus decât la directorul secţiei de asistenţă PC-uri.

Alice îi aruncă o privire ameninţătoare.

— O.K., ştiu că nu eşti încă pregătită pentru o nouă relaţie, iubito, dar cel mai bun lucru e să-ţi revii cât mai repede. Zău.

Tash duse la inimă în semn de jurământ degetele de curând lăcuite cu ojă verde şi-i făcu cu ochiul.

— Ia-mă uşor, profesore Higgins, zise Alice, mai curând încântată de atenţia cu care era înconjurată şi arzând de nerăbdare să dea buzna la Bloomingdales sau oricare o fi fost magazinul de unde urmau să cumpere haine.

— Gap? exclamă ea ca o adolescentă căreia părinţii voiau să-i ia pantofi de la Clarks.

— Pentru cineva care pretinde că nu dă doi bani pe aspectul exterior faci cam multe mofturi.

— Cine-a zis că nu dau doi bani? zise Alice strecurându-se cu dificultate printre articolele de îmbrăcăminte.

Tash se uită cu subînţeles la hainele de pe ea.

— Absolut întâmplător tocmai mi-am cheltuit salariul pe prima lună ca să-mi vopsesc părul într-o nuanţă pe care

aş fi obţinut-o şi dacă mai aveam puţină răbdare şi stăteam o săptămână la soare. Aşa că n-am de gând să mă zgârcesc la haine.

Alice îşi dădea foarte bine seama cât de impertinent suna ceea ce spunea. O singură oră petrecută în zona codului poştal 90210 fusese de-ajuns. Lăsă capul în piept şi începu să caute printre rochiile cu corsaj şi fără spate, însă privirea dojenitoare a lui Tash era pătrunzătoare.

— Eh, până la urmă s-ar putea să ai totuşi stofă de *Valley girl,* zise Tash zâmbind amuzată. Hai acum să facem nişte cumpărături ca lumea, am vrut doar să te testez să văd cât loc de mai bine e sub acest aspect neîngrijit.

Alice aruncă jacheta în direcţia lui Tash, care se ascunse după nişte rochii negre cu guler.

— În plus, am darul de-a ridica moralul oamenilor. Ajunge că eşti englezoaică. De când cu *Patru nunţi,* a fi englez a devenit sinonim cu plicticos în acest oraş. Era o vreme când toată lumea le căuta compania, acum e o chestie *passe.* Trebuie să dregi imaginea, să fii o englezoaică bine îmbrăcată.

Plecară de la Gap şi se îndreptară spre Ralph Lauren. Alice cumpără o curea atât de frumoasă, încât avu certitudinea că avea să-i schimbe viaţa, conform credinţei că orice nouă achiziţie poartă în ea promisiunea unei schimbări semnificative în bine. Abia aştepta să plece în concediu la Londra să-şi etaleze coafura şi manichiura pe Balckfriars Road şi să dea nas în nas, ca din întâmplare, cu Jamie şi Javra.

Când ajunseră acasă încărcate cu sacoşe Barneys, care, adevărat, erau în majoritate ale lui Tash, fetele se prăbuşiră pe canapea. Alice îşi scoase pe rând hainele cele noi din pungi.

— Tot nu sunt sigură de bejul ăsta, spuse ea pipăind pantalonii de mătase şi puloverul de caşmir asortat.

Tash făcu o mică grimasă.

— Blond, iubito, nu bej.

— Tot aia. Eşti sigură că n-arăt a terci? întrebă ea trăgându-şi puloverul peste cap.

— Apropo. Mâine, gimnastică.

Alice se întrebă ce anume declanşase remarca lui Tash, ajungând la concluzia că trebuie să fi fost coapsele ei. Daa, nimic nu demonstra mai evident nesănătoasele obiceiuri culinare decât coapsele de neam prost ale lui Alice. Jamie le asemănase odată cu cârnaţii Cumberland, preferaţii lui.

## Capitolul 8

La bordul Boeingului care-l ducea spre L.A., Patrick transpira şi era agitat. Data viitoare o să meargă la clasa economică. Scaunele de la clasa întâi, tapiţate cu imitaţie de piele bej şi cu garnitură din piele de oaie, îi aminteau de preşul din faţa falsului şemineu unde fusese sedus, pe când avea doisprezece ani, de mama celui mai bun prieten. Amintirea acelui moment îl făcu să se sucească nervos în scaun. Se obişnuise aşa – să fie sedus, adică, nu cu pielea de oaie. Şi i se întâmpla cu o frecvenţă aproape predictibilă, nu c-ar fi fost vreun Adonis, dar avea o faţă care te împingea la aşa ceva. Tunsoarea de ştrengar şi magnetismul ochilor lui verzi trezea în femei dorinţa de a avea grijă de el. Iar accentul irlandez nu făcea decât să-i sporească şi mai mult farmecul.

Această siguranţă pe care o avea de la o vârstă atât de fragedă făcuse din el un Casanova plin de optimism, nu plin de el. Se îndrăgostea aproape zilnic, iar dacă *Who's Who* l-ar fi întrebat cum îi plăcea să-şi petreacă timpul liber, ar fi răspuns cu siguranţă sărutând, în compania femeilor etc. Cariera în teatru îi accentuase latura romantică şi, fiind cel mai tânăr şi talentat regizor din Londra, toată ziua nu făcea decât să-i îndrume pe Hero şi Leander sau pe Antoniu şi Cleopatra în complicatele lor aventuri amoroase.

— Voi doi, nu s-ar putea ceva mai multă emoţie? se lamenta el aşezat undeva în zona cufundată în întuneric din primul rând.

Şi, în fond, nu făcea tot drumul ăsta până la **L.A.** Doar ca s-o vadă pe ea, nu? Voia de nu ştiu când să se ducă

la **L.A.** Şi nici nu-şi făcuse vreodată probleme că traversează lumea pentru o femeie. Făcea parte din bucuria dragostei. Doar că Alice nu era de fapt genul lui, însă având în vedere că se gândise la ea practic tot timpul de când o văzuse prima dată la pub, de ce să nu profite să împuşte doi iepuri dintr-un foc dacă tot avea să fie în **L.A.** Oricum, nu era deloc genul lui, lui îi plăceau blondele – făcând abstracţie de una sau două roşcate, care însă jucaseră nişte roluri irezistibile, cum ar fi Ducesa de Malfi de o nobleţe tragică sau Sfânta Ioana a lui Bernard Shaw, în cazul roşcatelor, se îndrăgostise de fapt de rolurile lor. Şi nici nu încercase în mod deliberat să afle amănunte despre ea, nu? îşi terminase berea Guinness şi, când să plece, dăduse nas în nas cu o prietenă de-a ei, frumoasă şi ea.

— E ziua cuiva? o întrebase pe Sophie care aştepta să i se servească un Tanqueray cu lime.

— Logodnă, spuse Sophie aruncându-i minunatul ei zâmbet de genu' „să fie oare un bărbat demn de interes despre care eu n-am aflat încă?" (îşi propuse să-l caute în catalogul *Tatler. Cei mai dezirabili celibatari* când ajunge acasă). Nu eşti din Londra, nu-i aşa? întrebă Sophie sorbind din Tanqueray.

— Dublin, spuse Paddy uitându-se la Alice peste umărul ei. Ea e viitoarea mireasă?

— Alice? Nu, Doamne, nici vorbă. Ea pleacă. Trinny e cea care se mărită. A primit un inel super de la Théo Fennell.

Patrick o măsură pe Sophie din priviri – picioare foarte lungi, ochi verzi ca de sirenă, drăguţă. Deci aşa o chema – Alice. I se potrivea.

— Şi unde pleacă Alice a noastră? întrebă el, gândindu-se că poate o conduce pe Sophie acasă.

— Oh, în America. La L.A., cred. Am auzit că Dublinul e frumos. Locuieşti chiar acolo?

Îşi plimbă degetul pe buza paharului încercând să-l evalueze pe bărbatul de lângă ea. Frumos. Suficient de înalt, mai curând slab, însă nu într-atât încât să nu se

poată remedia cu câteva cine consistente la Bluebird, părul puţin neglijent, dar ştia ea un tip nemaipomenit în Notting Hill care făcea minuni cu părul bărbaţilor. Se şi vedea mână în mână cu el la cumpărături la Bulgari – Théo Fennell era minunat, dar oare va rezista în timp? Mai întâi Bulgari, apoi Catherine Walker pentru rochie. Probabil o nuntă simplă, de oraş, poate la St. Luke. Sau poate el o să aibă altă idee.

— Familia locuieşte tot în Dublin? întrebă ea ca să se-asigure că nu există impedimente în calea planului ei.

— Din când în când, replică el vag, continuând să privească peste umărul ei.

Doamne, irlandezii ăştia nu erau niciodată în stare să se concentreze.

Îşi aminti că se enervase destul de tare când îl văzuse apărând la serata ei direct de la studioul de repetiţii al RSC[4] din Clapham, în blugi şi cămaşă, de parcă venise să zugrăvească. Îşi revenise însă imediat şi-l scuzase în faţa prietenilor ei, chicotind că aşa e el, „spirit liber, de artist”. Conversaţia se îndreptase spre Alice, probabil, presupunea el, pentru că era singurul lor punct comun. În cele din urmă, Sophie îi spusese că putea să se ducă liniştit după Alice pentru că oricum ea era încă îndrăgostită de Simon B., iar maică-sa ar fi omorât-o cu mâna ei dacă auzea că vrea să se mărite cu un socialist. El habar n-avea ce vrea ea să zică cu dusul după Alice, întrucât Sophie era mult mai mult genul lui. Chiar rămaseră să bea împreună câteva pahare de şampanie neacidulată, după plecarea invitaţilor ei.

Când ajunse acasă în seara aceea, Paddy îl sună pe Jack, cel mai bun prieten al lui din L.A.

— Jacko, nu mai ai camera aia liberă, nu?

— Aha, vasăzică Patrick Wilde s-a hotărât să-şi vândă sufletul Hollywoodului? întrebase Jack cu gura plină de somon afumat şi ouă jumări, meniul zilnic pe care-l savura pe balconul său cu vedere spre plaja din Manhattan.

— Noo, am întâlnire c-un producător care vrea să

---

4 Royal Shakespeare Company.

finanţeze un film după *Pescăruşul.*

— Deci ţi-ai vândut sufletul. Credeam că nu vrei să faci filme.

— Şi partea frumoasă e că vrea să filmeze doar piesa mea cu nişte decoruri nemaipomenite. În fine, fata asta…

Şampania îl împinse să spună lucruri pe care, de fapt, nu le gândea.

— Ce surpriză. Lasă-mă să ghicesc. Unu optzeci. Oxigenată. Fostă RSC, actualmente joacă într-un *soap* de succes?

Jack cunoştea scenariul.

— Greşit. Greşit. Greşit. De fapt, probabil că nici n-o s-o văd pentru că locuieşte în Santa Monica, iar tu în Manhattan, nu? Dar nu trebuie să fiu înapoi decât peste câteva săptămâni, aşa că ce-ar fi să încingem oraşul ăla?

— Nu eşti cam bătrân pentru aşa ceva, Pat? îl întrebă Jack afectuos. În sensul că după *Playboy în Occident* ai alergat după o tipă din Sydney, vara trecută după antrenoarea de gimnastică din New York. Nu te-ai plictisit?

— Glumeşti. E minunat. Tu nu ştii să apreciezi femeile, Jacko. Există o varietate infinită, fiecare are ceva extraordinar – felul cum te mângâie pe ceafă, felul cum îşi freacă piciorul de-al tău –, idiosincrazii, asta e adevărata bucurie. Dar asta e diferită. Nu-mi place absolut deloc. Şi chiar dacă vin acolo, probabil că nici n-o să mă duc s-o văd.

— Singur. Îţi pregătesc patul.

Jack îl cunoscuse pe Patrick când jucase într-o piesă de-a lui în rolul lui Ariel în travesti într-un teatru prăpădit din Camden. Spectacolul fusese un dezastru, dar ei doi rămăseseră prieteni. Paddy îl găzduia câteodată pe Jack în apartamentul său surprinzător de elegant din Soho când avea audiţie la Londra. Jack muşcă din pâinea prăjită întrebându-se ce naiba se întâmpla. Paddy nu avea niciodată reţineri când vorbea despre femeile lui. Îţi spunea direct pe care le dorea după care le şi avea. Cum nu fusese niciodată respins pe bune, precauţia nu făcea parte din repertoriul lui. Totul era de fapt foarte simplu. După care făcea sex *ad infinitum* până când apărea

următoarea cucerire.

Paddy îşi întinse picioarele în spaţiul dintre scaune. Bineînţeles că nu era prea bătrân. Muncea mult şi juca mult. O să se distreze pe rupte împreună cu Jack la L.A. Desfăcu punga cu alune şi îşi făcu socoteala că, dacă totul mergea conform planului, putea chiar să înghesuie o mică aventură şi să fie înapoi la timp pentru castingul la *Fata neprihănită de pe strada Cheapside* care avea loc în mai puţin de-o lună. Oricum, toată povestea de dragoste, de la cap la coadă, nu dura niciodată aşa de mult – florile, un prânz aparent inofensiv la un restaurant drăguţ, urmat de-o siestă pasională şi apoi vreo două săptămâni de pasiune înfocată, nu mai mult de-o lună. Iar Patrick era un om cât se poate de realist, închise ochii şi încercă să doarmă puţin. Ce bine ar fi dacă ar reuşi să şi-o scoată pe Alice din minte.

## Capitolul 9

— Până şi Dumnezeu s-a odihnit duminică, se plânse Alice trăgându-şi pilota peste cap.

— Dumnezeu n-avea însă coapse fleşcăite. Patruzeci de minute pe zi la aparate şi vei fi ca nouă, strigă Tash din baie cu gura plină de pastă de dinţi. După aia te scot la o omletă.

— Şi câte clipe de respiro sunt între acel moment şi prânz, domnişoară?

— Nici nu vreau s-aud ce-ai zis, spuse Tash închizând lumina în baie şi băgând capul în camera lui Alice. E pentru binele tău.

— Ştiu, sunt o vacă nerecunoscătoare, dar ce să fac dacă dintr-o scumpete de adolescentă fără pic de gust la îmbrăcăminte ai devenit peste noapte o zeiţă a organizării şi disciplinei. Nu reuşesc să mă obişnuiesc.

Tash o bătu uşor cu palma pe Alice ascunsă sub pilotă, zâmbind cu toată gura.

— Nu mai e mult şi-o să vezi cum o să te relaxezi fericită printre zeiţele de pe Olimp. Noapte bună.

M-am relaxat destul, îşi zise Alice în sinea ei,

aducându-şi aminte de perioada de după ce o părăsise Jamie, când pur şi simplu refuzase să se mai scoale din pat. Camera ei devenise o uriaşă scrumieră, plină de ambalaje de iaurt integral şi ouă de ciocolată. Nici draperiile nu le mai trăsese din dimineaţa plecării lui. Dacă n-ar fi fost oferta lui Simon cu casa din Bywater Street şi câteva telefoane enervante din partea directorului băncii ca să-şi plătească restanţele, probabil c-ar fi fost încă sub pături, în pantalonii de trening, jelindu-şi trista soartă. Învârti pe deget o şuviţă din freza ei absolut nouă, mulţumită că relaxarea se terminase, dar încă nepregătită să se considere zeiţă. Nu c-ar fi avut mari şanse chiar dacă se muta cu totul la sala de gimnastică şi îi luă pe Andi şi pe Randi să stea lângă ea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Totuşi, îşi zise ea apăsând butonul care pornea cascada din spatele ei, măcar pentru o noapte n-ar fi fost rău, să vadă dacă patul ăsta făcea într-adevăr toate paralele. Şi, dacă n-ar fi fost lumina aia gălbejită de la lumânări care să-i amintească de ceea ce nu voia, respectiv părul lui Jamie, poate c-ar fi reuşit să şi adoarmă fără să dea apă la şoareci măcar de data asta.

Se spune că, dacă te duci la sală în colanţi negri şi tricoul Joshua Tree Tour pe care l-ai câştigat la liceu, poţi să treci neobservat. Nici pomeneală. Din contră, te observă de o mie de ori mai mult, cum avu Alice ocazia să constate. Tocmai căzuse de pe stepper, iar supertipa din spatele ei ţâţâia zgomotos pentru că fundul lui Alice o împiedica să se vadă în oglindă.

— Umilinţele de rigoare, mormăi ea îndreptându-se spre banda de alergat, să mai ardă câteva calorii.

Cel puţin cu mersul nu dădea greş. Se urcă pe ea şi încercă să facă uz de cunoştinţele ei elementare de computer ca să programeze aparatul. „Unde naiba era libidinosul ăla de asistent PC când aveai nevoie de el?” Banda aparatului începu să se mişte. „Mda. Slavă Domnului, sunt încă în picioare”. Aparatul începu să piuie vrând să ştie ce puls are.

— De unde dracu’ să ştiu? se răsti ea la el.

— Apucă senzorii, draga mea, şi-o să-ţi spună chiar el, zbieră să-l acopere pe Bryan Adams o ghionoaie deshidratată de la banda de alergat de lângă ea.

Cu ochii la braţele fleşcăite ale femeii, Alice fu cât pe-aci să cadă.

— Uite-aici, spuse femeia bătând cu palma cele două mânere argintii şi aruncându-i un zâmbet care-i dezvălui lui Alice cea mai perfectă dantură din câte văzuse vreodată, cu excepţia reclamelor la pasta de dinţi Pearl Drops.

Straniu. Ai fi zis că e un personaj din serialul *Dosarele X.*

— Mersi. Apucă strâns barele, însă aparatul nu vru nici măcar să confirme că Alice avea inimă. Asta puteam să-i spun şi eu, mârâi ea, graţie *lui.*

— Gata pentru greutăţi? întrebă Tash ţopăind plină de energie în spatele ei ca un labrador în călduri.

Coapsele şi mare parte din stomac îi erau dezgolite. Şi pieptul, pe deasupra. Nu era însă singura care îşi ajustase darurile cu care o dotase natura. Oriunde întorcea ochii, Alice vedea roadele muncii celor mai buni chirurgi plasticieni de la Hollywood. Jamie ar fi absolut încântat, îşi zise în sinea ei, observând descumpănită că, prin comparaţie, tricoul ei era practic concav.

Când coborî scara de la sala de fitness, Alice apucă strâns balustrada să nu care cumva să cadă, aşa de tare îi tremurau picioarele. Ştia ea că cele două minute la aparatul pentru tonifierea coapselor erau mult prea mult pentru ea, dar Saffron parcă nici n-o auzise. Saffron era antrenoarea ei personală, o tânără australiancă ce-o anunţase bucuroasă că arsese aproape paisprezece calorii în timpul exerciţiului la banda de alergat, exerciţiu care, lui Alice cel puţin, i se păruse că durase cam o lună. Îşi muşcase buzele ca să reziste tentaţiei de a-i da un brânci micuţei Saffron drept în braţele unui halterofil umflat de steroizi.

— Nu-ţi face probleme cu astea, ciripise încântătoarea australiancă împungând cu degetul gâlmele

de pe coapsele lui Alice. Bea multă apă şi-ai să vezi cum dispare celulita, ca prin minune.

Adică n-o să se mai vadă din avion, îşi spuse Alice, socotind în minte cantitatea uriaşă de apă pe care ar trebui s-o bea ca să scape de coaja de portocale de pe coapse.

— Eşti englezoaică, nu? o întrebă Saffron zâmbindu-i în vreme ce-şi aranja coada de cal.

Alice dădu din cap.

— Mama e din Ţara Galilor, îi spuse Saffron adânc mişcată, şi de data asta Alice îi zâmbi de-adevăratelea.

Ea măcar nu încerca să-i smulgă jacheta de pe ea sau s-o facă să-şi ceară drepturile de femeie. Ca membre ale Commonwealth-ului, era şi cazul să se susţină reciproc. Saffron era evident de aceeaşi părere.

— N-ai iubit, nu-i aşa? o întrebă Saffron ştiind deja răspunsul.

— Să nu în clipa de faţă, răspunse Alice defensiv. Mi-am… luat un moment de respiro.

Saffron evident n-o crezu şi, cu femei ca ea oriunde întorceai privirea, nici nu prea erau şanse ca Alice să-şi găsească un iubit în oraşul ăla. Saffron îi strecură în mână lui Alice cartea ei de vizită.

— Oricând vrei să lucrezi coapsele alea, sună-mă.

Apoi o zbughi ca o săgeată spre următoarea oră de aerobică, lăsând-o pe Alice să se întrebe dacă tocmai fusese insultată sau agăţată de-o femeie.

— Nu trebuie decât s-o coşi în interiorul chiloţilor şi s-o treci peste graniţă.

Atunci crezuse că cea mai bună soluţie ca să scape de gangsterii sud-americani care îl urmăreau pe Gibbo, cel mai bun prieten al lui, era să le facă pe plac. Să facă ce-i spuneau ei. Donatello şi oamenii lui erau scunzi şi negricioşi, dar duri precum nucul brazilian – tot ce trebuiau băieţii să facă era să treacă peste graniţă în Mexic câteva chestii, după care o să-i lase în pace. Acum însă treaba devenise cât se poate de neplăcută.

— Dacă vrei să zici că trebuie să mi-o bag în fund…

Numai gândul la aşa ceva îl făcu pe Simon Beaumont să strângă din fese cu putere.

— Evident că nu, cum să-ţi cer aşa ceva tocmai ţie. Tu eşti britanic, practic de os regesc, ce mai. Pe tine nu te opresc sub nicio formă. Eu doar dacă zic „Bună ziua”, şi mă arestează pentru contrabandă cu heroină.

Gibbo îşi îndepărtă buclele blonde de pe fruntea bronzată, uitându-se la Simon cu o privire rugătoare.

— Dacă nu trecem marfa în Mexic, mă omoară, asta e.

— Şi dacă o trecem, după aia gata. *Finito.* Eşti sigur, Gibbo?

Simon se răsuci în hamac şi începu să deseneze cercuri pe nisip cu un beţigaş.

— Fiindcă n-aş vrea să mă chinui să rezolv treaba asta doar ca să mă pomenesc după aia că mă urmăresc nenorociţii prin tot Mexicul.

— Nu. O ducem în Mexic, i-o dăm lui Donatello, după care mă sui în primul avion şi mă întorc la Melbourne. Dracu’ să le ia de drumuri. Bătrânu’ are nevoie de-un partener în firma de contabilitate şi eu sunt exact ce-i trebuie.

Gibbo se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Pe umerii laţi de surfer pasionat i se imprimaseră dungile hamacului.

— Fac chestia asta doar dacă juri că altfel te omoară. Dacă în bilet ziceau doar de tortură, suportă şi tu, ca un bărbat.

Simon cercetă cu privirea orizontul de-o frumuseţe uluitoare, regretând că îi oferise Nikonul său lui Donatello ca garanţie pentru Gibbo. Dar în fond, poate că nici nu era nevoie să mai facă atâtea fotografii. Ultimele poze ca lumea le făcuse într-un club de striptease din Rio. Revista *The Sunday Times o* să-l înşface probabil imediat, dar el se săturase deja de America de Sud. Poate ar fi mai bine să plece în Asia după chestia asta. Localnicii de-acolo nu erau aşa agresivi.

— Ştiu destulă spaniolă să înţeleg diferenţa dintre a

scoate unghiile cuiva şi a-l ucide cu sânge rece, pricepi? spuse Gibbo evident înfricoşat.

Simon sorbi gânditor din bere.

— Bine. Accept. Da dacă pune cineva mâna pe fundu’ meu eşti mort oricum.

## Capitolul 10

— Şi deci ce s-a întâmplat cu tipu’ ăsta din Italia? Alice înfipse linguriţa în pepene, privind cu jind la clătitele cu bacon de pe masa de-alături.

— Eh, actori, impostori. Era personajul principal în filmul pe care l-am turnat la Milano. Am ajuns la concluzia că poate ar fi bine să facem un copil, aşa că ne-am întors la casa lui din Toscana.

După câteva săptămâni de jucat rolul nevestei şi uscat roşii m-am plictisit, am început să aruncăm unul în altul cu vase de ceramică din Umbria, după care am plecat.

— Ţi-e dor de el? întrebă Alice, căreia îi era în acea clipă mai dor de Jamie decât ar fi fost dispusă vreodată să recunoască.

Era ceva cu dimineţile de duminică. Stăteai în pat până la prânz, mergeai la pub, beai câteva Bloody Mary, mâneai o friptură. Nemaipomenit!

— Dacă mi-e dor? Nici gând. Mă bate gândul să am o mică aventură cu D.I.-ul de la filmul pe care-l torn aici.

— D.I.-ul? făcu Alice.

— Directorul de imagine. Sunt mult mai creativi decât actorii şi au un fel de a-şi arunca aparatul pe umăr… (Făcu o pauză lingând gânditoare linguriţa de cafea.) Parc-ai vrea să fii tu…

Tash se şi vedea săltată pe umerii bronzaţi ai vreunui fotograf.

Alice se întoarse cu gândul la dimineţile de duminică din Fulham Road, dându-şi seama ce casnic şi modest era visul ei în comparaţie cu fantezia înflăcărată a lui Tash.

— Ai vrut vreodată să ai copii cu Jamie?

Tash îi întrerupse firul imaginaţiei vârându-i o zmeură în gură.

— Păi nu, nu tocmai, nu eram încă pregătiţi pentru copii.

De ce suna oare atât de groaznic?

Avea senzaţia că e una dintre femeile alea care alocă cincisprezece minute de două ori pe săptămână ca să facă dragoste – fără pasiune, fără *joie de vivre.* Ea îi spăla lui Jamie echipamentul de rugby, iar el o ciufulea puţin înainte de-a ieşi pe uşă să se ducă la pub. *„Pe mai târziu, păpuşică.* Ah, cămaşa roz, te superi dacă te rog s-o calci un pic, nu de alta, dar mă întâlnesc mâine c-un client şi-mi trebuie”.

Chestia de-un patetism tragic era că „păpuşica” nici nu se supăra. I-o împăturea frumos. Freca şi gulerele cu Vanish ca să iasă petele alea de sos de zmeură (oare chiar înghiţea chestia asta? se întrebă ea nevenindu-i să creadă).

— Voiam o droaie. Încă mai vreau, dar caut furnizorul adecvat de gene. Că una e să te căptuşeşti c-un soţ neputincios de care poţi oricând să divorţezi, şi alta e să ai un copil cu el şi să te pomeneşti că îi moşteneşte neputinţele. Trebuie să fii foarte atentă.

Alice se întrebă cum ar fi arătat copilul lui Jamie. Probabil tuns scurt şi cu predilecţie pentru fuste mini, având în vedere că persoana cel mai probabil să-i dea naştere nu era evident ea.

Tash îi citi gândurile.

— Direcţia e înainte şi în sus, Ali Baba. Nici nu ştii ce repede o să-l găsesc eu pe bărbatul visurilor tale.

Alice înghiţi în sec. Se gândi să-i reamintească lui Tash că nicio femeie zdravănă la cap nu s-ar culca cu vreun bărbat din L.A., dar îşi dădu seama c-ar fi fost o nerecunoscătoare.

— Nu bărbaţii îmi lipsesc mie acum. De ce oare o fi toată lumea obsedată de viaţa mea sentimentală? (Era nervoasă.) Dacă ai un bărbat lângă tine devii brusc mai bună? întrebă ea iritată.

— Evident că nu. Sigur că nu. Doar că... Tash se opri să muşte dintr-o felie de papaya. Sunt sigură că, dacă ai avea parte de-o viaţă sexuală satisfăcătoare, n-ai mai

plânge atâta.

— N-ai putut să dormi din cauza mea azi-noapte? întrebă Alice, cuprinsă brusc de sentimentul vinovăţiei.

— Doar vreo două ore, după care am luat un pumn de Melatonin şi-am dormit ca un prunc.

— Îmi pare rău, Tash, o să încerc să mă abţin.

— Ba mai bine descarcă-te. E un curs de sex tantric care începe peste vreo săptămână la Manhattan Beach. Dacă până atunci nu rezolvăm problema, te înscriu. Ca să-ţi trezească din nou hormonii la viaţă.

— Şi de ce-ai tu impresia că am nevoie de lecţii de sex? întrebă Alice nevenindu-i să creadă.

— Păi, iubito, în primul rând dacă l-ai face aşa cum trebuie nu te-ai mai sătura. Da’ nu-i nicio problemă, că doar eşti englezoaică. Nimeni nu se aşteaptă să fii altfel, dar ce surpriză plăcută pentru bărbatul care se suie în patul tău şi, deşi se aştepta să dea peste nişte budigăi reci ca gheaţa, descoperă paradisul.

Tash zâmbi cu superioritate.

Fir-ar al naibii să fie de americani, îşi zise Alice în sinea ei. Bădărani, necizelaţi, grosolani. Îşi închipuie că lumea se învârte în jurul organelor genitale. De prea multe filme deocheate.

— Ţin să te informez că englezii nu sunt nici pe departe nişte puritani. Întâmplător suntem chiar renumiţi pentru perversiunile noastre sexuale. N-ai auzit de Partidul Conservator? întrebă Alice dintr-o răsuflare.

Un bărbat de la o masă învecinată îi făcu cu ochiul şi se linse pe buze. Bleah! îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se scutură toată.

— Aşa, Alice, grozav, spune ce gândeşti, nu mai ţine nimic în tine. În California totul e posibil.

— Vreau doar să se consemneze că am spus că nu am nimic împotriva activităţii sexuale. Însă numai dacă bărbatul e frumos…

— Oh, Doamne, doar nu vrei să-mi spui că trebuie să te şi îndrăgosteşti de el?

Tash izbucni în râs cu capul pe spate şi scoţând la

iveală două rânduri de dinţi îmbrăcaţi impecabil.

— Nu. De altfel sunt deschisă pentru oferte. Da. Sunt. Dacă găsesc un bărbat potrivit, voi fi mai mult decât fericită să mă las pradă pasiunii. Promit solemn, zise Alice hotărâtă, fără să creadă nicio iotă din ce spunea, considerând însă atitudinea ei ca pe-un fel de contribuţie personală la bunul mers al societăţii.

O datorie faţă de naţiune. Că nu putea face de râs reputaţia conaţionalilor ei. „Strigaţi: «Dumnezeu fie alături de Henric, Anglia şi Sf. Gheorghe!»”.

Alice îşi aşeză frumos hainele cele noi pe scaunul din colţul camerei pentru prima ei zi de lucru, retrăind aceeaşi senzaţie de pe vremea când era elevă şi se pregătea de începerea noului an şcolar. Nu mai lipseau decât penarul şi-o pereche de pantofi nescâlciaţi, cu catarame rigide, pentru ca tabloul să fie complet. Ce importanţă avea că după doar vreo două zile capetele creioanelor erau deja roase, iar caietul de teme era plin cu nume de staruri pop, intenţia conta. Şi tăbliţa de scris care strălucea de curăţenie. O să-şi dea silinţa ca totul să meargă perfect la noul ei serviciu, ca viaţa ei să-şi reia în sfârşit cursul normal. O să le arate ea lui Jamie şi lui Helen că, deşi se combinaseră chiar sub nasul ei, de învins nu învinseseră încă.[5]

## Capitolul 11

Paddy stătea la o terasă de pe plaja din Santa Monica sorbind un *cafe latte* şi întrebându-se când să stabilească întâlnirea. Nici nu ştia sigur dacă tipul e în oraş. Ce altceva să facă? Poate cu fata aia? îşi zise el manipulându-şi cu măiestrie propriile gânduri. Ştia că Alice stă cu Tash care era asistent principal la filmul *Lovitură de bici.*

Paddy se interesase printre prietenii lui din industria filmului – şi avea mulţi, dacă te gândeai că mai mereu îl suna câte unul să-l roage să regizeze următorul film cu Stallone: „Hei, Patrick, e Tolstoi, ce mai, îi zice *Răzbunarea îmi aparţine şi-o să vi-o plătesc.* Îţi dăm şi

5 Citat din piesa ***Henric al V-lea*** de William Shakespeare.

maşină. Şi-o cotă pentru promovare, Fisher Price o să facă nişte *action figures* bestiale, *Răzbunare perfidă,* cu grenade detaşabile, o să-ţi placă la nebunie”. Dar el refuza invariabil. Nu-l pasionau camerele de filmat, nu le înţelegea. Îl plăteau suficient la Londra, nici nu-şi imagina ce-ar fi putut face cu mai mulţi bani.

Important este că-i spuseseră unde se desfăşurau filmările la *Lovitură de bici*, aşa că tot ce-avea de făcut era să-şi facă apariţia a doua zi la studio şi s-o urmărească pe Tash până acasă, ajungând astfel la Alice precum Hansel şi Gretel din poveste. Şi chiar dacă nu-i plăcea de ea, părea totuşi a fi genul de fată cu care să te distrezi dacă o invitai la un pahar de ceva – ca amică. Şi dacă tot se găseau în acelaşi loc, de ce nu? Oricum n-avea nimic mai bun de făcut. Nici Colombo n-ar fi brodit-o mai bine. Paddy era expert în urmăritul şi vrăjitul femeilor. Nu ca un prădător, ci, aşa cum îi plăcea să se considere, ca un fel de cavaler medieval care trebuie neapărat s-o aibă pe posesoarea mănuşii de dantelă găsite de el. Ca o chemare tainică de-a porni în căutarea Sfântului Graal.

Soarele se pregătea să apună şi, pe când îşi aprindea ţigara, observă o tânără drăguţă la masa alăturată. Santa Monica era plină până la refuz de tineri neo-hippy dintre care unii chiar foarte drăguţi, copiii iniţialilor Flower Power. Asta realizase de fapt Woodstockul, o anumită libertate a trupului şi a spiritului, îşi zise el făcându-i alene cu ochiul fetei al cărei şort de dril abia dacă-i acoperea fundul perfect, ca o piersică de California.

Tash o lăsă în parcare şi-i făcu pa cu mâna, după care Alice o porni, cu inima în gât, spre biroul de recepţie al Star PR. Holul de la intrare era un imens spaţiu deschis în care orice mişcare era reprodusă de douăzeci şi patru de ori pe ecranele de pe perete. Alice parcă era un castron cu cremă ambulant în noul ei costum din caşmir. N-aveai nici unde să fugi, nici unde să te ascunzi. Ceilalţi pereţi erau ascunşi privirii de un adevărat planetariu de fotografii cu celebrităţi, aşa încât denumirea *Privitor în stele*[6] a crinilor

---

6 ***Stargazer*** este un crin hibrid oriental creat în 1978, numit aşa

din vaza de pe biroul de la recepţie nu fusese nicicând mai potrivită. Însă, în ciuda faptului că nicio furnică n-ar fi putut trece neobservată prin uşile batante, Alice întâmpină ceva greutăţi până când să se facă remarcată de recepţionistă. Trebui să aştepte cincisprezece minute bune până când blonda să termine de povestit la telefon despre proba ei ca figurantă pentru *Beverly Hills 90210.*

— Corpuri cum n-ai mai văzut, bombăni ea întinzând braţele ca să-şi cerceteze unghiile de un albastru glacial. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă într-un sfârşit.

Deşi vocea îi era zglobie, privirea rece precum lacul de unghii o trăda.

— Bună. E bine să începi cu dreptul. Mă numesc Alice Lewis şi de astăzi lucrez aici.

Privirea recepţionistei nu trăda nicio expresie.

— Oh. Nu cred.

Buzele umflate cu colagen se strânseră precum gura unei pungi.

— Sunteţi sigură? întrebă Alice gândindu-se că poate a greşit ea.

— Da. Pentru că, dacă aţi fi început astăzi să lucraţi aici, aş fi ştiut.

Vorbea de parcă dădea probă pentru rolul Reginei din Saba.

— La departamentul de publicitate, dacă nu mă-nşel, spuse Alice.

— Toată compania se ocupă de publicitate. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

După care începu să-şi maseze tâmplele făcând total abstracţie de Alice.

Din fericire, chiar în acel moment Alice o văzu intrând pe uşă pe una dintre cele care participaseră la interviul ei.

— Să mă scuzaţi. Sunt Alice Lewis. Ne-am cunoscut la interviu. Am venit să încep lucrul, dar nu ştiu unde anume trebuie să merg.

Femeia îi aruncă un zâmbet profesional, după care se

---

pentru că floarea sa este orientată în sus.

întoarse spre recepţionista care devenise ca prin minune capabilă şi atentă.

— Kelly? o interogă ea din vârful buzelor.

— Tocmai verificam notele de la diverse departamente să văd unde trebuie să meargă domnişoara Lewis.

Zâmbi forţat spre Alice, absolut convinsă că aceasta nu va îndrăzni s-o contrazică.

Domnişoara Beachbunny se transformase în domnişoara Moneypenny. Alice îşi zise în sinea ei că nu va trece multă vreme până când Kelly să primească un rol de Oscar într-un film adevărat.

— În regulă. Vă las în grija lui Kelly, domnişoară Lewis.

Femeia, cu o servietă italienească scumpă, din piele, se îndreptă rapid spre lifturi, lăsând-o pe Kelly să rezolve problema.

Trei secunde mai târziu îi spuse:

— Luaţi liftul până la etajul şapte unde vă aşteaptă Lysette.

Lui Alice nu-i scăpă imensul dispreţ din tonul lui Kelly. Grozav, Alice, te-ai pus bine cu recepţionera din prima zi ca să-ţi „filtreze" toate telefoanele personale pe care le vei primi cât o să lucrezi aici. Alice era optimistă când şi-o închipuia pe Kelly confundându-l în mod deliberat pe Simon cu Kevin sau întrebându-l pe Nathan dacă se simţise bine cu Alice la operă când ştia foarte bine că Alice fusese cu Paul la o plimbare cu rolele. Hmm. Alungă însă toate aceste gânduri în clipa în care uşile liftului se deschiseră la etajul şapte.

— Lysette Jackson. Alice, nu?

0 brunetă cu părul lins şi tunsă à la Louise Brooks[7] îi întinse mâna în clipa în care Alice ieşi din lift într-un birou mare, cu vedere spectaculoasă spre dealul care poartă inscripţia Hollywood.

— O să stai la biroul de lângă mine. Vino.

Îi zâmbi apoi o conduse la birou, trecând pe lângă

7 Actriţă americană din filmele mute, 1906-1985.

diverse persoane care păreau conectate ermetic la telefoanele lor. Pe pereţi erau colaje de fotografii lucioase ale diverşilor clienţi. Pe unii Alice îi cunoştea din serile petrecute la cinematograful King’s Road, pe alţii trebuia să facă un efort să şi-i amintească. Starlete cunoscute alături de eroi din serialele cu poliţişti de la începutul anilor ’80, pe care acum le mai puteai vedea doar pe cablu. Alice îşi dădu imediat seama ce categorie de celebrităţi va trebui să promoveze.

— Aici. Lysette se aşeză pe un birou făcându-i semn lui Alice să stea pe scaunul ergonomie rotativ din faţa acestuia. Tu stai aici, eu acolo. O s-o chem pe Jennifer să-ţi explice ce-ai de făcut. Dacă vrei cartofi prăjiţi cu aripioare de pui la prânz cu merg la Koo-koo-roo. Eşti bine-venită dacă vrei să vii.

Alice n-ar fi fost mai fericită nici dacă ar fi fost invitată la piscină de Tommy Kelly, tipul din poză care o privea de pe peretele de lângă fişetul ei. Adică era şi el un client al Star PR? O să-l cunoască? îşi netezi fusta la gândul unei asemenea eventualităţi. Tommy Kelly, rebelul de la Hollywood pe care toate femeile ar fi vrut să-l domesticească. Ce-ar zice Jamie dac-ar şti?

— Cu mare plăcere, mersi.

Radia de fericire pe scaunul ei rotativ, nevenindu-i să creadă că avea propriul ei dulap cu rafturi şi propriul capsator. Simţea deja cum adevărata profesionistă de sub puloverul bej de caşmir începea să-şi manifeste prezenţa. Da, va fi cu siguranţă fericită în această nouă postură, chiar dacă încă nu ştia foarte bine ce anume trebuia să facă cel care se ocupa de promovarea starurilor.

— Iar Jennifer este bărbatul absolut.

Lysette îşi linse degetele de maioneza Koo-kooroo şi sorbi cu zgomot ultimele resturi de Cola. Alice ridică surprinsă ochii din farfuria ei de pui fript cajun. Răsuflase uşurată că noile ei colege de birou n-o chemaseră cu ele la un prânz din cereale integrale. Tash îşi pusese în gând s-o omoare prin inaniţie, aşa că trebuia să-şi ia de undeva caloriile.

— În ce sens? întrebă ea, deloc convinsă că doreşte să afle răspunsul.

— Păi, nu într-un sens rău, doar că nu e ca toate fetele.

După care, aplecându-se spre ea ca şi când ar fi vrut să-i împărtăşească nişte informaţii strict secrete obţinute direct de la Pentagon, spuse:

— De trei ani nimeni nu i-a mai văzut picioarele.

Lysette, în schimb, avea picioare, nu glumă. Lungi şi încrucişate, de care se tot împiedicau chelnerii. Şi mai avea acel accent de sudistă capabil să vrăjească şi şarpele din coş.

— Recepţionera n-a fost prea prietenoasă, îndrăzni Alice să-i ofere spre analiză lui Lysette remarca cea mai aproape de bârfă de care dispunea.

Lysette înclină din cap c-un aer de înţelepciune şi se aplecă spre ea peste masa cu blat din melamină roşie:

— Asta fiindcă şi-o trage cu Huey de la contabilitate, iar el e îndrăgostit de Tommy Kelly.

— Zău?

Alice se transformă pe loc într-o bârfitoare perfectă. De atâta vreme viaţa ei nu mai constituise subiect de bârfă, încât acum savura această conversaţie ca şi cartofii prăjiţi cu ketchup din farfurie.

— Pe cuvânt dacă-aş fi crezut. Şi tu de când lucrezi acolo?

— Oo, secole. Abia aştept ca Star PR să-şi deschidă biroul din Londra. Mă duc acolo să-mi caut soţul.

— Eşti căsătorită? întrebă Alice neînţelegând prea bine cum poate cineva să-şi piardă soţul.

Ea pierdea mereu câte ceva, rujuri, umbrele, chiar şi minţile din când în când, dar să-ţi pierzi soţul…

— Nu. Dar soţul meu e la Londra. Am fost la o ghicitoare în Venice Beach. Nu era una din alea care înşiră vrute şi nevrute, asta mi-a zis: „Oo, daa, firimiturile de prăjitură îmi spun foarte clar că…”

— Firimiturile de prăjitură? făcu Alice nedumerită.

— Da, ţie-ţi place prăjitura asta. Eu mâncasem una cu

blat cu lămâie, dar presupun că mergea şi una cu ciocolată sau altceva. Oricum, mi-a zis „Firimiturile îmi spun că sufletul tău pereche te-aşteaptă în Anglia”. Îţi vine să crezi? Lysette radia de fericire. Aşa că aştept până la anul. Apoi plec acolo, întotdeauna am avut convingerea că sunt destinată să trăiesc într-un castel. Şi întotdeauna mi-am dorit un bărbat să-mi deschidă porţile. Aşa că într-un fel e şi normal ca sufletul meu pereche să fie în Anglia. Nu?

Se uită la Alice cu aerul oracolului din Delfi pe cale să ofere o povaţă de nepreţuit.

— Ah, da.

Alice nu voia s-o dezamăgească din prima zi. Îşi muşcă limba şi se abţinu să menţioneze de câte ori nu fusese ea dată la o parte de bărbaţii care voiau să i-o ia înainte la coadă la benzină.

— Aşa c-am început deja să-mi cumpăr pulovere la reducerile din iarnă şi urmăresc *My Fair Lady* ca să înţeleg limba.

Lysette se lăsă pe spate în scaunul ei din plastic portocaliu şi îşi imagină blazonul familiei soţului ei, ceva nobil oricum. Cu pereţii castelului lor împodobiţi cu portrete de familie, toţi bărbaţi cu nasuri imense – Doamne, murea de nerăbdare, cu cât mai mari nasurile, cu atât mai bine.

Alice îşi petrecu după-amiaza fascinată de rolodexul ei. Avea acolo numărul telefonului de-acasă al tuturor persoanelor renumite de la Hollywood. Toate filmele pe care le văzuse, toate starurile pop la care visase şi toţi alcoolicii căzuţi în uitare de această parte a Vegasului. Toţi erau acolo, în frumoasa caligrafie turcoaz a predecesoarei ei. Se familiariza cu computerul, al cărui Screensaver afişa în mod oarecum ciudat „Ce am eu în comun cu Burt Reynolds? Amândoi suntem nişte actori infecţi”.

Lysette se aplecă spre ea şi-i şopti tărăgănat:

— Era amanta lui Tommy.

Dumnezeule, Tommy Kelly era deci client. Alice se întrebă dacă va ajunge şi ea măcar s-aducă ceaiul la vreo întâlnire cu el. Îşi aduse aminte când la fostul ei serviciu

venise într-o zi Richard Madely, iar ea îl întrebase dacă vrea unul sau două cuburi de zahăr. Toată dimineaţa nu mai fusese în stare să scrie un cuvânt. Dar Tommy Kelly. Trebuie să fie grozav, îşi spuse Alice. Văzuse toate filmele cu el de când devenise celebru pe când avea ea vreo paisprezece ani, iar el juca rolul unui gangster motociclist într-un film de Francis Ford Coppola. În următorii doi ani Alice cumpărase câte exemplare putea duce din revista *Just Seventeen* de fiecare dată când pe copertă apărea poza lui.

N-avea însă cum să lucreze cu Tommy Kelly. Până acum ea fusese fata de la copiator, nu cea care se ducea să ia prânzul cu superstarurile. Oricum, ar fi fost mulţumită măcar s-ajungă să-i atingă tivul hainei, se gândi Alice încercând să schimbe screensaverul cu vreun citat mai isteţ din Oscar Wilde, de genul „Rezist la orice în afară de tentaţii”, fără însă să reuşească.

Alice ajunse acasă epuizată de efortul depus întreaga zi pentru a face impresia unei profesioniste, fie doar şi parţial, încercând să nu ţipe de emoţie când o văzuse intrând în birou pe una dintre figurantele din *Vecinii* sau să nu privească fix şi în gol pe geam minute în şir cu gândul la masa de prânz. Stătuse cu ochii în ecranul computerului toată ziua, reuşind chiar să nu-şi scoată pantofii din picioare sub birou. Era într-adevăr pe cale de a deveni o profesionistă. Deschise frigiderul, dar nu găsi nimic altceva decât o bucăţică mucegăită de ghimbir şi ceva lapte. Perfect. Exact cum era normal pentru o femeie prea ocupată ca să mai meargă şi la cumpărături, îşi spuse ea cu satisfacţie răsfoind cartea de telefon în căutarea unei pizzerii care să facă livrări. Tash nu era acasă şi, pentru că simţea nevoia să povestească cuiva despre prima ei zi de muncă, o sună pe Trinny, singura persoană pe care o cunoştea şi pe care n-o deranja dacă o sculai din somn pentru o bârfă scurtă.

— Tommy Kelly. Stai puţin, ăsta e tipu’ de *va Animale de companie premiate*?

— Trin, e posibil? E cel mai talentat, mai frumos şi

mai sexy, în afară ciocolată, dar mă rog, lasă. Tu ai probabil altele pe cap acum. Cum merg aranjamentele?

Alice mâzgăli la repezeală „Tommy Kelly e al meu” pe cartea de telefon.

— Ca dracu’. Peter Jones sau Conran Shop. Ce zici?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse Alice.

— Lista de nuntă, dragă. Peter Jones pentru că e mai practic, *naturellement.* Însă la Conran e un suport pentru umbrele pe care mor dacă nu-l am.

— Atunci cumpără-ţi tu suportul de umbrele de la Conran şi fă-ţi lista de nuntă la Peter Jones. Şi dacă vrei un respiro din stresul ăsta prenupţial, aici eşti oricând bine-venită, îi sugeră Alice.

— Poate venim în luna de miere. Tim are un văr în Santa Barbara, iar Antigua *epasse.* Trebuie mereu să faci ceva nou, altfel Dempster nu va mai avea despre ce să scrie.

— Ar fi bestial. Oricum, acum te las c-o să mă coste o avere telefonul ăsta. Te mai sun eu, şi-atunci aştept să-mi spui despre lista de invitaţi. Salutări lui Tim.

— În regulă. Şi dacă vorbeşti cu Simon B. Vrei tu să-i dai vestea? Mi-a lăsat un mesaj pe robot alaltăieri-seară să mă întrebe dacă mai sunt combinată cu avocatul ăla bun rău, fiindcă s-ar putea să aibă nevoie de el. Spune-i că-l pup. Oh, încă ceva – frunze aurii, sau argintii pe invitaţii? Crezi că auriul e de prost-gust?

Alice turnă din toate cele cincisprezece uleiuri esenţiale ale lui Tash în cadă, după care fu cuprinsă de-o senzaţie foarte ciudată. Amestecul ameţitor de tot felul de arome, de la arnică la rozmarin şi ylang-ylang promiteau trezirea unei multitudini de senzaţii de la pasiune la relaxare, stimularea memoriei şi ameliorarea durerilor de gât. Hmm. Poate că exagerase. Termină repede baia, după care se uită la un film şi mâncă partea din mijloc a unei pizze lăsând coaja deoparte, ceea ce pentru Jamie ar fi constituit un păcat de neiertat. Alice spera în sinea ei că aceleaşi restricţii erau valabile acum şi pentru Japiţă. La ora asta, având în vedere diferenţa de fus orar, dormeau

probabil unul lângă altul în patul lui. Spera ca Tash să vină acasă de la serviciu repede, doar că probabil şi ea avea program de întărire a părţii interioare a coapselor, însă într-un mod mult mai interesant decât cu ajutorul aparatelor ălora din sala de fitness. Eh, în fond unele dintre cele mai interesante persoane ale timpului nostru sunt celibatare, îşi făcu ea curaj, cum ar fi, ăă, de exemplu Kenneth Williams şi… Maica Tereza.

Era deja miezul nopţii, aşa că Alice renunţă s-o mai aştepte. Se duse în pat, lăsându-i un bilet s-o trezească de dimineaţă pentru că voia să se ducă la sală înainte de serviciu. Trecuse vreo oră de când adormise când auzi un zgomot ciudat în bucătărie. La început crezu că e vreo pisică din vecini care rămăsese captivă în grătarul de grădină, dar apoi îşi dădu seama că zgomotul semăna cu râsul reţinut al lui Tash, care citise biletul lăsat de Alice – Alice cea leneşă – care voia să fie trezită la 6 ca să se ducă la fitness. Ce schimbare uluitoare!

## Capitolul 12

Miercuri dimineaţă fetele se treziră târziu. La şapte fără zece, Tash bătu supărată la uşa lui Alice: – Prea târziu pentru gimnastică. Plec în zece minute. Vrei fulgi de ovăz? strigă Tash din bucătărie unde încerca în acelaşi timp să citească *Variety* şi să ingurgiteze un castronaş de terci din fulgi de ovăz.

Alice se târî afară din pat şi se îmbrăcă cu aceleaşi haine din ziua precedentă. Se alesese praful de bunele ei intenţii. Luă castronul de terci de ovăz şi se duse după Tash care dădea cu şutul furioasă unor plicuri adunate pe preşul din faţa uşii.

— Nenorocita asta de corespondenţă. Le-am spus să nu-mi mai trimită.

Împinse maculatura la o parte cu tocul pantofului şi se urcă în maşină. Alice mai înghiţi două linguri de terci proletar şi decise să-şi cumpere nişte Lucky Charms la întoarcerea acasă ca să-şi ridice moralul şi să-şi înceapă de-aici înainte zilele cu E-uri. Tocmai se pregătea să

închidă uşa în urma ei când îşi aduse aminte de carta companiei pe care o luase acasă s-o studieze însă uitase complet de ea, aşa că dădu fuga înapoi în cameră s-o ia.

— Grăbeşte-te, Alice, că întârziem, zbieră Tash, rulând motorul de parc-ar fi fost Damon Hill.

Era cât se poate de clar că ziua precedentă de filmări fusese groaznică şi că era bosumflată pentru că operatorul sau ce naiba o fi fost el nu o invitase încă la cină.

— Vin! strigă Alice, ţopăind spre uşă într-un picior pentru că celălalt îi crescuse se pare cu vreo două numere peste noapte căci nu mai intra în pantofii cei noi. Au!

Trânti uşa şi dădu cu şutul aceleiaşi grămezi de maculatură din prag.

Însă, aplecându-se să-şi bage piciorul cu băşici în pantof, constată că nu era maculatură, ci un buchet de flori legat cu şnur.

— Alice, zece secunde şi plec.

Tash băgase în marşarier ca să iasă de pe alee.

— Stai că vin.

Alice înşfăcă buchetul şi se grăbi ţopăind spre maşină.

— De ce Dumnezeu aduci gunoiul în maşină? întrebă Tash derapând controlat ca să iasă în stradă.

Alice cercetă buchetul. Violete cu feţişoara galbenă cât gămălia de ac, iar sub şnur era o carte mică de vizită. O scoase şi trase brusc aer în piept.

— Ce-i? întrebă Tash evitând la mustaţă un puşti pe role.

Deschise geamul şi strigă după el:

— Cretinule. Du-te şi joacă-te la Venice Beach!

Alice rămase tăcută.

— Tash, sunt pentru mine.

— Ce? Tash viră scurt şi-şi miji ochii să vadă florile mai bine. Ce sunt?

— Flori.

— Bleah. Tash nu era de fel impresionată. De la cine?

— Nu spune. Scrie doar „Pentru Alice, cu dragoste”.

Alice se îmbujorase. Pentru o clipă crezuse că sunt de

la mama ei. Păruse atât de copleşită de dorul de casă ultima dată când vorbise cu ea la telefon? apoi îşi dăduse seama că mama ei nu i-ar fi trimis în vecii vecilor douăsprezece violete. Poate gladiole sau crizanteme, sau nimic.

— Eu le-aş arunca, să nu te molipseşti de ceva de la ele.

În mod evident, Tash îşi lăsase inima la duş în dimineaţa aia. Alice le înveli într-un şerveţel şi le băgă în geantă.

— Ce drăgălaşe sunt. De unde le ai? întrebă Lysette examinând misterios darul pe deasupra paravanului care despărţea biroul ei de cel al lui Alice.

— E cam ciudat pentru că nu cunosc pe nimeni aici. Şi nimeni nu mă cunoaşte.

Alice era nedumerită, dar în acelaşi timp flatată. Nici nu-şi mai amintea când trăise ultimul mister romantic din viaţa ei. Poate felicitarea de Sfântul Valentin de la Killian Madden prin clasa a cincea. Dar chiar şi aia fusese semnată. Misterul constase în motivul pentru care i-o trimisese, întrucât era cât se poate de clar că Sharon Dickinson era cea pe care voia s-o înghesuie în seara aia la discotecă.

— Zău dacă am vreo idee. (Alice le puse cu grijă în apă într-o ceaşcă din plastic.) Însă îmi plac chiar foarte mult.

— Un lucru pot să-ţi spun: nu sunt în niciun caz de la vreun tip din oraşul ăsta.

Alice se uită la Lysette a cărei siluetă exasperant de suplă şi de elegantă nu trăda în niciun fel înclinaţia ei spre mâncarea de la Koo-koo-roo.

— De ce?

— Pentru că singura legătură care poate exista între tipii din **L.A.** Şi florile inimoase cum sunt astea constă în faptul că depind de ele. Dacă trebuie să le trimită cuiva, secretarele sunt cele care comandă şi plătesc cu cărţile lor de credit **AMEX** platinum. Admiratorul tău trebuie să fie ori falit, ori un romantic. Iar pe-aici nu sunt prea mulţi din

ăştia.

Lysette se băgă la loc după paravanul ei când o văzu pe Jennifer venind spre ele.

— Alice, vino, te rog, să-l cunoşti pe unul dintre cei mai importanţi clienţi ai noştri. (Se apleca şi arătă cu degetul spre buchetul de violete.) Ar fi bine să le tratezi chimic ca să nu ne umplem de cine ştie ce gângănii.

O spusese cu amabilitate, însă Alice avu senzaţia că devenise brusc monstrul biroului.

— Tommy e la mine în birou. Du-te şi prezintă-te şi vin şi eu într-o clipă.

Tommy Kelly. Rosti numele rar şi încercând pe cât o ţinură puterile să se controleze însă ceea ce îi ieşi pe gură fu „Tommy Kelly – cel mai celebru, cu iubite manechine celebre, pe coperta revistei *Vanity Fair* – nu sunt în stare”. Aruncă o privire înapoi spre Lysette care ridică degetele mari în sus în semn de succes. Doamne-Dumnezeule, o pată de la sosul thailandez de sâmbătă seara pe mâneca puloverului ei din caşmir. Dacă Tash n-ar fi fost aşa de prost-dispusă, ar fi putut împrumuta de la ea ceva de la Ferragamo. Numai operatorul ăla era de vină, ţi-ar el să fie. Deschise încet uşa biroului lui Jennifer. Prea încet. Intră atât de încet, încât el nici n-o observă. Şi-acum ce să facă? Să tuşească? Să iasă şi să intre din nou ceva mai zgomotos? Stătea în uşă ca o admiratoare nehotărâtă, neştiind ce să facă.

Prea târziu pentru că el ridică privirea. Nu avea însă intenţia să spună ceva, aşa că:

— Bună. Sunt Alice Lewis, iar Jennifer a spus c-ar fi bine să ne cunoaştem.

Doamne, parcă era la o întâlnire pe neve. Se învârti puţin în loc neştiind ce să facă. Era însă evident că lui nu-i trecea nicidecum prin cap această variantă.

— FImm.

Se uită la ea apoi se cufundă la loc în lectura scenariului.

Alice fu cât pe-aici să iasă în grabă ruşinată din birou însă auzi în spatele ei paşii hotărâţi ai lui Jennifer.

— Alice, parcă ţi-am spus să te prezinţi lui Tommy, zise ea închizând uşa.

Alice nu mai avea scăpare.

— M-am prezentat, spuse Alice căutând în zadar din priviri sprijin din partea lui Tommy, care fixa cu ochi goi pata de sos thailandez de pe mâneca ei.

Toxicoman nenorocit şi trădător. Îşi aminti ultimul articol despre el pe care-l citise înainte de-a pleca din Londra. Şi, oricum, chiar că era scund.

— Alice, m-am gândit să participi şi tu la întâlnirea asta ca să discutăm împreună cea mai bună modalitate de-a recrea imaginea lui Tommy în Europa. Am impresia că această imagine a avut de suferit de pe urma ultimelor evenimente şi trebuie să îndreptăm situaţia înainte de lansarea ultimului lui film luna viitoare.

După prânz, Alice abia fu în stare s-ajungă din nou la biroul ei. Dacă n-ar fi fost posterul cu Tommy care să-i îndrume paşii ca un far, ar fi rămas toată ziua la toaletă. Apucă zdravăn braţele scaunului rugându-se din suflet să nu înceapă să se învârtească. Stai locului, te implor. Nu scaunul se învârtea, ci capul ei. Sau gândurile din capul ei, mai bine zis. Întâlnirea mersese atât de bine, încât Jennifer considerase că e bine să continue şi în timpul prânzului, în drum spre restaurant, Alice se străduise să înlăture de pe bluză urmele cinei din seara precedentă, regretând că nu se spălase pe cap după gimnastica de ieri-dimineaţă. Începuse s-o mănânce capul, iar părul parcă stătea băţ într-un unghi de 180 de grade, intraseră într-un restaurant sushi foarte trendy şi plin ochi de staruri, încât Alice avu senzaţia c-a aterizat din întâmplare la ceremonia premiilor Oscar. I se dăduse să bea sake dintr-o cutie. Chestie destul de dificilă în general, dar dacă-ţi mai tremură şi mâna de emoţie pentru că piciorul ţi se freacă de pantoful celui mai tare actor din oraş, atunci treaba devine de-a dreptul imposibilă.

Alice stătea ca o stană de piatră. Tommy tăcea. Doar după câteva cutii de sake începu să i se dezlege limba şi reuşi să se convingă că Tommy Kelly era de fapt băcanul

din Chelsea Green, putând astfel să rostească câteva cuvinte. Iar după ce dovedise şi cea de-a patra cutie, nimeni n-o mai putuse opri. Îi lămurise în privinţa dedesubturilor tabloidelor britanice despre care ea nu ştia nimic, însă cei doi îi fură extrem de recunoscători. Şi, până să ajungă la *sashimi,* le dezvăluise încă multe alte amănunte în diverse privinţe, inclusiv modul urât în care fusese părăsită de Jamie. De fapt, era sigură că făcuse treabă bună în timpul prânzului. La fel de bună ca Pamela Anderson la o petrecere de burlaci, motiv pentru care putea chiar să se felicite. Reuşi să-şi păstreze un aer profesional şi informativ în ciuda faptului că se cherchelise considerabil. Abia când plecară de la restaurant, iar cineva îi ceru lui Tommy un autograf, îşi aduse aminte că tipul de lângă ea nu era de fapt băcanul din Chelsea Green şi sări de şapte coţi în sus când Tommy o pupă de la revedere.

Acum, în atmosfera arctică creată de aerul condiţionat, încerca să-şi revină şi să-şi citească e-mailurile, cuprinsă de un sentiment de jenă. Nici nu voia să se gândească la ruşinea şi regretele de mâine-dimineaţă. Chiar fusese în stare să-i spună lui Jennifer că la fosta ei slujbă lucrase numai cu celebrităţi? Şi Tommy. Fusese mult mai drăguţ decât se aşteptase – atât de amabil şi de politicos de la început până la sfârşit.

Apoi îşi aduse aminte şi de ce – îi spusese că e prea bătrân să se comporte ca un adolescent dezlănţuit şi că, orice ar fi crezut el, nu era nicio glorie să sfârşeşti bătrân şi gras şi bolnav de inimă, aşa că era cazul să se adune şi să fie recunoscător pentru ceea ce avea. În mod evident, genele de profesoară ale lui Alice îşi spuseseră cuvântul – mama ei era profesoară de gimnastică, iar tatăl ei profesor de muzică, drept pentru care ea, conform zicalei *in vino veritas,* devenea din când în când autoritară şi împărţea pedepse cu fluierul în gură. Din fericire, cuvintele ei îl atinseseră la coarda sensibilă pe impresionabilul Tommy, care, în loc s-o scuipe între ochi şi să-i spună să se care, îşi turnase un pahar de apă minerală, declarând că ea va fi noul lui mentor. Capul însă tot o durea îngrozitor şi jurase

că nu mai pune în viaţa ei gura pe sake.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea după ce ajunse acasă era să fie smulsă de pe canapea şi obligată de gazda ei să se comporte ca o fiinţă civilizată. Tash însă o sună cu gândul clar de-a face exact acest lucru.

— Iubito, mă simt atât de vinovată, am fost aşa de morocănoasă azi-dimineaţă. Te duc la o petrecere groaznic de minunată ca să mă ierţi.

Alice vru să spună că petrecerea groaznic de minunată se bătea cap în cap cu prânzul ei groaznic de minunat şi cu cantitatea de-a dreptul dezgustătoare de sake pe care o ingurgitase, dar legătura se întrerupse. Pfuuu! Se ghemui pe canapea în aşteptarea vârtejului numit Tash pe cale să sosească.

— Mai ştii ce-ai zis despre sex şi chestii de-astea? deschise Tash discuţia în timp ce parcurgeau bulevardul La Cienega în drum spre Drai's.

— Vag. Cred însă că mai mult din patriotism, reuşi Alice să comunice în ciuda stării ei sibaritice.

— Tardiv. L-am invitat la cină pe Charlie. E o minune. Arată ca Brad Pitt în bătaia vântului.

— Şi ce te face să crezi c-o să vrea să iasă cu mine, întrebă Alice neîncrezătoare.

— Păi, arată bine, are o slujbă excelentă, nu reuşeşte însă să-şi găsească o prietenă. Să nu-ţi vină să crezi, nu? zise Tash râzând şi dându-şi părul pe spate.

— Nu chiar. Fiindcă bărbaţii care nu sunt în stare să-şi găsească prietene au de regulă un defect ascuns de caracter. În special dacă sunt şi bogaţi şi frumoşi.

— Hai că eşti nedreaptă, Alice. Unii bărbaţi pur şi simplu se descurcă mai greu în această privinţă.

— În oraşul *ăsta*? zise Alice înecându-se cu gura de aer care-i intră brusc pe gât. Nu poţi să tragi puţin capota?

— Nu. Îmi place să-mi las părul în bătaia vântului. Dar ce vrei să zici cu oraş*ul ăsta*? întrebă Tash oarecum ofensată.

— Păi dacă laşi un bărbat frumos şi bogat neînsoţit preţ de vreo cinci secunde într-un supermarket, toate

femeile încep să-i spioneze coşul să vadă dacă nu cumva şi-a cumpărat medicamente şi, dacă nu, atunci fii sigură că până s-apuci tu să zici „pâs” o să şi aterizeze în paturile lor.

— Doar pentru că femeile de-aici sunt mai directe... nu e o crimă, să ştii, Alice, că nu putem fi toate nişte roze sfioase.

Tash frână cu scrâşnet de roţi şi-i dădu cheile valetului.

— Ştiu. Vreau doar să spun că tipul acesta, Charlie, nu poate fi chiar atât de grozav c-ar fi fost de mult înşfăcat. Dar... (Alice îşi aduse aminte că depindea de Tash s-ajungă înapoi acasă.) Sunt gata să fiu deschisă. În regulă?

Păşiră în binecuvântata răcoare a restaurantului Drai’s.

— E absolut superfantastic.

Tash o pupă pe obraz, o luă de mână şi-o conduse la masă.

— Tash, te rog să nu mă faci să mă simt prost, zise Alice amintindu-şi de câte ori nu se întâmplase, pe vremea când erau adolescente şi mergeau prin discoteci, ca Tash să-l împingă pe preferatul lui Alice s-o ia la dans.

Pe Tash nu o prea caracteriza subtilitatea. Era însă prea târziu.

— Ea e Alice. Singura mea prietenă din Londra. Alice, el e Charlie.

O, Doamne. Alice zâmbi forţat evitându-i privirea. Şi încercând să nu observe că într-adevăr semăna mult cu Brad Pitt însă cu trăsături mai aspre. Arăta chiar foarte bine, îşi zise Alice pregătindu-şi în minte o listă cu toate posibilele lui cusururi, având în vedere faptul că nu avea iubită. Păr în nas? Nu, se pare că n-avea. Poate o problemă de natură olfactivă? îi miroseau picioarele? Nu, pantofii din piele nu prezentau urme de transpiraţie. S-ar părea că nu era o problemă de natură fizică. Sau cel puţin nu una vizibilă prin haine. Alice amână pe mai târziu analiza lui Charlie în pielea goală şi se concentră să reţină numele tuturor celorlalţi comeseni.

Din păcate însă Alice se văzu nevoită să amâne misiunea de investigare a lui Charlie deoarece a fost aşezată în capătul mesei, lângă un producător muzical despre ale cărui formaţii Alice descoperi, cu toată jena, că nu auzise în viaţa ei.

— Ulcer? Morfină? încercă el.

Alice clătină din cap. Dacă-l mai rotea mult risca să-l deşurubeze.

— Îmi pare rău, dar nu ascult muzică pop. De fapt, nu ascult decât Radio Four, încercă Alice să se justifice.

Tipul se încruntă în semn că nu înţelege.

— Adică vreau să spun când eram în Anglia. Sincer, de Beatles aproape că n-am auzit, zise Alice râzând.

El însă nu gustă gluma.

— Cea mai mare formaţie care a existat vreodată în lumea asta şi tu n-ai auzit de ea? întrebă el solemn.

— Păi, când spun că aproape n-am auzit de ei, asta înseamnă că evident am auzit, că altfel nu i-aş fi pomenit, nu? însă am vrut s-arăt că nu ştiu aproape nimic despre acest gen de muzică.

Alice se simţea epuizată. Oare la asta se refereau cei care spuneau că americanii aveau probleme cu umorul? Conversaţia cu Charlie spera să nu se dovedească la fel de laborioasă.

— Deci ai minţit? insistă producătorul, drept pentru care Alice se apucă de băut.

Restul cinei îl petrecu plutind pe-un val de Chardonnay şi vreo două panglici şi jumătate de tăieţei. Spre ghinionul lor, un grup de prieteni de-ai lui Tash îşi făcură apariţia să-i ureze lui Alice bun venit în L.A. Ghinion pentru că ea era prezentă acolo doar fizic, nu şi cu mintea.

Întrebări stupefiante sau comentarii de genul: „Deci locuieşti la Londra? O cunoşti pe prietena mea Elizabeth?” sau „Sigur, am fost la Londra, dar zău dacă înţeleg de ce a construit regina Castelul Windsor atât de aproape de aeroportul Heathrow” o asaltară din toate părţile întreaga seară.

Majoritatea fetelor erau frumoase şi siliconate, iar în

ceea ce-i priveşte pe bărbaţi, mai toţi întorceau rapid capul în altă parte, considerând-o pe Alice total neinteresantă. Încercă să vadă ce face Charlie, însă constată că nu mai reuşea să-şi concentreze privirea. Semăna însă din ce în ce mai puţin cu Brad Pitt şi din ce în ce mai mult cu actorul britanic Brian Blessed după o tentativă extrem de epuizantă de cucerire a Everestului. Alice îşi spuse că era tot frumos, nedându-şi seama dacă concluzia se datora îmbibării ei cu alcool.

— Dacă o distribui în următorul tău film, jur că-ţi tai bijuteriile.

Un cuplu latino avea evident o dispută foarte personală.

— Faptul că i s-a dus buhul c-o ia în gură oricui nu înseamnă că nu e o actriţă foarte bună, Marcie.

Marcie nu era însă nici pe departe convinsă.

— Oo, scuză-mă, te rog. Eu credeam că actriţele bune sunt alea care se duc cu talentul lor la Julliard sau măcar la un curs fiţos de actorie la UCLA. Asta şi-a descoperit talentul doar după ce-a făcut balet în poala directorului studioului.

— Eşti geloasă, scumpo. Calmează-te, nu m-aş culca cu ea nici dacă mă plăteşte.

Îşi puse mâna cu un gest împăciuitor pe obrazul lui Marcie care îl muşcă de mână. Dispută personală? Doamne, în oraşul ăsta până şi disputele personale se transformau în ceva spectaculos. Alice îşi imagină un scandal demn de tabloide.

— Iar ai fost cu Lorraine aia de la contabilitate?

— Care Lorraine de la contabilitate?

— Aia cu sutienul ăla demenţial de la petrecerea de Crăciun. Nu te mai face că nu ştii.

— Aaa, Lorraine aia.

— Daa, Lorraine aia.

— Nee. Şi, oricum, bărba su are centura neagră la judo.

Şi cu asta, basta. Încă un pic de bere şi ceva glume pe seama episodului din Harry Enfield.

Alice simţea că-şi lărgeşte orizontul. Chiar dacă nimeni nu-şi mai dădea osteneala să converseze cu ea. Se rezemă de spătarul scaunului. Apoi se pomeni că Tash îi ridică faţa din farfuria cu tăieţei.

— E din cauza diferenţei de fus orar. Îmi pare rău, le spuse ea prietenilor ei care se pregăteau de plecare.

— Alice, te simţi bine? Arăţi cam prost. Hai acasă.

Ultimul lucru de care-şi mai amintea era informaţia că-şi strică tenul dacă nu se demachiază şi să nu uite de gimnastica de a doua zi dimineaţă.

## Capitolul 13

— Asistenta principală să vină aici imediat. Alo? Natasha, n-avem toată ziua la dispoziţie!

Directorul de platou, care arăta ca un refugiat din *Apocalypse, now* în salopeta lui kaki şi însoţit de omniprezentul său câine râios, stătea cu mâinile în şolduri aşteptând-o pe Tash să treacă la treabă şi să facă ceea ce era plătită să facă, nu să tot şteargă puţina, să dea telefoane personale şi să-i facă ochi dulci D.I.-ului cât era ziulica de mare.

— Scumpo, acum. Te implooor.

— Da. S-a făcut. Baz, vrei tu să stai cu ochii pe monitor? Şi unde e nenorocitu' de curier?

Parcă jucau telefonul fără fir, doar că nu în şoaptă, ci zbierând. După ce-şi delegă sarcinile altora pentru următoarele cinci minute, Tash se duse în porţiunea de platou care urma să explodeze în scena următoare şi formă pe mobil numărul de la serviciu al lui Alice.

— Deci, Charlie m-a sunat azi-dimineaţă. Cred că chiar te place, zise ea veselă.

Alice înclina din cap cu un aer înţelept, prefăcându-se că închiriază o maşină pentru un ramolit de star rock.

— Da. Absolut. Mulţumesc.

De ce oare unii se dovedeau adevăraţi artişti când se prefăceau că poartă o convorbire de serviciu dacă şeful era pe-aproape, în vreme ce alţii, respectiv Alice, dădeau

impresia, chiar şi atunci când vorbeau cu biroul de taxe şi impozite, că discută cu cea mai bună prietenă despre întâlnirea din seara precedentă. Indiferent de motiv, lui Alice i se părea un mare cusur, întrebându-se dacă nu cumva existau cursuri care să te înveţe cum să-ţi convingi şeful de contrariu. Mai ales că Jennifer tocmai o fixa cu o privire pătrunzătoare, gata să se repeadă cu sfaturi foarte utile în privinţa risipei financiare pe care o reprezentau telefoanele personale în timpul serviciului.

— Charlie era chelnerul, da? întrebă Alice în şoaptă.

— Nu. Charlie e impresarul. Nu te mai preface c-ai uitat, Alice.

Tash se lăsă repede în jos să nu fie decapitată de bucăţile de decor rezultate în urma exploziei.

— N-am uitat, dar aseară nu eram tocmai în cea mai bună formă. Era Rob Lowe, da? întrebă Alice, adăugând „v-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi trimite şi factura” în clipa în care Jennifer îşi făcu apariţia lângă fax.

— Nu. Era Brad Pitt. Îţi aminteşti? Oricum, m-am gândit c-aş putea să-i dau numărul tău de telefon. Ce zici?

— Adică la modul „bună Charlie... da, mâncarea a fost grozavă... 310 551 72 89... da care era chestia cu Marcie şi Rob?” De ce nu aştepţi tu să-ţi ceară el numărul meu de telefon? Tash, trebuie să te las. Te sun eu mai târziu.

Alice închise telefonul.

Seara trecută nu ar fi avut nimic împotrivă să facă schimb de numere cu Charlie, însă acum mintea îi era în altă parte. Când ajunsese la birou de dimineaţă, încă aburită de alcool, găsise pe tava de documente o cutiuţă mică bleu. O deschisese cu atenţie, nesigură de ce putere putea avea o bombă de şase centimetri pătraţi. Înăuntru însă, printre petale de magnolie, un petic mototolit de hârtie. Îl luase şi îl netezise pe birou.

*Frumuseţea ta angelică m-a adus aci, Dragostea şi mii de flori vor înflori.*

*Alice, în curând ne vom întâlni.*

Tremurând toată fie din cauza excesului bahic, fie din

cauza rândurilor pe care tocmai le citise, Alice strânse la piept cana de cafea şi începu să-şi stoarcă creierii. Cine putea fi? încercă să gândească raţional. Frumuseţe, flori, ne întâlnim curând. Chestii standard. Dacă n-ar fi fost faptul că persoana ştia cum o cheamă ar fi presupus că e cineva care o văzuse pe stradă. Se sfătui cu Lysette în timpul prânzului.

— Mda, însă chiar dacă te-a văzut doar pe stradă, putea foarte bine s-audă pe cineva spunându-ţi pe nume.

— Corect, răspunse Alice cufundată în gânduri, frământând între degete bucăţica de hârtie. Pe de altă parte, n-am prea fost nicăieri. Şi nu prea cred că e cineva de la barul de sucuri organice unde-am vomitat într-un ghiveci de flori.

— Hmm. Prin urmare, e tot tipul cu violetele, nu? întrebă Lysette.

— Păi, cum n-am avut în viaţa mea nici măcar un singur admirator secret, ideea de-a avea doi din senin mi se pare foarte improbabilă. Şi nici nu exclud posibilitatea unei farse urâte.

— Ca de exemplu? întrebă Lysette muşcând sănătos din burgerul de pui.

— Păi Tash vrea să mă simt bine în pielea mea, da? Chestia asta e exact genul ei, zise Alice deşi nici ea nu prea credea în această teorie.

Dacă ar fi fost Tash, ar fi sunat-o pe Alice din cinci în cinci minute s-o întrebe dacă n-a primit vreun „ăăă... colet interesant” în ultima vreme. Pentru că noţiunea de secret îi era total străină.

— O întreb pe Tash diseară şi-ţi spun mâine, îi promise în cele din urmă Alice lui Lysette, care era total vrăjită de romantismul acestor gesturi şi se şi gândea cu ce-o să se îmbrace la nuntă. Trebuie să ne întoarcem că Jennifer mă aşteaptă la ea în birou la două fix. Probabil că vrea să mă concedieze după felul groaznic în care m-am purtat ieri.

— Nici pomeneală. Cred că Tommy are o slăbiciune pentru tine. Nu l-am văzut zâmbind atâta de când era

combinat cu Julia Roberts.

Valuri înalte se năpusteau din beznă să muşte adânc din plajă. În ciuda focului aprins afară ca să încălzească terasa restaurantului, era totuşi destul de răcoare. Alice îşi trase puloverul peste cap. Deşi ar fi vrut tare mult să-i spună lui Tash despre scrisoare, abia reuşi să-şi strecoare comanda printre comentariile ei, de genul „Mi-am dat eu seama după cum se uita la tine” sau „El nu mă sună niciodată”, înainte de felul principal îi dădu lui Alice vestea că aranjase ca Charlie s-o scoată în oraş sâmbătă seara. Doar ei doi. Alice fu cât pe-aici să se înece cu dumicatul de peşte-spadă, apoi cuprinse cu privirea frumoasa plajă Malibu.

— Dar nu vreau încă să mă întâlnesc cu nimeni, Tash.

— Draga mea, trebuie să iei din nou frâiele în mână, despre asta e vorba, râse ea, fără să-şi imagineze nici măcar pentru o clipă că Alice nu făcea pe mimoza, ci ar fi preferat sincer să facă tot felul de alte lucruri sâmbătă seara. Iisuse, nici măcar nu mai ţinea mine cum arată. Chestia asta cu Brad Pitt se putea dovedi o aiureală dacă te uitai mai bine. Încercă să-şi aducă aminte cum avea părul şi ochii, dar sake-ul acoperise totul cu un văl. Fir-ar să fie. Da ce ciudată creatură o mai fi şi ăsta să-i placă una care stătuse toată seara cu capul în farfurie? Asta era de fapt chestia cea mai îngrijorătoare.

— Da’ de ce nu vii şi tu, Tash, cu operatorul tău? încercă Alice marea cu degetul.

— E director de imagine, nu operator. Şi, oricum, Charlie vrea să fiţi doar voi doi. Nu-ţi face griji, ştie că ţi-ai cam pierdut antrenamentul, dar nu-l deranjează, conchise Tash făcând un gest semnificativ cu furculiţa în care era înfiptă o crevetă uriaşă.

Alice împinse peştele-spadă deoparte, murmurând deznădăjduită:

— Nu-l deranjează. Dar pe mine? Eu n-am dreptul să spun nimic? Că doar n-am ajuns să-şi facă lumea pomană cu mine.

Tash însă nu era atentă. Îndepărta aluatul de pe

ceilalţi creveţi şi-şi făcea socoteala în cap câte minute trebuia să exerseze pe bandă a doua zi, având în vedere prăjitura cu ciocolată pe care o comandase la desert.

— Deci, ce zici de Malibu? întrebă ea în cele din urmă.

Abia după ce termină, cu un sentiment de vinovăţie, şi ultima bucăţică de prăjitură de ciocolată, Alice scoase încetişor din geantă obiectele A şi B. Violetele se ofiliseră, un ghem de frunze şi petale maronii, iar de cutie se prinseseră câteva fire de păr de pe peria ei.

— Ştii de florile astea pe care le-am primit alaltăieri? întrebă Alice întinzând spre ea obiectul A.

Tash se încruntă, încercând să-şi dea seama ce reprezenta grămăjoara din faţa ei.

— Ei bine, cred că aceeaşi persoană mi-a trimis şi-o poezie. Uite.

Gata. Spusese ce-avea de spus.

Tash rămăsese perplexă şi, pentru prima dată din câte îşi amintea Alice, nu ştia ce să spună. Alice aşteptă, pipăind uşor cu degetele marginea cutiuţei.

În cele din urmă Tash rosti:

— Sunt flori? întrebă ea neîncrezătoare.

Alice înclină din cap.

— Sigur că acum sunt cam pricăjite, dar au fost foarte frumoase când au sosit, făcând abstracţie de urmele lăsate de tălpile pantofilor tăi pe tulpiniţele lor. Asta e probabil şi motivul pentru care n-au supravieţuit. N-aveau practic nicio şansă cu tulpinile strivite. Pentru că ele aşa îşi iau substanţele nutritive şi apa…

De ce era oare aşa agitată? Erau doar nişte semne de dragoste adolescentină, nu bijuteriile coroanei şterpelite de ea ca să le expună acum printre creveţi şi bucăţele de prăjitură.

— O.K. Tash înţelese în sfârşit tragedia florilor. Şi în aia ce e… întrebă ea ezitând să numească obiectul „cutie”, deşi aşa se numeau în general obiectele pătrate, nu?

— Poezia.

Alice abia dacă observă neplăcerea din tonul lui Tash.

Se gândea ce drăguţă şi modestă era cutiuţa. O deschise, scoase bileţelul şi îl despături.

— Poftim.

Îi întinse încetişor hârtia şi se uită la ea câteva clipe fără să priceapă ce scrie din cauză că era prea mototolită. O apucă cu grijă, cu vârful degetelor.

— Nu-i nicio problemă, Tash, nu e aşa fragilă cum pare, o încurajă Alice.

— Da, dar nu poţi şti pe unde a trecut, în fond, nu-i aşa? zise Tash examinând-o. „Frumuseţea ta angelică m-a adus aci/Dragostea şi mii de flori vor înflori, /Alice, în curând ne vom întâlni”. Ahhh, exclamă Tash de parcă cineva tocmai ar fi anunţat-o că a consumat cinci sute de calorii. E de-a dreptul înspăimântător. Te simţi bine?

Alice înclină din cap.

— Foarte bine. De ce? întrebă ea sperând că Tash s-o ajute să descopere cine putea fi expeditorul.

— Păi e o chestie de-a dreptul dubioasă, Alice. De ce nu mi-ai spus de la început?

Dubioasă? Lui Alice nu i se păruse deloc dubioasă.

— De ce dubioasă? întrebă ea.

— Păi tipul ăsta e evident un ciudat.

De data asta Alice izbucni în râs.

— Adică de ce? Fiindcă mă place? Mulţumesc din suflet, Tash.

— Nu, pentru că tipii normali nu fac chestii din astea. Te invită în oraş, îţi dau telefon, dar nu-ţi trimit aceste… flori… moarte şi-o scrisoare ţicnită, e ciudat chiar şi după standardele tale, Alice, trebuie să recunoşti.

— Dar, Tash, când mi le-a trimis, florile nu erau moarte. Erau frumoase.

— Şi de ce, mă rog, n-a apelat la Interflora, ca toată lumea, a?

— Poate pentru că e mai romantic să ţi le alegi singur, să arăţi că ţi-ai dat silinţa.

Alice n-avea de gând să cedeze aşa uşor de data asta.

— Ah, da, sigur, ce grozav de romantic e să n-ai nici cea mai vagă idee cine e tipul. Nu crezi că, dacă era cât de

cât atrăgător sau acceptabil din punct de vedere social, ar fi avut curajul să dea ochii cu tine?

— Există o veche şi chiar minunată tradiţie a admiratorilor necunoscuţi, Tash. N-ai auzit în viaţa ta de Cyrano de Bergerac?

— Sigur, şi ce mai nas avea.

Alice îşi dădu seama că, orice ar fi spus, nu o putea convinge pe Tash de contrariul în acel moment. Dar o să-i pară rău. Frumuseţea ta angelică. O asemenea propoziţie nu putea fi produsul unei minţi închistate sau al unui bărbat urât. Alice simţea acest lucru.

## Capitolul 14

— Jacko, te deranjează să-mi împrumuţi şi mie maşina diseară? Că am promis să iau cina cu tipa asta pe care am cunoscut-o într-o cafenea, întrebă Paddy intrând în fugă şi transpirat leoarcă.

Era o sâmbătă după-amiază încinsă, iar şoferul de taxi refuzase să meargă mai departe prin Manhattan Beach din cauza străzilor minuscule şi a drumului foarte periculos printre coline, aşa că trebuise să vină pe jos ultimii aproape doi kilometri.

— Nu pot, ies cu maseuza diseară, am nevoie de ea.

Jack şedea lângă piscina lui placată cu faianţă de Caraibe şi se uita la topul *Cele mai sexy o sută de femei* din *FHM* ca să-şi intre în formă. Era locul lui preferat de când venise în L.A. Jucase rolul unui dentist pervers în *Zilele vieţii noastre*, dar se pare că prefera rolul de şopârlă de şezlong în locul probelor şi, în afară de asta, dispunea de un capital frumuşel şi începuse să-l bată gândul că era mai bun ca producător decât ca actor.

— Te duc eu.

Paddy îşi scoase cămaşa şi se întinse pe iarbă.

— Iisuse, nu sunt deloc în formă. Tu cum reuşeşti să nu ai burtă, Jacko? întrebă Paddy arătând cu degetul spre stomacul lui Jack.

— Folosind toată energia pe care n-o consum făcând sex la sală. Aici aşa se procedează.

— Dar cu maseuza o s-o consumi, nu? întrebă Paddy tuşind şi scoţând în acelaşi timp o altă ţigară din pachetul mototolit din buzunar.

— Fără maşină nu.

Jack ajunsese la concluzia că maseuza semăna puţin cu Kate Moss care era locul 37 – deloc rău, de altfel. La o asemenea întâlnire îşi putea permite să fie generos.

— Uite ce e, ne laşi la restaurant şi apoi vii să ne iei pe la unşpe jumate să ne aduci înapoi aici. O să-i spun că eşti şoferul meu.

— S-a făcut.

Paddy îi strânse mâna lui Jack, nu foarte încântat însă de faptul că trebuia să-şi încheie propria întâlnire înainte de miezul nopţii.

— Asta înseamnă că ţi-a ieşit deja cu cum-o-cheamă? zise Jack, întrebându-se în sinea lui dacă maseuza asta, în afară de faptul că avea păr frumos, nu semăna de fapt mai mult cu tipa aia hippy din *Prietenii tăi* care era doar un dezamăgitor loc 78.

— Alice? Nee, ţi-am spus că nu mă interesează în sensul ăsta, răspunse Paddy dorindu-şi de fapt ca Jack să nu dea aşa mare importanţă acestui lucru.

— Vasăzică de-aia i-ai trimis florile alea nenorocite, fiindcă nu te interesează? zise Jack aruncând revista pe jos. Poate c-ar fi bine să te întâlneşti cu ea ca să vezi care-i chestia.

— Păi nu era acasă când am trecut pe-acolo, aşa că m-am gândit să-i las un bileţel. Mă gândesc să n-o sperii dacă îmi fac apariţia neanunţat. Mi se pare cam timidă.

Paddy îşi frecă încet ceafa.

— Păi vrei să i-o tragi, sau ce? întrebă Jack nemaiînţelegând nimic, însă nici Paddy nu înţelegea mai mult.

— Chiar nu ştiu. Chestia e că probabil îmi place, că altfel n-aş fi aici. Însă e aşa de diferită de toate celelalte. Când o vezi te lasă absolut rece. Nu pe mine, evident. Şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea. Ceea ce, de fapt, e foarte nasol.

— Am impresia că te-ai îndrăgostit, zise Jack aruncând cu revista *FHM* în Paddy, care tocmai îl trăsese de păr.

Oare?

— Du-te de-aici. E o tipă O.K. Asta-i tot. Oftă. Am trecut pe la ea astăzi, dar nu era nimeni acasă.

— Iar? Adică ai mai fost pe-acolo şi tot n-ai reuşit? râse Jack luând o ţigară din pachetul lui Paddy, care îşi plimba mâna prin apa din piscină, cu ochii pe jumătate închişi, cu gândul departe. Am impresia că zilele tale de bărbat liber sunt numărate. Cine e tipa din seara asta?

— Isabelle. Arată ca fata din Ipanema… înaltă şi bronzată, tânără şi frumoasă, zâmbi Paddy.

Îşi trecu degetele ude prin păr şi se ridică în picioare. Şi în fond unde era Alice asta? Nu umbla şi ea prin barurile de pe Main ca toată lumea? Doamne, greu mai era de prins.

Tash îi puse lui Alice în păr ultimul clips cu imitaţie de diamante.

— Aşa, arăţi super. O să-i placi la nebunie.

Se dădu câţiva paşi înapoi să-şi admire creaţia.

Alice se îmbrăcase într-un *catsuit* Versace turcoaz cu gărgăriţe, în picioare cu balerini, şi avea o coafură total rebelă.

— Arăt ca Maria Antoaneta drogată. Hai să-l mai turtim puţin, se rugă Alice.

După ea, şi-o pereche de blugi cu adidaşi Puma jerpeliţi ar fi fost prea împopoţonat. Când o s-o vadă Charlie îmbrăcată aşa, o să creadă că o caută cu lumânarea. Ceea ce nu era adevărat, sau nu în cazul unui bărbat care nu se remarca prin nimic cu excepţia părului şi-a tenului bronzat. Tipii bronzaţi ieşeau în larg cu ambarcaţiunile lor, nu? se gândi la accesoriile lor – şosete sport albe, maşini decapotabile, tenis înainte de micul dejun, având mereu asupra lor o mică clepsidră să nu stea prea mult cu spatele la soare să se ardă. Lucruri care lui Alice îi repugnau profund şi-o făceau să-şi dorească să se refugieze înapoi în Chelsea şi la bărbaţii care nu se spălau

prea des. Ăia erau cel puţin bărbaţi adevăraţi, îşi zise ea, nu manechine de vitrină.

— Tash, toată chestia asta e minunată, însă am foarte mult de lucru pentru campania asta a lui Tommy Kelly. Zău c-ar trebui să stau acasă.

Exersă replica în faţa oglinzii după ce Tash dăduse fuga la bucătărie să ia un cub de gheaţă să-l frece pe pata care-i apăruse pe ceafă. Ştia însă că nu prea avea rost să protesteze. Charlie sunase de dimineaţă să întrebe dacă are alergie la vreun aliment ca să anunţe restaurantul. Aşa că era deja prea târziu.

— Ia ăsta. Tine-l pe gât până vine el ca să-ţi treacă roşeaţa.

Dimpotrivă, însă. Până să vină el cubul se topi şi i se scurse de la gât în decolteu şi de acolo la buric, lăsând o urmă udăjae costum. Pata roşie, pe de altă parte, îi degerase. „În fine, dacă-i spun că e ceva contagios poate scap de pupat la sfârşitul serii", se gândi Alice şi se îndreptă spre uşă în balerinii aurii.

— Bună, Charlie, îmi face plăcere să te revăd.

Tash i-o luase înainte şi tocmai schiţa pupăturile rituale.

Alice rămase în fundal, simţindu-se ca o fetiţă de paisprezece ani dintr-un serial american de comedie, aşteptându-l pe băiatul cu care avea întâlnire.

Nu pentru că întâlnirile ei ar fi decurs vreodată aşa. În ceea ce-o privea, treburile fuseseră mai degrabă gen „prietenului meu îi place de tine", după care urma pipăiala din vestiarele discotecilor, poate puţin pe-afară dacă chiar ţinea neapărat, şi apoi jena de luni de la şcoală când băiatul în cauză se prefăcea că nu te-a văzut în viaţa lui, nici vorbă să fi pus vreodată palmele lui transpirate pe tine. De data asta, avea şi ea ocazia să aibă o întâlnire la care i se aducea şi-o cutie cu bomboane de ciocolată.

— Alice, îmi pare bine să te revăd.

Charlie se eliberă din îmbrăţişările rituale şi veni să-i strângă mâna.

Oh, Doamne, vrea să respecte toate formalităţile.

Alice nu suporta chestiile astea. Tash făcea pe mama din serialul de comedie întrebând unde aveau de gând să meargă şi alte chestii asemănătoare, iar Alice profită de ocazie să-l cerceteze puţin din priviri. Înălţime: un metru optzeci şi trei (acceptabil, nu ideal, dar suficient). Păr: şaten, poate uşor dat cu ceva să stea bine (dubios). Ochi: da. Dinţi: mulţi (din puţina ei experienţă, Alice constatase că atunci când se săruta cu bărbaţi cu mulţi dinţi în gură îi veneau în minte imagini bizare cu Ken Dodd, actorul ăla cu dinţi de iepure). Îmbrăcăminte: costum din bumbac, probabil Armâni, cămaşă banală, pantofi lejeri. Deci avea întâlnire cu Ken.

— Petrecere frumoasă!

Tash le făcu cu mâna din prag şi, dacă ar fi avut un şorţ şi-o batistă în mână, Alice ar fi putut să jure c-a nimerit din greşeală în platoul de la *Zile fericite.*

E de la sine înţeles că maşina era decapotabilă, drept pentru care multe dintre clipsurile cu imitaţie de diamante ale lui Alice zburară pe aripi de vânt în timp ce goneau pe autostradă spre Beverly Hills. Alice îşi dori ca Charlie să-şi sacrifice şi el formalismele, însă degeaba.

— Prin urmare, e un serviciu foarte stimulant, nu?

Semnaliză deşi nu se vedea nici ţipenie de maşină pe kilometri întregi. Ceva îmi spune că ăsta e un tip care respectă regulile jocului, îşi spuse Alice reuşind să-şi salveze cerceii cu imitaţie de diamante care se încurcaseră în păr. Bine măcar că vântul îi uscase pata de umezeală.

— Presupun că da. Are părţile lui interesante. Eu de fapt am pregătire de modistă.

Nu-şi dădea seama de ce minţise însă era primul lucru care-i venise în minte şi trebuia cu orice preţ să trezească puţin atmosfera acestei întâlniri.

— Aha. Şi asta ce înseamnă? Arhitectura morilor, sau ceva de genul ăsta? întrebă Charlie nedumerit, conducând cu o sută la oră.

Dacă ar fi fost capabil să poarte o discuţie despre toci şi pălării de paie, precis i-ar mai fi dat o şansă. Se pare însă că Charlie îşi epuizase toate şansele.

— Iar tu eşti impresar, Charlie. Trebuie să fie foarte interesant, nu?

Asta ca să facă puţină conversaţie. În fond, el o să plătească cina, probabil. Sau cel puţin aşa spera, având în vedere că Tash o avertizase că e cel mai scump şi mai exclusivist restaurant din oraş. Charlie îi înşiră o listă de celebrităţi de care ea nu auzise în viaţa ei şi îi povesti despre bugete şi cât de complexă era munca de casting. Zâmbi politicos cercetându-i profilul cu coada ochiului. Ce-i drept, avea un nas grozav. Şi buze foarte frumoase. Ferme şi generoase. Nu în sensul scârbos. Frumoase. Şi urechi curate? întinse gâtul să arunce o privire rapidă. Da. Fună. Atunci de ce nu, Alice? De ce nu? Poate însă o idee prea frumos. Şi tare plicticos. Ca să nu spunem şi prea curat. Charlie era de fapt siguranţa în persoană, Domnul Siguranţă.

Alice, îmbrăcată pentru practic orice situaţie, era pusă pe chef. Stătuse toată săptămâna în birou, iar acum hormonii îi jucau feste, cum se întâmplă câteodată, de regulă în momente total nepotrivite, de-ţi vine să sari pe oricine, începând cu tipul de la cablu până la moderatorii de talk-show-uri. Oricine, cu excepţia tipului de lângă tine din maşină.

Charlie o duse pe tot felul de alei lăturalnice până ajunseră la un restaurant într-adevăr de clasă. Ce putea fi mai banal decât un tavan. Asta însă era deschis, descoperind privirilor cerul înstelat. În mijlocul curţii era o fântână frumoasă. Clienţii făceau evident parte din protipendadă şi, cum Alice nu avea nici cea mai vagă idee în ce loc se afla, el o informă cu mândrie că lista de aşteptare pentru o masă aici era de şase luni.

— Măi, măi, cred c-ai fost la ghicitoarea aia de pe Venice Beach, chicoti Alice.

— Poftim? frumoşii ochi ai lui Charlie exprimau o nedumerire totală.

— Mă gândeam la faptul c-ai ştiut încă de-acum şase luni c-o să mă inviţi să cinăm împreună, îi explică ea cu seninătate.

— Aa, păi n-am ştiut. Am rezervat doar masa şi apoi am găsit şi persoana pe care s-o invit, mărturisi Charlie cu sinceritate.

— Ce romantic, Charlie. Mulţumesc.

Râse, sperând că şi colţurile gurii lui se vor deplasa în sus. Speranţă deşartă. Chelnerul veni spre ei cu o sticlă de şampanie care cu siguranţă fusese pusă la gheaţă tot acum şase luni. În fond, ce conta compania, îşi zise Alice filosofând în sinea ei. Cinau într-un minunat restaurant în aer liber, sub cerul înstelat, sorbind şampanie scumpă şi a naibii să fie dacă n-avea de gând să se bucure din plin de toate aceste lucruri. După câteva pahare o să fie şi el mai sexy, îşi zise ea terminându-şi cocktailul de şampanie. Trecură apoi la şampanie pură.

Dacă n-ar fi ştiut că Charlie e probabil cel mai plicticos şi integru membru al comunităţii hollywoodiene, Alice l-ar fi suspectat că vrea s-o ducă de nas. Până acum însă îi deschisese portiera, o întrebase la ce masă preferă să stea şi îi povestise despre sciatica mamei lui. Nici că s-ar fi putut mai cuminte. Inutil să adăugăm că, pe când li se aduse primul fel constând într-o supă de midii, Alice deja nu mai vedea bine.

Cina a fost pur şi simplu o succesiune de feluri de mâncare stropite din belşug cu şampanie, o experienţă predictibilă, dar în niciun caz memorabilă. Abia reuşiseră să menţină în viaţă spoiala de conversaţie care se înfiripase în maşină. Alice contribui din când în când cu câte un comentariu sau o glumă, total ignorate de Charlie, drept pentru care îşi înecă veselia debordantă în nenumărate pahare de ce-i era la îndemână. Când în sfârşit se ridicară să plece, Alice trebui să fie cărată la maşină. În fine, poate că e prea mult spus cărată, în orice caz trebui să se atârne cu nădejde de cămaşa lui Charlie ca să se ţină pe picioare, mânjindu-i-o din belşug cu blush. Charlie, pe de altă parte, era perfect convins că e în stare s-o conducă cu maşina acasă, iar Alice era oricum prea beată ca să decidă dacă e sau nu, ca să mai şi protesteze într-un mod coerent. În plus, părea a fi singurul lucru

oarecum periculos pe care Charlie intenţiona să-l întreprindă în acea seară, având în vedere că nu era nicio altă maşină pe şosea, iar pietoni nici atât.

— Aăă, Charlie, nu aici, nu stau aici, zise Alice în vreme ce maşina intra pe-o alee care ducea cu siguranţă spre locuinţa lui Aaron Spelling. Poarta se deschise automat, iar Charlie intră fără nicio ezitare pe drumul pavat cu pietriş. Poate că nici nu băuse chiar aşa mult, îşi zise Alice, respingând însă imediat această ipoteză. Varianta c-ar fi băut singură cele trei sticle de şampanie era prea alarmantă pentru a fi luată în consideraţie. Maşina se opri.

— M-am gândit că n-ar strica să înotăm puţin, zise Charlie întorcându-se spre ea şi ridicând interogativ o sprânceană.

Dacă invitaţia ar fi venit din partea altcuiva, Alice ar fi sărit cât ai zice peşte în bazin goală puşcă, Charlie însă era un tip foarte potolit. Nu, mulţumesc.

— Mi-e că mă înec, se justifică ea.

— Am colac, replică el fără urmă de umor în glas.

— Mă rog, să vedem, după care mă duci acasă, da? sugeră ea.

Era absolut evident că singurul lucru de-al lui Charlie a cărui dimensiune avea s-o măsoare în acea seară era bazinul lui de înot. Uşor dezamăgită? Nu, evident că nu, îşi zise în sinea ei, deşi chiar avea ochi frumoşi. Iar locul era minunat. Nu i-ar fi displăcut deloc să petreacă acolo o zi la o petrecere pe marginea piscinei, cu turban pe cap şi ceai la gheaţă.

— Minunat.

Închise portiera şi-o luă înainte spre casă. Deci nu-l interesa. Oare de ce? Arăta hippy în costumul ăsta Versace? îi spusese ea lui Tash că ar fi bine să-şi lege o jachetă în jurul taliei să-şi ascundă formele, dar ce, parcă o ascultase cineva?

— E superb aici, Charlie, zise Alice mergând repede ca să-l ajungă din urmă.

— Îmi pare bine că-ţi place. Vrei o cafea? o întrebă el

deschizând uşa de la intrare.

Aha, ia să vedem, zisese simplu cafea, sau ridicase uşor colţul stâng al gurii şi sprânceana frumos arcuită? N-avea cum să-şi dea seama pentru că mergea cu câţiva paşi înaintea ei. Voise probabil s-ajungă primul la uşă ca s-o lase să orbecăiască pe-afară până o s-o găsească oamenii de pază s-o dea afară. Poate ar fi trebuit să se arate mai interesată de suferinţele mamei lui. Sau poate că ajunsese la concluzia că e egoistă şi neinteresantă. Nici n-ar fi fost prima dată când cineva trăgea concluzii greşite în ceea ce-o privea.

— Şi mama ta, Charlie, e mai bine acum? întrebă Alice, sperând să-i lase lui Charlie o impresie cât de cât acceptabilă, chiar dacă ei nu-i plăcea de el.

— Mama a murit.

Intră în holul răcoros, lambrisat cu stejar.

Alice rămase afară, aşteptând îngrozită să i se spună să plece. Păi atunci despre sciatica cui vorbiseră ei?

— Nu intri, Alice? întrebă el.

I se păru ei, sau sclipirea din ochii lui era reală? Ce transformare se petrecuse oare în el?

— Intru, zise ea, împiedicându-se de prima treaptă şi pierzându-şi încă un clips cu imitaţie de diamante.

— Trebuie să dau vreo două telefoane, te superi? întrebă el expunându-şi perfecţii dinţi albi.

Era frumos. Ei drăcie, era probabil doar alcoolul din capul ei. I se părea chiar că semăna cu Jamie la păr. Şi avea nişte braţe minunate, uşor bronzate, acoperite cu un puf blond.

— Nicio problemă, Charlie, mă aşez… undeva şi te-aştept, zise Alice făcând un gest cu mâna şi nimerind direct într-un… Picasso.

Nu se poate. Ba se poate. Fir-ar să fie!

— Du-te în camera de zi, vin şi eu imediat.

Deschise uşa spre o cameră căreia i s-ar fi potrivit foarte bine denumirea de bârlog. Canapele tapiţate cu catifea bordo, cuverturi provenind parcă din haremurile marocane, covoare luxuriante cu pluş gros. Alice se trânti

fără eleganţă, dar recunoscătoare într-un balansoar tapiţat în verde smarald. Lăsă capul pe spate şi deschise ochii.

— Aaahhhh!

De sus, un chip o fixa cu ochi bănuitori. Era chiar ea, izbucni într-un râs nervos. Tavanul era acoperit cu oglinzi. Alice nici nu-şi închipuia că puteau exista şi asemenea extravaganţe. Charlie reveni pe post de Noel Coward[8], îmbrăcat cu un halat de mătase.

— Charlie! exclamă Alice încercând în zadar să stea drept în scaunul balansoar făcut ca să stai întins şi ca să faci şi alte chestii de care nu avea în acel moment niciun chef.

Un sărut scurt pe marginea piscinei era una, pe când pipăiala şi cine mai ştie ce altceva în acest… bordel, cu totul altceva. Charlie veni mai aproape. Alice îşi adună genunchii la piept, apoi, dându-şi seama că acest lucru nu putea schimba de fel direcţia în care se îndreptau lucrurile, sări în picioare şi se repezi la una dintre operele de artă din cameră.

— E nemaipomenită. Henry Moore? întrebă ea despre o bucată de metal contorsionată într-o formă semiumană.

— Beth Derbyshire timpuriu, spuse el strângându-şi halatul.

Sfinte Sisoe, nici nu voia să se gândească ce zăcea sub acel halat de mătase, deşi se mai liniştise întrucâtva în privinţa acestui aspect. „Dispari”, ordonă ea gândului care-i umbla prin cap. „Termină!” Numai că Charlie, mătasea şi balansoarul special pentru *acel* scop, toate se învârteau în mintea ei şi nu-i dădeau pace. Se refugie pe cea mai incomodă piesă de mobilă din cameră. Un scăunel mic din lemn. Loc sigur. De parcă ar fi fost la o oră de educaţie religioasă la Mănăstirea Sacré-Cœur. Îşi şterse pe furiş transpiraţia de pe buză şi respiră uşurată. Charlie se aşezase pe canapea la cel puţin trei metri distanţă, aşa că se linişti.

— Îţi place? o întrebă Charlie indicând cu un gest

8 Sir Noel Pierce Coward, 1899-1973, actor, dramaturg şi compozitor britanic.

scăunelul pe care se aşezase.

— E grozav. Foarte solid, răspunse Alice legănându-se încet pe el ca să-i demonstreze soliditatea, nu însă prea tare ca să nu aterizeze direct în poala de mătase a lui Charlie.

— E un scaun puritan de naştere, zâmbi Charlie. (Era însă un Charlie complet nou, cu o sclipire pofticioasă şi vicleană în priviri.) Nu e doar solid, ci şi surprinzător de adaptabil, continuă el pe un ton libidinos.

Alice fu cât pe-aci să strige după ajutor, dar se hotărî că cel mai bine era să se îndepărteze mai întâi de scaunul păcatului. Dar, chiar în clipa în care îşi luă avânt, el i-l tăie.

— Am invitat câţiva prieteni să vină încoace. Sper că nu te superi, zise el aplecându-se cu o privire cercetătoare asupra şoldurilor ei.

Va să zică, până la urmă tot şoldurile ei erau de vină. De fapt, nici nu-i păsa. Era o femeie liberă. O să se mai învârtă puţin prin cameră până când vin prietenii lui, după care, când o să înceapă să discute de baseball şi să fumeze trabucuri, o să se ridice şi-o să-şi cheme un taxi. Perfect. Cine ştie, până la urmă poate chiar o să facă şi-o baie. Era îngrozitor de cald şi, având în vedere că nu se mai punea problema de sex în piscină, s-ar putea să-i facă chiar plăcere o scurtă pipăială.

— Asta e o veche prietenă… zise Charlie povestindu-i despre tablourile din cameră.

Îi pusese cel puţin şapte întrebări despre fiecare tablou de pe pereţi şi ajunseseră la ultimul. După asta n-o să mai aibă absolut nimic de întrebat. Prietenă veche. Iată un subiect grozav de abordat, şi care demonstra totodată că nu era absolut nicio legătură între ea şi eventualele prietene actuale. Ea era o amică. Nu o iubită.

— E foarte drăguţă, spuse Alice deşi nu-şi prea dădea seama unde e faţa sau…

— Ea a făcut poza. M-a pozat pe mine, adică.

Charlie veni aproape de Alice, prea aproape. Îi luă un deget şi începu să traseze cu el conturul a ceea ce, în umbră, păruse a fi un nas şi o gură, dar se dovedea acum a

fi cu totul altceva.

— Dar îmi pare bine că-ţi place.

Zâmbi.

Ea îşi trase degetul ca şi când a atinge fotografia echivala cu a-l atinge pe el, ceea ce nu era în niciun caz în intenţia ei. Ţâârrrrr. Salvaţi de clopoţel! Charlie dispăru în hol iar Alice se năpusti la loc pe scăunel, aşteptând ca încăperea să se umple de bărbaţi cu cutii de bere în mână şi şepci de baseball pe cap.

— Ea e… îmi pare rău, ţi-am uitat numele, zise Charlie arătând cu mâna spre o frumuseţe brunetă din stânga lui.

— Chakira, iar ea e Courtney, zise ea cu o voce tabagică, luând-o de mână pe la fel de frumoasa ei prietenă blondă.

Se duseră să se aşeze pe canapea, picior peste picior, suficient cât să se zărească puţin din jartiere.

— Ceva de băut fetelor? Charlie se duse să le aducă fetelor nişte brandi. Sau mai bine hai să bem şampanie. Că e sâmbătă.

Zâmbi cu toată gura şi aduse din frigider o sticlă aburită şi două pahare. Alice le urmărea pe cele două femei, aşteptând să vadă pe faţa lor bucuria de a avea ocazia să bea şampanie de cea mai bună calitate, însă ele îşi luară paharele fără măcar un mulţumesc. Chiar că erau răsfăţate femeile astea din California. Ca să le dea un exemplu, Alice mulţumi ostentativ când primi paharul.

— Mulţumesc foarte mult, Charlie. Aaa, şi paharele sunt reci. Grozav, insistă ea teatral.

Fetele o priviră oarecum mirate. Deşi Charlie le prezentase ca prietene, nu păreau a avea prea multe în comun. Şi nici prea multe glume sau subiecte comune de discuţie. Atmosfera devenise de fapt destul de posomorâtă.

— Chakira şi Courtney, ce nume frumoase!

Alice se aplecă spre cele două examinându-le cu atenţie. Nu voia sub nicio formă să coboare nivelul de politeţe al conversaţiei doar din cauza lor. Îşi puse la bătaie tot farmecul şi continuă:

— Şi cu ce vă ocupaţi voi două?

— Vorbeşte serios? întrebă Courtney întorcându-se spre Charlie.

Charlie păru puţin încurcat, dar îşi reveni imediat şi zâmbi larg.

— Fetelor, ce-ar fi să vă duceţi să faceţi o plimbare prin grădină. Eu şi Alice vrem să stăm puţin de vorbă. Vă chem eu imediat.

Le luă paharele, iar ele se supuseră, cam posomorâte, şi se îndreptară spre uşă unde el le şopti ceva, le dădu paharele înapoi şi închise uşa după ele.

— Ce fete ciudate, îi spuse Alice lui Charlie, care se îndrepta spre ea. Le cunoşti de mult?

— Aa, nu, nu chiar de mult. De fapt, sunt chiar drăguţe, zise Charlie zâmbind. Un zâmbet de-a dreptul fermecător. Şi, în ciuda halatului, arăta din nou foarte atrăgător.

Alice îşi zise că începuse s-o ia razna. Se uită la el cu atenţie. Avea un corp perfect. Foarte suplu, musculos exact unde trebuie. Şi dacă era să te iei după fotografia de pe perete…

— De ce nu te aşezi undeva mai comod, zise Charlie calm.

Cu ochii închişi, suna chiar sexy. Se mută pe balansoar ca să-l poată observa fără să fie prea aproape de el. Îl privea ca şi când ar fi admirat un poster cu un tip perfect, din alea pe care ţi le pui pe perete în dormitor. Minunat de privit, dar care nu-ţi spunea nimic.

— Gărgăriţele astea de pe costumul tău, zise Charlie venind spre ea ca să vadă mai bine partea de costum care-i acoperea şoldul drept, au vreo semnificaţie? întrebă el cât se poate de serios.

— Presupun că nu.

— Sunt foarte drăguţe. Mă gândeam că sunt un simbol al fertilităţii sau ceva de genul ăsta. Gărgăriţele sunt foarte… zburdalnice, adăugă el venind foarte aproape de ea.

— Gărgăriţele sunt zburdalnice? I-auzi! râse Alice aşa

de tare, încât Charlie trebui să se dea puţin înapoi.

Începuse să-i tremure puţin piciorul.

— Foarte, spuse el respirând greu.

Alice închise ochii. Iar vocea aia domoală, fir-ar să fie. Efectul era garantat. De data asta, Alice rămase cu ochii închişi. Şi fu cât pe ce s-adoarmă. Simţi cum Charlie îi ia mâna şi i-o mângâie cu delicateţe, şi fu cuprinsă de-o căldură plăcută. Apoi îi luă şi cealaltă mână. Aceeaşi senzaţie. Mmmm. Gata-gata să dea din cap de plăcere. After-shave-ul lui Charlie era plăcut şi mătăsos.

— Poţi să deschizi ochii, îi şopti Charlie cald la ureche.

Dar ea nu voia să deschidă ochii, se simţea atât de bine stând aşa şi moţăind.

— Alice, spuse el.

Deschise ochii.

— Da? zise ea, cu privirea încă tulbure.

— Mă întorc imediat.

Se ridică şi ieşi din cameră. Şi cu asta, basta. De-asta făcuse ea efortul să deschidă ochii? îi închise la loc şi vru să se frece la ochi, dându-şi seama că era mai obosită decât crezuse. Nu reuşi însă să ridice mâinile care păreau grele ca de plumb. Se strădui, dar mâinile îi rămaseră lipite de braţele scaunului. Deschise ochii şi se uită la mâna dreaptă.

— Auuu! ţipă ea.

Se uită la mâna stângă.

— Auuu! ţipă ea din nou.

Mâinile nu erau lipite, ci prinse cu cătuşe de braţele scaunului.

— Auuu!

Întoarse capul după Charlie, dar balansoarul nu-i permitea să vadă decât înainte, respectiv posterul înfăţişându-l pe Charlie.

— Auuu!

O cuprinse panica. Examină cu atenţie cătuşele să vadă dacă nu cumva erau de jucărie. Poate că se desfăceau la balamale. Poate la dispozitivul de închidere. Nu. Nicio

scăpare. Se mai linişti însă când observă că erau concepute în aşa fel, încât să fie confortabile. Da, desigur, căptuşite cu blană de nurcă, cum altfel. De altfel, ea însăşi se simţea ca o nurcă în capcană pe cale să devină obiectul cu care o persoană bogată voia să-şi satisfacă plăcerile. Ce porcărie. Cum dracu' să iasă din această situaţie?

— Aaa, Alice, aici erai, zise Charlie intrând în cameră, urmat de Courtney şi Chakira.

— Păi sigur că aici, unde dracu' să fiu în altă parte, se stropşi ea.

Poate că dacă zâmbea frumos, una din fete o s-o elibereze. Orice ajutor conta acum. Îi zâmbi larg Chakirei care părea de altfel ceva mai prietenoasă decât Courtney, deşi asta însemna doar puţin mai abordabilă decât un Rottweiler. Dar, în vreme ce ea îi zâmbea Chakirei, Charlie se întoarse şi-i făcu cu ochiul. Chakira îşi dădu ochii peste cap a plictiseală şi se îndreptă spre Alice. Îngenunche la picioarele ei şi-i luă în mână piciorul stâng, îi scoase pantoful cu toc cui şi luă în gură degetul mare.

— Ce dracu'?

Alice îşi smuci piciorul din mâna ei, mai ales la gândul că probabil mirosea de-ţi muta nasul după ce stătuse încălţată opt ore cu pantofii aia strâmţi, dar şi pentru că nu pricepea ce se întâmplă. Dacă în locul ei ar fi fost Kim Basinger, iar în locul lui Charlie ar fi stat Mickey Rourke să privească scena, poate c-ar fi fost de înţeles. Pentru Alice însă asta era o experienţă total neobişnuită, inofensivă pe ecran, dar cu totul diferită când cineva îţi lua degetele de la picioare drept acadele.

— Scuză-mă, dar dacă aş fi în locul tău n-aş face chestia asta… zise Alice devenind brusc foarte britanică, gata să se scuze pentru piciorul ei nu prea frumos mirositor, când se pomeni că Chakira începe să umble la bretelele costumului ei.

— Hei! strigă Alice, constatând că în spatele ei apăruse Courtney, care începuse s-o sărute pe gât. Fir-ar al dracului să fie.

— Charlie, vrei, te rog, să-mi scoţi chestiile astea de

pe mâini şi să mă duci acasă? Mă aşteaptă Tash şi sunt sigură că e îngrijorată deja, minţi Alice, ştiind prea bine că Tash o să fie cu atât mai mulţumită, cu cât o să întârzie mai mult cu Charlie.

Însă ştia probabil şi el care era adevărul, pentru că şedea pe canapeaua din partea opusă a camerei urmărind cu ochi avizi de plăcere spectacolul care se derula în faţa lui.

— Scuză-mă, Charlie, ai auzit? Spune-le să mă lase în pace! strigă Alice trăgându-i un şut în stomac Chakirei.

Dar Chakira îi luă piciorul şi se aşeză pe el.

Între timp, Courtney scosese cu îndemânare desuurile pe care le purta Alice pe sub costum. Charlie pocni din degete.

— În regulă, fetelor, să-i dăm lui Alice o mică pauză. Să vedem de ce sunteţi în stare fără ea.

La comandă, cele două C începură să se dezbrace reciproc şi să se lupte pe covor.

Alice închise strâns ochii încercând din nou să-şi amintească tabloul elementelor. „Cupru – K. Nu, nu K, ăsta era potasiu. Drăcie, care era cupru? Fier – oare fi?” începu să fredoneze ca să acopere gemetele care se auzeau din direcţia covorului, dar, din când în când şi total neplăcut, şi din direcţia canapelei. „Magneziu – Mg. Ăsta era uşor”.

În cele din urmă gemetele încetară şi Alice aţipi epuizată. La un moment dat se trezi şi văzu faţa proaspăt bărbierită a lui Ralph Laurened Charlie, care stătea în picioare în faţa ei sorbind Earl Grey dintr-o ceaşcă. Constată că i se redase capacitatea de a-şi folosi mâinile şi, în afară de faptul că sutienul îi era desfăcut şi-i ajunsese aproape în talie, părea întreagă şi nevătămată. Seara trecută fusese aievea? încercă să-şi amintească ce se întâmplase după ce le respinsese pe cele două prostituate, deşi avea mâinile încătuşate. Trebuia neapărat să înceteze cu băutura pentru că o băga în tot felul de belele.

— ’neaţa. Te servesc cu ceva? întrebă Charlie zâmbind.

Alice sări ca arsă.

— Vreau un avocat, ar fi vrut să spună, dar se abţinu.

El arăta impecabil. Poate fusese doar un vis indus de tablourile alea cu scene erotice. Cam multă imaginaţie însă, având în vedere stilul ei cât se poate de banal.

— Îmi pare sincer rău pentru aseară, Alice, spuse el, cu aerul că-şi cere scuze pentru o greşeală minoră, că a servit vin alb cu carne de vită sau ceva de genul ăsta. Mă lăudam că ştiu care femei sunt sensibile la chestii din astea. Se pare că am apreciat greşit.

— Aşa se pare, spuse Alice zâmbind strâmb.

Ce naiba putuse să-i dea lui impresia că ea e acest gen de femeie? se întrebă Alice, concluzionând că aceste preferinţe nu făceau parte din lumea ei.

— N-o să se mai întâmple, promit, spuse el ducând mâna la inimă în semn de jurământ solemn, ceea ce avu darul s-o liniştească pe Alice.

Nu putea să fie totuşi aşa de periculos, având în vedere că Tash îl cunoştea de ani de zile. Poate comportamentul lui era ceva banal în L.A. Şi Alice era cea care se purta ciudat.

— Te servesc cu ceva? întrebă el fără urmă de insinuări sexuale în glas.

— Nu, îmm… nu-i nevoie, mersi, dar aş vrea să mă duci acasă. Am o groază de lucruri de călcat pentru mâine.

Patrick se trezi singur, înfăşurat în aşternuturile albe din satin ale lui Izzy, în apartamentul ei cu vedere la ocean. Îşi ridică anevoie capul şi aruncă o privire împrejur. Pustiu. Îşi trase pe el boxerii şi hotărî să se ducă să facă o baie în mare ca să-şi depăşească în fine groaza că apa e peste tot rece ca gheaţa ca pe coasta Cork unde făcea el baie când era mic.

— Izzy, strigă el pe coridor, dar nu primi niciun răspuns.

Se gândi că era probabil încremenită în poziţia lotus undeva prin casă. Aseară îi povestise aproape tot timpul despre cât de minunat era profesorul ei de kundalini yoga şi că a doua zi ar trebui să ia prânzul cu el. Patrick însă zisese că mai bine nu. În plus, trebuia să facă faţă furiei lui

Jack pentru că, absorbit complet de poveştile lui Izzy despre orele ei de gimnastică în pielea goală, uitase cu totul de rolul de şofer pe care promisese să-l joace.

Trecu în vârful picioarelor prin dreptul băii şi-o zări pe Izzy, goală puşcă, pensându-şi sprâncenele. După maratonul atletic din noaptea trecută, ar fi trebuit să-şi vadă de drum dacă voia să-şi menţină capacitatea motorie, el însă se opri.

— 'neaţa. Uau, păi dacă aşa acţionează kundalini yoga asupra fetelor…

— Bună. (Îi zâmbi cu gura până la urechi.) Ai văzut duşul? întrebă trăgându-l nerăbdătoare în baie.

Perdeaua de duş era din bambus verde, iar fereastra dădea spre ocean.

— Fantezie de exhibiţionist, spuse Izzy tărăgănat, făcându-l să saliveze la vederea trupului ei. Vrei să încerci?

Avea de ales? Deja îl deposedase de cămaşă, iar cureaua îi era desfăcută rapid de degete experte date cu ojă fistic.

După două ore epuizante, îşi puse în sfârşit ochelarii de soare şi-o porni cu viteză maximă spre Santa Monica în Volvo-ul lui Jack, cu radioul deschis. Beach Boys, Bon Jovi. Aoleu, ce rău se degradase gustul lui Jack în materie de muzică de când venise în L.A. Paddy se opri la o cabină telefonică într-o zonă lăturalnică şi prăfuită a oraşului şi-l sună pe

Jack, care însă nu era acasă. Sau nu voia să vorbească cu Paddy.

— Jack, eu sunt. Auzi, îmi pare groaznic de rău. Am uitat complet aseară. Plătesc eu taxiul. Vreau să trec pe la Alice să văd dacă s-a trezit, că sunt în zonă, şi vin repede. Îţi datorez o bere mare.

Paddy se grăbi înapoi la maşină ca să nu rămână fără capace la roţi şi-o porni în viteză spre Santa Monica. Mirosul irezistibil de covrigi calzi de la Noah îl determină să se oprească să-şi ia ceva de mâncare, lucru absolut necesar după atâta consum de energie. Apoi o porni pe Main Street, spre casa lui Tash. Nu părea a fi nimeni

acasă, iar pisica aştepta cuminte în faţa uşii de la intrare. Presupuse, pe bună dreptate, că locatarii se refăceau după o noapte lungă. Şi el se simţea atât de obosit, încât şi-ar fi dorit să fie şi el în scutece, eventual şi cu Alice lângă el.

Ştia exact ce avea de făcut când o s-o vadă: să deschidă portiera şi să se ţină după ea câteva minute, apoi să-i spună: „Să ştii că nu obişnuiesc să opresc lumea pe stradă, însă m-a frapat nu doar că eşti frumoasă, ci şi că eşti evident englezoaică. N-am dreptate?” Sau, mă rog, asta ar fi făcut de obicei, dar poate că nu era abordarea potrivită în cazul lui Alice. Ah, mai bine n-ar fi avut atâta timp de gândire. Ca să nu mai vorbim că s-ar fi putut să nici n-o recunoască, sau poate doar dacă întâmplător ar fi purtat tot chestia aia groaznică în dungi. Jacheta lui avea încă mirosul greu al parfumului lui Izzy. Izzy, asta da femeie care ştia să se îmbrace şi, mă rog, să se şi dezbrace. Scormoni pe bancheta din spate după o cămaşă şi un pulover de rezervă, dar nu găsi decât pachete de biscuiţi şi casete. Şi chestia aia cu cuburi de gheaţă? Ce naiba era aia?

Aoleu, Doamne, ce plictiseală. De regulă, când aştepta vreo femeie în faţa unei săli de spectacol sau într-un restaurant, îşi trecea vremea imaginându-şi nuanţele care o făceau să pară perfectă, micile grimase ale feţei, buclele şi alte chestii de genul ăsta, însă în cazul lui Alice îi revenea mereu în minte zâmbetul ei absent când îl surprinsese uitându-se la ea în seara aia la restaurant. Crezuse în mod evident că se uită în gol. Majoritatea fetelor pe care le cunoştea ar fi crezut, pe bună dreptate, că se uita pentru că îi plăcea de ele. Alice însă nu şi-ar fi închipuit niciodată aşa ceva. Păi nu era de-a dreptul periculos pentru o femeie aşa naivă să umble singură prin lume? Evident că avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

Tocmai se gândea să scrie iar o poezioară pe spatele pachetului de ţigări, când văzu că uşa se deschide şi pisica dispare înăuntru. Aha! Deci cineva se trezise. Apoi nimic, timp de-o jumătate de oră. Dacă mai zăbovea mult cu

maşina, Jack avea să-l dea afară. Fir-ar să fie, îşi zise el îndesând cheile în buzunar şi sărind peste zidul grădinii să vadă dacă era vreo speranţă ca Alice să-şi facă apariţia. Tocmai se trăsese în spatele unui stejar să observe mai bine, când oblonul de deschise şi la geam apăru chipul lui Tash, cu bigudiuri în cap şi faţa dată cu cremă. Începu să ţipe, drept pentru care Paddy o tuli înapoi spre maşină, abia reuşind să-şi păstreze echilibrul pe zid. Fir-ar să fie! Asta-i lipsea lui, după ce că nu era într-o formă prea bună: Tash cu bigudiuri, zbierând în gura mare. Prea mult pentru o dimineaţă de duminică!

Băgă cheile în contact ca să pornească maşina, când dintr-un BMW decapotabil care opri în faţa casei îşi făcu apariţia Alice. Nu era însă Alice cea pe care şi-o amintea el. Această Alice arăta ca şi când s-ar fi întors pe jos acasă de pe podiumul de prezentare a modei de la Milano, cu o scurtă pauză pe drum pentru o partidă de biliard şi-un whisky. Iisuse! Ce femeie! Unde era fetiţa din restaurant? N-avu însă timp să analizeze misterul. Imediat după Alice coborî un bărbat de pe locul şoferului, apoi Tash se năpusti spre ei pe alee, arătând frenetic cu degetul spre el şi zbierând la el.

— Am chemat poliţia. Vă ştiu eu pe voi, ăştia! Daaa, sigur, fugi, perversule, când vezi că se apropie pericolul…

Numai că Paddy nu mai stătu s-audă sfârşitul tiradei. Călcă acceleraţia şi porni în viteză umplând strada de praf în urma lui. Americancele astea nu pierdeau vremea, îşi zise el, încercând să-şi revină de pe urma emoţiei.

— Ce se întâmplă? întrebă Alice urmărind cu privirea Volvo-ul care dispărea după colţ.

— E ăla care se ţine după tine! L-am prins când încerca să-ţi fure lenjeria întinsă la uscat.

Alice de-abia se abţinu să nu chicotească. Era încă destul de ameţită de la şampania din seara precedentă, iar ideea că pe o tipă predictibilă şi banală ca ea ar fi putut s-o urmărească cineva o făcea pur şi simplu să râdă. Se uită la Tash şi Charlie. De o seriozitate absolută. Hopa! se prefăcu cuprinsă de-o agitaţie isterică la ideea că un maniac nebun

i-ar putea întoarce pe dos existenţa cotidiană, aşa că o conduseră cu blândeţe în casă.

— Cred c-ar trebui să urmezi nişte cursuri de autoapărare, zise Charlie cu un aer foarte îngrijorat.

Doamne-Dumnezeule, se întâlniseră doar o singură dată, şi-atunci în condiţii cel puţin ciudate, iar acum se credea tatăl ei. Cu ce drept îşi făcea el griji? Şi, în fond, nu în privinţa sado-masochiştilor o avertizase mama ei atunci când îi spusese să nu primească dulciuri de la străini? Mă rog, chiar dacă mama ei n-ar fi fost în stare să facă diferenţa între S & M[9] şi M & S[10], cu siguranţă şi-ar fi prevenit propriul copil dacă experienţa ei de viaţă ar fi trecut dincolo de Norwich. Ce idee! Tocmai perversul de Charlie să-i spună că are nevoie de cursuri de autoapărare. Îşi ţinu însă gura, întrebându-se cine o fi misteriosul bărbat, pentru ca după aia să se simtă vinovată pentru astfel de gânduri.

— Absolut. Iar de-acum înainte să nu mai ieşi decât însoţită. De mine sau de Charlie, spuse Tash.

Alice vru să zică ceva, dar începuse s-o doară capul şi abia aştepta să se bage în pat.

— Mă simt slăbită, aşa că mă duc să mă culc.

Se ridică şi simţi că ameţeşte.

— Sigur că da, să te ajut.

Charlie o duse în dormitor şi intră după ea.

— Vasăzică ăsta e? întrebă el privind patul. E minunat. Se întoarse spre Alice cu o privire plină de subînţelesuri. Vino încoace, iubito.

Se lungi pe pat şi întinse braţele spre ea. Alice se dădu înapoi spre dulap. Dacă, în ciuda alcoolului din seara precedentă, nu simţise încă nicio mahmureală, acest „iubito” rostit de Charlie reuşi în sfârşit performanţa.

— Vreau să fac un duş, zise ea, cu speranţa deşartă că perspectiva unor subţiori urât mirositoare o să-i alunge cheful de-a lua în braţe un corp nespălat.

— Nicio problemă, scumpete.

---

9 Sadomasochism.

10 Marks & Spencer.

Dulcegării peste dulcegării.

— Vrei să te săpunesc eu?

Auzi ce idee!

Alice păli şi se retrase spre uşă.

— Poate altă dată, Charlie, zise ea fără ezitare, deschizându-i uşa să plece. Mă doare groaznic capul.

Era evident exact ceea ce Charlie voia s-audă. Adora să fie refuzat. Pentru că recompensa era ulterior şi mai dulce.

— Atunci pe data viitoare, scumpete.

Îi luă mâna şi-i linse palma într-un fel menit evident s-o facă să tânjească după el. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă, iar Alice scoase limba în urma lui şi se scutură la gândul că scăpase ca prin urechile acului.

— Jacko, unde te ascunzi? strigă Paddy trecând prin casă şi ieşind afară la piscină.

Niciun sunet. Deschise uşa de la baie. Nimeni. Însă, lângă săpun era un brici roz-pastel. Aha. Paddy se îndreptă zâmbind spre camera lui Jacko şi ciocăni la uşă.

— E cineva acasă? strigă el. Niciun răspuns. Hai, Jacko. Ştiu că eşti acolo.

— Escuzaţi pe mine. Jacques non e acasă. E la drogheri, să… farmaşi. Am consume tot prezervatif în casa e s-a dus se mai ia.

O femeie micuţă, îmbrăcată în halatul lui Paddy, stătea în uşa dormitorului.

— Eu sunt Beatrice.

Îi întinse o mână mică, azvârlindu-şi părul lung şi negru peste umăr.

— Patrick. Îmi pare bine.

Paddy spera să se ducă înapoi în dormitor sau la baie să se spele pe cap, deşi avea părul foarte curat, dar nici pomeneală. Se aşeză în schimb în pragul uşii dormitorului lui Paddy zâmbindu-i ca o zână din basme.

— Eşti franţuzoaică, nu? o întrebă Paddy când privirea hipnotică cu care îl fixa deveni oarecum stânjenitoare.

— *Oui*, din Lyon. Dar acum locuiesc aici, zâmbi ea cu

toată gura.

— L.A., mda, minunat loc, fără îndoială, zise Paddy tânjind în zadar s-ajungă în patul lui.

— Aaa, v-aţi cunoscut.

Jack îşi făcu apariţia în bluza de pijama şi blugi, având un pachet de prezervative de dimensiuni industriale. Seducătoarea Beatrice se dădu în sfârşit la o parte din uşă şi se duse lângă Jack, purtătorul uriaşului pachet de promisiuni lascive. Paddy profită de lâncezeala conversaţiei pentru a se refugia în camera lui.

— Aşaaa, exact ceea ce-mi doream, murmură el realmente extenuat după lunga noapte şi dezastruosul episod cu Alice, un somnie.

Îşi trase tricoul peste cap, dar, când să se arunce în pat, observă că acesta se transformase într-o masă de masaj cu aspect de-a dreptul draconic. Picioare de oţel. Plastic alb. Iar pilota lui era împăturită frumos într-un colţ.

— Ah, da, iartă-mă amice, strigă Jack între două săruturi. Beatrice se mută aici şi şi-a adus câteva lucruri. Nu te deranjează canapeaua, nu?

Alice dormi ca un prunc, cu excepţia unui vis în care se făcea că perversul Charlie o dăduse cu smoală şi-o acoperise cu fulgi. Se trezi după-amiază şi-o găsise pe Tash la capul patului, cu un aer îngrijorat şi-o ceaşcă cu ceai de muşeţel în mână.

— Alice, dacă te simţi în stare, alături e un poliţist care ar vrea să discute puţin cu tine.

Poliţist. Ce făcuse oare? îşi stoarse creierii. Nu dusese înapoi casetele video la Blockbuster? Nu-i dăduse suficient bacşiş taximetristului? Ce să fie oare? Luă o gură de ceai de muşeţel şi se mai calmă. Bineînţeles, era probabil în legătură cu perversul Charlie, precis. Păi ce altceva să fie? Tash îi luă mâna într-a ei cu aerul unei asistente de la geriatrie.

— E în legătură cu tipul care te urmăreşte.

## Capitolul 15

Alice ieşi şi-o găsi pe Tash pe canapea, urmărind

finalul unui road-movic incredibil de plictisitor.

— Am muşchi, uite.

Alice îşi suflecă mâneca tricoului şi-şi încordă braţul.

— Instructorul de kickboxing zice că sunt o structură dinamică. În curând o să am umeri ca Elle Macpherson.

Şi schiţă câteva mişcări în direcţia televizorului.

— Hei, dă-te la o parte. Ala pe care-l ameninţi tu e un genial director de imagine, zise Tash gesticulând.

— Zău?

Alice se aşeză pe braţul fotoliului şi începu să urmărească şi ea filmul.

— Şi, cum e, v-aţi cuplat până la urmă? întrebă ea, cu speranţa că, dacă într-adevăr reuşiseră, atunci Tash va avea altceva mai important de făcut decât să se preocupe de siguranţa ei personală cât era ziua de lungă.

N-o deranja nici kickboxingul, nici chiar faptul că în loc de *Melrose Place* trebuia să urmărească în fiecare seară casete video cu *Modalităţi psihologice de intimidare a duşmanului*, dar detesta faptul că nu mai putea să meargă singură nicăieri. Trebuia să fie dusă la şi adusă de la antrenamentele de kickboxing de o firmă specială de taxiuri care asigurau un grad ridicat de siguranţă şi nu se putea duce nici până la colţ să-şi ia o brioşă cu afine fără însoţitor armat.

— Mă gândesc că, dacă reuşesc să pătrund în geniul lui creativ, atunci o să reuşesc cât de curând să-i aprofundez şi sexualitatea, spuse Tash oprind caseta pe imaginea unui drum pustiu din deşert.

— Dumnezeule, ce minunat trebuie să fie să cunoşti un om atât de sclipitor cu care să ai o comunicare perfectă! spuse Alice uşor invidioasă, încercând să descopere simbolurile ascunse în bolovanul stingher de pe drumul din deşert.

— Mda, numai că l-am surprins cu ochii în ţâţele mele astăzi, ceea ce înseamnă o mare realizare, râse Tash şi închise televizorul. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute. Eşti sigură că pe Lysette n-o deranjează că vin şi eu? Că n-ai nevoie de cineva să-ţi ţină trena cât stai acolo,

pot să te las şi apoi să vin mai târziu să te iau.

— Nu fi caraghioasă. Şi, oricum, vrea să te cunoască pentru c-a auzit atâtea despre tine.

Deşi îşi dădea aere de Lady Aşa-şi-pe-dincolo sau Ducesa de Cum-îi-zice, Lysette era totuşi o publicistă mondenă ale cărei serate păreau rupte din paginile revistei *National Enquirer.* Se adunau la ea actriţe sărite de pe fix, celibatari râvniţi, editori de rubrici mondene, iar ea nu dădea doi bani pe dietele lor fără alcool, fără sare sau mai ştiu eu ce. Drept urmare, toată lumea pleca de la petrecerile ei în al nouălea cer, fericită şi mulţumită peste poate, serata ei constituind ulterior subiect de discuţie săptămâni în şir. Nici seara asta nu făcea excepţie, în ciuda E-urilor din abundenţă în toate castroanele.

Alice şi Lysette se strecurară în bucătăria plină ochi ca să mai adauge câteva picături de vin roşu la sosul de spaghete şi unt din belşug în toate celelalte farfurii.

— Am căutat până am înnebunit sos de friptură, dar ăştia nu au aşa ceva. S-ar părea că există în New York un magazin de delicatese nemaipomenit unde au, inclusiv chestii gen piure de mazăre sau supă, spuse Lysette.

— La ce, Doamne iartă-mă, îţi trebuie sos de friptură şi piure de mazăre? întrebă Alice strâmbându-se doar la gândul respectivelor produse.

— Mâncare tradiţională englezească. Dacă vreau să trăiesc acolo trebuie să ştiu şi eu regulile de bază.

Lysette îşi stropi salata verde californiană cu sos de portocale şi sorbi din vin.

— Fac o plăcintă de rinichi grozavă cu foi de plăcintă din alea mici.

Alice îi zâmbi. Văzând-o cum stă în rochiţa ei lila în faţa etajerei pline de porţelanuri comemorative care de care mai valoroase (farfuria care marca Jubileul de Argint al Elizabetei a II-a, cana cu plăcuţă inscripţionată Alteţa Sa Regală Prinţul de Wales şi Lady Diana Spencer), era greu să ţi-o imaginezi în costum de tweed, cu labradorul pe post de unic companion, întrucât soţul lua din nou cina la club. Contele din visul lui Lysette n-avea cum să se ridice la

nivelul aşteptărilor ei. Pe Alice o trecu un fior gândindu-se la ceea ce i-ar putea rezerva soarta. Pentru că nu era niciun dubiu, dacă Lysette ajungea vreodată la Londra, în compania vreunui reprezentant al nobilimii deţinătoare de proprietăţi la ţară, o să fie sfârtecată precum vulpea de câinii de vânătoare, lucru absolut inacceptabil. Nici vorbă, ei îi trebuia cineva mai puţin tradiţional, un membru mai cosmopolit al aristocraţiei…

— Lysette, englezul ăsta trebuie neapărat să aibă castel, sau ajunge şi-un conac mai vechi? întrebă Alice săgetată brusc de-o idee.

— Eh, câtă vreme are blazon şi acte-n regulă, nu fac nazuri. De ce?

— Oh, nimic, mă gândeam şi eu. Ce fac însă cu misteriosul meu admirator?

— Săracu'! Nu-mi vine să cred că Tash a chemat poliţia, zise Lysette turnând cu polonicul supă rece de năsturel în opt castronaşe. Mie mi s-a părut drăguţ. Poţi să duci tu astea?

Îi dădu şi nişte linguri şi-o luă înainte spre sufragerie.

— Aşa care vasăzică. Mi-a spus Natasha că e un ciudat care se ţine după tine, spuse fata care stătea alături de Alice, o actriţă frumoasă despre care se zvonea că e combinată cu un star de film.

— Cred că e cam mult spus. Mai curând mă confundă, sau ceva de genul ăsta.

Da, probabil că asta e, îşi spuse Izzy măsurând-o pe Alice cu privirea din cap până-n picioare. Izzy încercase din răsputeri să-şi găsească şi ea un urmăritor. Îşi pierduse vremea prin internet cafeuri în speranţa că vreun ţicnit o să se ia după ea, însă până acum nu reuşise. Oare ce avea fata asta în plus faţă de ea, în afară bineînţeles de-un mizerabil gust la îmbrăcăminte?

Izzy îşi netezi rochia de sifon şi sorbi din paharul cu vin. Nutriţionistul o s-o omoare, dar ce conta, simţea nevoia să-şi facă de cap, iar seara trecută se simţise grozav cu irlandezul ăla. Îşi imaginase că e fiul nerecunoscut al lui JFK şi că, dacă se mărită cu el, iar familia Kennedy îl

recunoaşte după aia, atunci o să intre şi ea în acea familie renumită, o să se ducă şi ea la Martha's Vineyard şi-o să ajungă o actriţă foarte cunoscută şi solicitată. Hmmm. Acum se simţea mult mai bine. Poate n-ar strica să mai tragă câte-o duşcă din când în când.

— Lysette mi-a spus că eşti actriţă. Eşti prima pe care am cunoscut-o, spuse Alice punând o linguriţă de smântână în supa lui Izzy. Majoritatea actorilor pe care-i cunosc fac o pantomimă, două pe an, în rest trăiesc din şomaj. Lucrezi şi în televiziune?

Toată lumea de la masă amuţi. Cine era fata asta care habar n-avea care e regula de bază în L.A? Nimeni nu lucrează în televiziune. Sau, oricum, nimeni nu recunoaşte acest lucru. Te ajută să plăteşti taxele la colegiul copilului, mai apari în vreun serial în timpul săptămânii, dar nu recunoşti sub nicio formă acest lucru decât faţă de agentul tău. Alice se întrebă de ce toată lumea era cu lingurile lipite de buze. Apoi înţelese.

— Oh, e-n regulă. Supa trebuie să fie rece. Apoi adăugă cu amabilitate: Dar dacă nu vă place, sunt sigură că Lysette v-o poate încălzi la microunde.

Nimic însă. Lingurile rămaseră lipite de buze. Până când Tash preluă, ca de obicei, controlul situaţiei.

— Alice nu e în L.A. Decât de scurtă vreme. (Apoi bomboana de pe colivă.) E din Londra.

Şi din nou conversaţia se animă şi toată lumea păru să se relaxeze şi să reintre în atmosfera de petrecere. Cu excepţia lui Izzy care o săgeta pe Alice cu priviri ameninţătoare.

Lysette o trase pe Alice în bucătărie.

— Lysette, ştiu că am făcut ceva ce nu trebuie, dar ce?

Lysette scutura de mama focului un sos bălsămic.

— În oraşul ăsta nu trebuie să pomeneşti de televiziune. E o chestie de snobism.

Alice nu înţelese de ce, dar îşi propuse să reţină informaţia.

— De unde o cunoşti pe Izzy?

— Locuieşte cu sora mea în Malibu. Actriţă. Când are noroc, prinde şi ea câte-un serial. E cam zăpăcită, dar nostimă.

Când ajunseră la *tarte tatin,* Izzy părea deja prinsă într-un vârtej perpetuu, probabil datorită nenumăratelor pahare pe care le consumase. Tocmai îi spunea redactorului de la rubrica mondenă a *L.A. Times* – cu promisiunea că nu mai spune nimănui altcuiva – că e combinată cu un membru al familiei Kennedy. După care îşi strecură mâna între coapsele tipului, dezgolindu-şi dinţii într-un rânjet de pisică sălbatică. Probabil că învăţase figura la şcoala de actorie, îşi zise Alice, fără să ştie că această imagine era transmisă de şaptezeci de ori pe zi pe un post naţional de televiziune, fiind de fapt ultimul „rol" pe care-l jucase Izzy în ultima vreme – o pisicuţă satisfăcută dintr-o reclamă pentru mâncare de pisici.

De cealaltă parte a lui Alice locul era gol. Şervetul nu fusese despăturit, paharul nu fusese umplut, dar nimeni nu părea să se sinchisească de absenţa invitatului. Alice se aplecă spre Lysette care era ocupată să domolească văpaia iscată între Tash şi-o fată care pretindea că vrea să se mărite cu un milionar pe care voia să-l aştepte în fiecare zi cu ceaiul pregătit.

Adică cum, şi să fiu o întreţinută? zise Tash continuând să se lamenteze, după care trecu la accentul australian pentru discursul privind drepturile femeii.

— De fapt, nu văd deloc ce e rău în asta, bombăni fata băgând nasul în castronul cu supă.

— E rău pentru că e înjositor şi denotă o mentalitate retrogradă! zbieră Tash.

— Aici cine trebuia să stea? o întrebă Alice pe Lysette, nedorind ca aceasta să-şi dea seama că murea să aibă şi ea pe cineva cu care să scoată o vorbă, profitând de faptul că pentru moment Izzy o ura şi o evita în mod ostentativ.

— Vine şi el imediat.

Misterul se adâncea. Alice îşi făcu de lucru cu

tacâmurile, după care contribui şi ea cu câteva remarci moderate la disputa despre feminism dintre Tash şi susţinătoarea femeilor întreţinute, fără însă prea mare succes. Apoi îşi făcu apariţia Tommy Kelly. Lysette sări să-i iasă în întâmpinare.

— Tommy, ai reuşit! zise ea pregătindu-se să-i prezinte invitaţii, când Izzy sări în picioare.

— Tommy, nu ne-am văzut de secole. Mă mai ţii minte? Petrecerea de la Urna Thurman. Hai să stai aici, lângă mine, zise ea, aruncându-i lui Alice o privire ucigătoare cu mesajul „mută-ţi fundul ăla mult prea mare pentru oraşul ăsta pe scaunul alăturat. Tommy îi zâmbi absent, cam cum făcuse şi cu Alice când o întâlnise pentru prima dată. Alice rămase cu capul în jos. Deşi avuseseră un prânz reuşit şi îl ajuta să-şi rezolve problemele de imagine, nu voia totuşi să rişte o reacţie umilitoare. Tommy se duse după Lysette în bucătărie, lăsându-i pe ceilalţi cu gura căscată. Nu se întâmpla prea des ca un star adevărat să coboare din reşedinţa lui din Hollywood Hills ca să cineze cu muritorii de rând. În cameră se iscă o luptă demnă de un roman epic pentru atragerea fundului îmbrăcat în piele al lui Tommy pe un scaun cât mai apropiat. Până şi viitoarea gospodină se implică în virtutea ideii că drumul cel mai scurt spre inima unui bărbat trecea prin stomacul acestuia, oferindu-se să-l iniţieze în macrobiotică.

Alice se strecură afară din mulţime ca să scape de nebunie şi se aşeză pe canapea. Se trânti pe-o pernă cu inscripţia brodată manual „Căminul englezului este castelul lui le. Nu se simţea niciodată singură când era singură, însă acum, într-o cameră plină de străini care aveau atâtea subiecte de conversaţie şi motive de râs cu care ea nu avea nimic de-a face şi nici nu voia să aibă, gândul îi fugi iar la Jamie. Împachetase toate lucrurile de-acasă de la Londra şi lăsase amintirile în urmă – cămaşa lui de rugby care mirosea a Eau Sauvage, scoicile pe care le adunase el când fuseseră în vacanţă în Grecia, ambalajul primului prezervativ pe care-l folosiseră. Şi totuşi, chiar şi în lipsa acestor obiecte care-i aminteau de dragostea lor,

tot se gândea la el. Şi la faptul că şi înainte de incidentul cu perversiunile, Charlie tot nu-i plăcuse. Of, Doamne, poate că nici n-o să mai întâlnească vreodată pe cineva care să-i placă. Poate că Jamie fusese sufletul ei pereche. Apoi îşi aduse aminte de scrisoare şi de flori. Cine era totuşi acest admirator misterios? Acest ultim gând o făcu să zâmbească şi să tragă absentă de firele inscripţiei de pe pernă pană când şanţul cu apa din jurul castelului dispăru aproape complet. Înfundă repede bucăţile de aţă în marginea canapelei şi luă perna în braţe.

— Cât îţi dau să-mi spui la ce te gândeşti?

Era Tommy. Avea părul vopsit negru ca pana corbului şi, prin contrast, tenul său părea aproape translucid. Îşi aduse aminte cum îşi învelise cartea de chimie de clasa a zecea într-un poster cu el din *Just Seventeen,* însă, ciudat, nu simţea niciun fel de emoţie. După prânzul cu Tommy şi Jennifer îşi dăduse seama că Tommy era un fel de bărbat universal care s-ar fi culcat fără probleme cu oricine. Era limpede că nu era genul ei deşi lui Alice îi plăcea de el şi se vedea chiar ieşind împreună şi simţindu-se bine, însă categoric o lăsa rece.

— Eh, ştii cum e, spuse ea, mutându-şi perna sub cap. Banalităţi.

— Şi care sunt banalităţile pentru Alice Lewis?

Deci nu uitase cum o cheamă.

Alice zâmbi. Aşa, fii drăguţă. Că un actor celebru nu era obligat să ţină minte numele noii sale agente de publicitate. Mai ales când prin preajmă se vânturau bunăciuni gen Izzy, Tash şi Lysette.

— Scoici şi prezervative, răspunse ea cu sinceritate.

— Ha, psihiatrul meu ar fi în al nouălea cer, zise el.

Apoi începu să-i povestească despre problemele lui cu băutura şi drogurile şi cum, pe când era adolescent, stătea mai tot timpul în camera lui şi cânta la chitară ca să nu-i audă pe părinţii lui cum se certau toată ziua. Alice era tentată să spună că, dacă astea erau motivele pentru care avea el nevoie de psihiatru, atunci în cazul ei ar fi fost necesară o şedinţă cu Freud însuşi. Ea îşi închipuise că toţi

părinţii azvârleau cu scaunele prin ferestrele bucătăriilor şi se ameninţau reciproc cu făcăleţul. Pentru Norfolk, asta făcea cu siguranţă parte din peisajul cotidian.

— De ce şi-a rupt piciorul tatăl tău, Lucy?

— Ah, mama l-a călcat cu maşina pentru c-a stat la cârciumă toată noaptea.

Ce era neobişnuit în asta?

Alice dădu înţelegătoare din cap.

— Poate te-ar ajuta să te-apuci de ceva care să-ţi placă, kung fu sau ceva de genul ăsta. Mai bine decât să te duci la psihiatru. Şi mult mai ieftin. Eu, de exemplu, iau ore de kickboxing.

Râse, iar Tommy o privi cu un profund respect.

— Eşti nemaipomenită. Îţi dai seama de asta, Alice?

În acea clipă în cameră se lăsă liniştea şi toată lumea observă că bărbatul pentru care se luptaseră dispăruse de fapt din mijlocul lor. Stătea pe canapea privind-o cu nesaţ pe fata din Londra, de parcă s-ar fi temut să nu dispară brusc într-un nor de ceaţă dacă-şi ia ochii de la ea.

— Habar n-am avut de chestia cu drogurile. Ce trist! îi şopti Izzy ziaristului. Te rog să nu pomeneşti de faptul că Tommy şi cu mine avem o legătură, promiţi? C-ar fi tare rău pentru cariera mea să se ştie că am o legătură amoroasă cu un asemenea ratat.

Ziaristul izbucni în râs.

— Tu şi Tommy?

— Sigur, eu şi Tommy.

Izzy nu-l mai slăbea din ochi.

— Şi cu fiul lui Kennedy cum rămâne?

— Ah, păi tocmai de asta nu trebuie să spui nimic de Tommy.

O luase complet razna, dar el era obişnuit cu astfel de personaje închipuite. Era plin oraşul de ele. Ceea ce-l interesa pe el cel mai mult era ce naiba se întâmpla între şleampăta aia de pe canapea şi Tommy Kelly, Don Juanul local.

Izzy observase şi ea interesul din ochii lui şi jură s-o aranjeze o dată pentru totdeauna pe englezoaica aia

jalnică. Iisuse, asta chiar n-auzise în viaţa ei de *callenetics*[11]?

**Capitolul 16**

4 Iulie. Sâmbătă dimineaţa. Un văl de pâclă lăptoasă acoperea soarele, iar vârfurile palmierilor care străjuiau Venice Beach erau cufundate în ceaţă. Semăna cu o dimineaţă de iarnă. Şi totuşi, în aer plutea promisiunea unei zile minunate. Comercianţii care flancau drumul dintre Manhattan Beach şi Santa Monica comandaseră cantităţi suplimentare de îngheţată şi Cola. Şi animalele păreau să ştie ce se pregăteşte, câinii trăgeau mai tare în lesă, iar pisicile căutau locuri umbrite unde să se adăpostească mai târziu. Până şi rollerii în şorturi de denim ieşiseră mai devreme.

Singurele persoane care nu păreau cuprinse de acest minunat sentiment de nerăbdare erau Paddy şi Alice. Nefiind băştinaşi, nu simţeau atmosfera locului, nu erau obişnuiţi cu promisiunile care pluteau în aer. Şi dacă ar fi fost, ar fi schimbat asta cu ceva lucrurile? Poate ar fi sărit din pat mai plini de energie, poate că Alice şi-ar fi dat cu puţin gloss. Nimic altceva însă, nimic nemaipomenit, nimic care să le schimbe viaţa.

Alice se spălă cu un gel de duş cu aromă de ciocolată, pe care-l cumpărase din Melrose cu o zi în urmă, şi se îmbrăcă cu o pereche de bermude albe, un tricou şi o jachetă de culoarea levănţicii. În fond, era weekend, aşa că merita să se răsfeţe puţin, de unde şi bizara selecţie vestimentară şi aroma de ciocolată. Tash plecase la Big Sur cu nişte prieteni din echipa de filmare, iar acum probabil că îşi concentra undele cerebrale în direcţia D.I.-ului. Alice putea deci să facă ce voia, era liberă. Îi promisese lui Tash c-o s-o ia pe Lysette sau pe Tommy s-o însoţească dacă pleacă de-acasă, dar ce putea, în fond, să păţească? De fapt, putea chiar să chiulească de la ora de kickboxing şi să se ducă la pieţele de flori. Constată cu bucurie că nu-i mai tremura carnea pe picioare şi pe fese

11 Gimnastică eficientă, care antrenează strict zonele cu probleme.

când mergea. Ce fericire!

Paddy încerca să se acomodeze cu noul său pat. Se hotărâse să-i ofere lui Jack intimitatea necesară să se poată bucura de masajele lui Beatrice oricând avea chef. Parcurse *L.A. Times* în căutarea unei locuinţe de închiriat şi în cele din urmă găsi un apartament cam scump, dar foarte simplu unde ar fi putut sta în următoarele două săptămâni. Majoritatea celor pe care le văzuse aveau pardoseli groaznic de mohorâte şi menajere interne de care se putea lipsi cu mare bucurie. În plus, voia şi el să aibă intimitate. Indiferent unde ar fi fost sau cât de bine s-ar fi derulat seara, voia să se trezească a doua zi în propriul apartament, cu vedere la farmacia Love din Hollywood Hills.

Blocul era unul dintre cele mai vechi din oraş şi toate apartamentele dădeau spre o curte umbroasă şi răcoroasă, presărată în mod deliberat de proprietar cu tot felul de obiect*efeng shui:* peştişori japonezi într-un bazinaş, un firicel de apă care curgea şi o sumedenie de obiecte atârnate care clincheteau în bătaia vântului, făcându-i probabil pe peşti să creadă că plutesc într-un perpetuu val seismic. Camera lui Paddy era complet albă, cu ceva asemănător unui banc de lucru de dimensiuni generoase şi-o saltea. Aparţinuse unui arhitect care solicita ostentativ un preţ exorbitant doar ca să-şi impună găselniţa de design – minimalism de garaj în faţa californienilor naivi cu buzunarele pline. Lui Paddy îi convenea însă.

Prin fereastra fără perdea ziua se anunţa a fi înnorată. Uriaşa inscripţie Hollywood abia se întrezărea, iar lui Paddy îi era dor de verdeaţă. O pajişte, un câmp, o pădure. În zile ca astea i se făcea un dor nespus de casă. Îşi puse pe el o bluză de trening bleumarin şi-un şort şi ieşi să ia micul dejun. N-avea chef de mâncarea sănătoasă din propria bucătărie. Prefera nişte cârnăciox şi cu ouă – că slăninuţa, după cum constatase cu tristeţe, era ceva prohibit în întreaga Americă, singura variantă pe care puteai spera s-o găseşti fiind nişte amărâte de fisiuţe de lăţimea degetului mic. Se hotărî să meargă în Santa

Monica şi să-şi lase maşina undeva pe Main Street, apoi să o ia pe jos până unde stătea Alice, să vadă dacă se trezise. Deşi nu prea credea. Astăzi trebuia însă să facă ceva în această privinţă.

Unul dintre motivele pentru care nu se mai vedea cu Izzy sau cu celelalte ţipe pe care le cunoscuse prin diverse cafenele sau baruri era că începuse să se plictisească. Clipele în care reuşise s-o zărească pe Alice de când venise aici îi sădiseră în minte imagini contradictorii şi confuze, dar incitante: tipa uşor frivolă şi pusă pe distracţii, într-un bizar costum-salopetă şi cu pantofi cu toc cui, atleta cu obrajii roşii strălucind de efort pentru care kickboxingul reprezenta drumul spre emancipare, femeia-copil care ieşise în cămăşuţă de noapte să-şi ia corespondenţa din faţa uşii. Îngrozitor de frustrant. Trebuia neapărat să ştie cum e ea de fapt, ca să şi-o poată scoate în sfârşit din minte şi să scape de obsesie. Deşi Jacko îl tot tachina, spunându-i că s-a îndrăgostit, Paddy ştia că nu e aşa. Ştia el ce înseamnă dragostea: acel sentiment de incredibilă fericire care te cuprinde când eşti în preajma unei anumite femei. Acum însă simţea că-i e greaţă. Şi frică. Groaznic.

Alice porni spre Main Street, clămpănind zgomotos din espadrile. Îşi asortase un ditamai coşul de paie, parcă era o gospodină din Provence care se ducea la piaţă. De altfel, pe fundul coşului mai zăcea încă un cartof mucegăit. Se opri la covrigăria lui Noah.

— Nu, nu, nu. Trebuie să comanzi ca lumea. Dacă nu, te pun pe lista neagră, striga proprietarul pentru a nu ştiu câta oară la o biată femeie care bătuse tot drumul de la San Francisco ca să mănânce un celebru covrig Noah în cinstea zilei de 4 Iulie.

Femeia, care habar n-avea la ce se referea vânzătorul, comandase un covrig simplu cu brânză topită, neîncălzit, mulţumesc frumos. Proprietarul, cunoscut celor din preajma locului sub numele de covrigarul nazist, se mai potoli. Alice, care astăzi se hotărâse să se înfrupte cu un covrig cald cu brânză topită şi susan, se întrebă oare câtă lume nu renunţa de frică la bunătate de covrig cald cu

ceapă.

N-aveai de unde să ştii regulile dacă nu erai din partea locului.

— Ieşi, ieşi afară! zbieră Noah la un bărbat cu faţa roşie. Te-am pus pe lista neagră pentru un an. Au trecut doar patru luni. Vino peste opt luni şi te servesc.

Bărbatul cu faţa roşie mârâi ceva în barbă şi ieşi, îndreptându-se spre banalul Jack's Deli, ceva mai jos pe bulevard.

Alice se uita de-a lungul Main Street pe geamul covrigăriei lui Noah. Era acea minunată, dar unică zi din săptămână în care nu-ţi puteai da seama cine lucrează şi cine nu în industria filmului pentru că duminica nu apăreau revistele de specialitate, în principal *Variety,* pe care cei interesaţi o răsfoiau să vadă cum sunt reflectate ultimele lor proiecte.

— Ha, de ce i-or fi dat rolul ăsta lui Demi Moore? bombăneau unii când constatau că despre ei nu se pomenea nimic.

Astăzi însă, diferenţierea se făcea pe baza a ceea ce citea fiecare. De la *Forbes* la *Vogue,* era clar dacă lucrau în branşă pentru putere, bani sau sex. Alice îşi scoase exemplarul jerpelit din Jane Austin, minunându-se ce transformare suferise micul ei dejun: doar nişte seminţe şi nişte toast.

Dacă ar fi ridicat privirea din carte, ar fi văzut ciudata siluetă a lui Paddy Wilde trecând prin dreptul geamului. După ce aşteptase vreo jumătate de oră să vadă un semn de viaţă la casa unde locuia Alice, se hotărâse să ia o pauză şi să mănânce ceva. În loc de suc de portocale şi alte chestii sănătoase din frigiderul lui Noah, luă o Cola din magazinul alăturat. Pe când scormonea în fundul frigiderului să găsească probabil singura Cola medietetică şi cu multă cofeină din întreg statul, Alice trecu prin dreptul magazinului îndreptându-se spre Venice Beach.

Se făcuse cald, iar Alice îşi scosese jacheta şi-o băgase în coş. Trecând pe lângă mulţimea care se îndrepta spre plajă, toţi la unison în lycra, se simţi oarecum

stânjenită de picioarele ei albe ca brânza şi de bermudele cam demodate. Poate c-ar fi trebuit s-o asculte pe Tash. În fine. Îşi rulă bermudele sperând să-i facă să semene cu un şort şi îşi continuă drumul. Se îndreptă spre Venice Beach, făcându-şi drum printre culturişti, rapperi, biciclişti şi rolleri, cuprinsă de-o nemaipomenită senzaţie de libertate. Pentru prima dată de când sosise, acum o lună şi jumătate, trăia cu adevărat acest sentiment. Fără Tash sau Lysette pe post de ghid bine-intenţionat, fără hartă ca să nimerească drumul de la taxi până acasă. Dacă se rătăcea, nu mai conta. Se uită în sus la apartamentele cu vedere spre plajă care se zăreau printre palmieri, făgăduindu-şi să cheltuiască primul ei milion ca să-şi cumpere unul. Sau poate, de ce nu, chiar mai sus de-a lungul coastei, în Malibu.

Paddy, cu cutia de Cola în mână, tocmai se pregătea să se îndrepte spre casa lui Alice pentru a-şi relua pânda, când o văzu pe Izzy venind din direcţie opusă. Era perfect machiată şi se îndrepta spre sala de fitness. Paddy se ascunse în spatele unei limuzine care-l ducea pe-un cunoscut politician la o întâlnire cu o actriţă, şi o urmări pe Izzy cum traversează să vorbească cu o prietenă care trăgea după ea o potaie. Privind-o, simţi un gol uriaş în suflet. Nici măcar o tresărire în amintirea nopţilor petrecute împreună, nimic. Sorbi o gură mare de Cola, azvârli cutia şi se îndreptă spre piaţa de fructe organice, ca să-i dea lui Izzy suficient timp s-ajungă la sală.

Soarele se ridicase deja pe cer, aşa încât până şi unuia ca Paddy, cu proasta sa circulaţie sangvină specific irlandeză, i se făcu destul de cald ca să-şi scoată bluza de trening. Şi-o legă în talie trecând prin dreptul unor ciudaţi morcovi organici vânduţi de-o femeie ea însăşi cu un puternic miros organic. Porni spre raionul cu ananas Orange County, şi deodată în faţa ochilor îi apăru o imagine extraordinară. O fată, ceva între păpuşă din cârpe şi manechin de pagina a treia, venea spre el. Era îmbrăcată cu un tricou uzat şi bermude, iar pe cap cu o pălărie uriaşă de pai care-i ascundea complet faţa. Umărul

i se înroşise sub greutatea unui coş mai mare decât ea. Şi totuşi, era frumoasă. Iar el ştiu imediat că e Alice.

Alice ajunsese la concluzia că nu putea umple acel nenorocit de coş pe care-l cărase după ea prin tot oraşul decât dacă lua cele mai mari fructe din piaţă. Voia să cumpere şi nişte floarea-soarelui, singurele care o făceau să ducă dorul Londrei şi să se întrebe cum o duceau lăstarii ei de-acasă. Oare plouase suficient în Anglia? Se făcuseră frumoase? Miji ochii în căutarea florilor, dar cum acestea se aflau în partea cealaltă a pieţei, se îndreptă direct şi oarecum poetic, i se păru lui Patrick, spre tarabele cu pepeni verzi.

Patrick o urmări cum pipăie cu mânuţele ei uriaşele fructe şi se pomeni muşcându-şi buza. Trăia aceeaşi senzaţie ca atunci când primeşti un cadou de Crăciun, doar că era în iulie. Arzi de nerăbdare să-l deschizi ştiind, în acelaşi timp, că, odată rupt ambalajul, acea minunată senzaţie va dispărea pentru totdeauna. În plus, adevărul e că era foarte emoţionat. Se gândi dacă nu cumva băuse prea mult seara trecută. Nu băuse deloc. Se pierdu complet. Atunci când viaţa ta de Don Juan notoriu ia sfârşit în mod absolut natural, ai senzaţia că te-ai aruncat de pe Putney Bridge cu nişte stabilopozi legaţi de picioare. Nu-i deloc plăcut.

Patrick deveni brusc o oaie în blană de lup. Se târî până la raionul de-alături şi cumpără câteva portocale roşii doar ca să fie mai aproape de minunata apariţie îmbrăcată atât de jalnic.

— Astea, vă rog.

Nu-şi putea lua ochii de la Alice care tocmai îndesa doi pepeni în coş. Te aşteptai ca fundul de pai să cedeze dintr-o clipă-ntr-alta, iar pepenii să se rostogolească pe jos ca în poezioara pentru copii, făcând oamenii şi animalele să sară care-ncotro din calea lor.

— Şaptezeci şi trei de cenţi, vă rog.

Paddy se scormoni în buzunare după mărunţiş. Carte de credit. Cartelă de telefon. Niciun sfanţ.

— Îmi pare tare rău, nu am suficienţi bani mărunţi.

Mai bine le pun la loc... zise el continuând să se scormonească prin buzunare, neştiind ce să facă cu portocalele şi încercând să n-o piardă din ochi pe Alice.

Apoi Alice se întoarse. Se uită la el şi îşi ridică borul pălăriei. Îi părea foarte cunoscut.

— Am trei cenţi, dacă aveţi nevoie, se oferi ea.

Îi auzise vocea şi se înduioşase pe loc. Murea după accentul irlandez. De fapt, şi după cel scoţian care urma imediat pe locul doi. Cel irlandez însă reprezenta sublimul. Când îşi ridică borul pălăriei, el dădu drumul portocalelor printre pere şi rămase cu ochii la ea. Ea zâmbi. Ce plăcut era să simţi că ai un asemenea efect asupra oamenilor. El nu-i dăduse încă niciun răspuns. Alice se gândi că poate n-o auzise sau că fusese şocat de faţa ei pistruiată. Scoase trei cenţi din portofel şi i-i dădu.

— Poftim, pentru portocale.

Încă o fracţiune de secundă şi mâna ar fi început să-i tremure, iar ea ar fi crezut că e vreun alcoolic ca mai toţi irlandezii şi şi-ar fi văzut de drum. Nu dură însă decât suficient cât să se transmită acel necesar fior şi ochii lor să se întâlnească. Pentru ca bine-cunoscutul fulger să lovească.

— Mulţumesc.

Luă cei trei cenţi şi-i dădu femeii care deja se săturase de tembelul ăsta şi de ciudata lui prietenă.

— Aţi fost foarte amabilă, spuse Patrick luând cele două portocale într-o mână şi întinzând-o pe cealaltă spre Alice. (începuse să-şi recapete oarecum siguranţa de sine.) Patrick Wilde.

Zâmbi şi băgă mâna în buzunar după pachetul de Marlboro Lights. Că nu era evident momentul să se abţină de la fumat.

— Alice. Alice Lewis. M-am gândit că eşti nou-venit. Ştiu cum e când nu te descurci cu noua monedă.

Faţă în faţă cu acest frumos necunoscut, Alice nu rezistă tentaţiei de-a da impresia că e de mult în L.A. Se săturase să fie tot ea mereu pe post de nou-venită. Voia să pară cosmopolită şi umblată. Apoi îi observă tricoul legat

în jurul taliei şi cum se chinuia să-şi aprindă ţigara în bătaia vântului şi nu mai contă dacă era sau nu ea cea nou-venită. Asta nu era genul de om pe care să-l impresioneze astfel de amănunte.

— Vrei? întrebă el întinzându-i pachetul de ţigări şi trăgând tare dintr-a lui.

— Nu, mulţumesc.

Alice era uşor amuzată de emoţia lui. Ce grozav era să-i emoţionezi pe bărbaţi! Slavă Domnului că se simţea bine astăzi, că altfel nici n-ar fi îndrăznit să-şi ridice borul pălăriei, darămite să-i mai ofere şi bani, îşi zise ea zâmbind. Apoi fu cuprinsă de teamă la gândul că poate coşul ăla de femeie sărită de pe fix care-şi cară tot avutul în sacoşă era cauza nervozităţii lui.

— Eşti de curând în oraş? o întrebă el zâmbindu-i prin perdeaua de fum.

Alice însă nu-i răspunse la zâmbet. Javră perfidă. Toţi bărbaţii care arată bine sunt la fel, întotdeauna pregătiţi să te pună în inferioritate.

— Nu. Aici locuiesc, de fapt.

Alice îşi spuse că atitudinea ofensivă şi nu prea era cea mai bună în cazul unor astfel de atacuri, întrucât o scotea din încurcătură şi dacă el ar fi mers atât de departe, încât s-o întrebe care credea că e cea mai hippy zonă din L.A.

— Evident, zise el tărăgănat, oarecum surprins de tonul ei, dar nedorind pentru moment să adopte o atitudine distantă. N-ai vrea să-mi arăţi unde se poate mânca un brunch? sugeră el.

Alice îşi storcea creierii. Singurele locuri pe care le ştia erau covrigăria lui Noah şi omletăria Omelette Parlor. Asta dacă nu punea la socoteală şi catastrofa aia vegetariană.

— Atunci hai la Omelette Parlor.

Zâmbi cu gura până la urechi şi-o luă înainte spre Main Street, traista cu pepeni atârnându-i periculos de greu pe umăr, conferindu-i un aspect de Cocoşatul de la Notre Dame.

— N-am înţeles niciodată de ce înghesuie americanii toate mesele principale, ba chiar şi gustările intermediare, în micul dejun, zise Paddy înmuind chifteaua de cartofi într-o cremă groasă care crezuse că e maioneză.

Nu-i venea nici lui să creadă ce tâmpenii debita. Iisuse, îşi pierduse şi vocabularul, şi capul, toate deodată.

— După cum se vede, ai ajuns deja la ceaiul de după-amiază. Ăsta e caimac, spuse Alice văzând unde înmoaie chifteaua.

Duminica trecută făcuse şi ea exact aceeaşi greşeală.

— Şi ce vânt te aduce pe-aici? îl întrebă, constatând că avea o gură foarte frumoasă, cu buze arcuite şi-un zâmbet minunat.

— Sunt regizor de teatru.

Alice nu era foarte sigură ce voia să însemne zâmbetul ăla, însă era foarte posibil să fie doar o şmecherie cu care să-şi scoată în evidenţă conturul buzelor.

— Şi ce regizezi?

— Păi, chestii obişnuite.

Alice nu ştia care sunt chestiile obişnuite. Ridică sprâncenele întrebător.

— În general, tragedii. De obicei din perioada iacobină. Episcopi libidinoşi şi incesturi.

Ce mai buze! Răutăcioase, de data asta.

Alice a fost cât pe ce să-şi scape furculiţa mânjită cu ou prăjit. Dacă nu e atentă, o să se prăjească şi ea. Avea un stil aşa de sexy de a-şi alege cuvintele, însă, nu ştia de ce, nu-i inspira încredere.

— Şi regizezi o piesă în L.A? întrebă ea încercând să obţină mai multe informaţii.

Îi ştia ea pe bărbaţii gen Paddy Wilde. Maeştri în vorbe, nicio femeie nu le rezista. Era în stare să parieze că activitatea lor preferată duminica dimineaţa nu era să mănânce ochiuri cu şuncă în Santa

Monica alături de o prostuţă de englezoaică, ci avea mai curând de-a face cu trupuri bronzate şi picături de sirop de arţar, evident nu pe clătite.

— Nu.

Ha! Era sigură!

— Am venit pentru o întâlnire, ca să zic aşa.

Întâlnire între minţi, trupuri şi suflete. Ce de-a minciuni! Să-i spună oare adevărul? Nici vorbă. Era de-a dreptul înfricoşător.

— Am stat la un prieten care însă şi-a adus prietena să locuiască cu el, aşa că n-am vrut să-i deranjez. Mi-am închiriat o casă sus, în Hills.

Simţise nevoia să spună asta. De regulă nu preciza sexul gazdei până în ultima clipă ca să pară greu de cucerit, dar de data asta era altceva. Alice era prea delicată ca să fie geloasă. Altminteri, destul de categorică, îşi zise în sinea lui. Da, era clar că la primul semn de concurenţă ar fi făcut stânga-mprejur. Nu ştia de ce, dar i se părea deşteaptă. Şi era frumoasă. De fapt, era aşa cum trebuia să fie. Avea nasul drept, stropit de vreo şapte pistrui. O să-i numere într-o zi. O să-i dea părul la o parte din ochi şi o să-i numere pistruii.

— Dar tu? o întrebă punând deoparte furculiţa şi cuţitul şi trăgând mai aproape cafeaua şi ţigările. Locuieşti aici de ani de zile?

Alice se simţi flatată. Ha, ha, nici vorbă.

— Nu. Stau la o prietenă care e foarte voluntară şi care m-a înscris la tot felul de activităţi, de la aerobică la perversiuni sexuale cu localnicii.

Chestia asta de la sfârşit mai bine n-ar fi spus-o. Mereu o lua gura pe dinainte. Şi, oricum, ce treabă avea ea să-i povestească unui străin, chiar dacă străinul era foarte sexy, viaţa ei? Păi, dragă Alice, totul se întâmplă tocmai din cauză că e sexy, nu? Că doar n-o să spui c-ai prefera să fii acasă şi să faci salată de varză, nu?

Paddy o privea cu ochii lui verzi în care se citea nerăbdarea. Murea după astfel de amănunte.

— Zău? Şi trebuie neapărat să fii localnic ca să participi? întrebă el, incapabil să-şi reprime obiceiul de-o viaţă.

Alice se prefăcu că nu înţelege, dar se făcu roşie ca

focul.

— Lucrez la o agenţie de Relaţii Publice. Promovăm actori.

Încercă să abordeze un ton de atotcunoscătoare, lucru dificil când nu ştii nici măcar unde se găseşte faxul în firma aia.

— Interesant?

De ce Dumnezeu trebuie să se uite aşa intens la mine? Şi cum de reuşea să fie la fel de incisiv ca Jeremy Paxman[12] în doar câteva cuvinte? Probabil că reuşea să fie incisiv şi fără cuvinte, îşi zise Alice în sinea ei, roşind şi mai tare.

— Ştii cum e. Actori.

Făcu un gest cu mâna care se dorea nonşalant, dar care reuşi să zburătăcească gofra de pe farfuria ei drept pe masa de-alături unde un celebru boxer lua masa împreună cu amanta lui.

Paddy înşfăcă rapid clătită din farfurie şi-o trase pe Alice afară într-o fracţiune de secundă.

— Vrei să ieşim de-aici bătuţi măr? zise el râzând când ajunseră în stradă.

Ea ar fi vrut să se ducă acasă şi să reia filmul dimineţii de la început. Băiatul stângaci, cu bluza de trening aruncată pe umeri şi fără destui bani în buzunar, care se transformase dintr-odată într-un tip fermecător, avea cu siguranţă altceva mai bun de făcut decât să se ţină după Alice Lewis. Poate că, dacă s-ar fi îmbrăcat în costumul din caşmir bej, s-ar fi simţit mai bine. Ce Dumnezeu fusese în capul ei să-şi pună budigăii ăştia? Şi ce Dumnezeu se întâmplase cu vocabularul ei? N-avea ce face, trebuia să scape.

— Îmi pare rău, dar tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu la o prietenă în zece minute. Mi-a părut bine.

Îşi muşcă buzele. „Mi-a părut bine”. Halal dialog. Demn de premiul Pulitzer. Paddy părea degajat, uşor descumpănit, dar deloc surprins. Probabil că-l aştepta vreo actriţă să-i facă masaj Hawaiian la umeri, îşi zise ea

---

12 Ziarist BBC, prezentator TV britanic.

înciudată.

— Şi mie mi-a părut bine, Alice. Mulţumesc.

O sărută pe obraz şi-o urmări cum se îndepărtează.

Alice avea impresia că merge pe-o coardă elastică de bungee. Avea chef să se despartă de el cum avea chef să moară, însă mândria o împiedică să se întoarcă să-l invite la o felie de pepene. Şi doar lucrurile merseseră aşa de bine!

## Capitolul 17

— Ce dracu' ţi-a venit să faci aşa ceva, Alice? o luă la rost Lysette luni dimineaţă. Şi încă irlandez! Adică englez, ce mai!

Lysette se aplecă asupra tastaturii oftând. Alice îşi luă o expresie ruşinată şi pentru că încă nu reuşise să se împace cu gândul că dăduse cu piciorul probabil celui mai romantic moment din viaţa ei doar pentru că nu se îmbrăcase cu pantalonii potriviţi.

— Păi dacă voia îmi dădea numărul lui de telefon, nu? Sau măcar mi-l cerea pe-al meu.

Alice ştia pe dinafară argumentele, că doar le învârtise pe toate feţele toată noaptea.

Lysette o ţinea pe-a ei:

— Toţi englezii sunt aşa de greu de cucerit? Adică, tipul te invită la masă şi tu fugi. Da te aştepţi în schimb să-ţi ceară numărul de telefon. Nu prea înţeleg cum vine treaba asta.

Alice era însă convinsă că Paddy ar fi vrut s-o sune pe ea cum voia ea să se mai întâlnească cu Charlie. Doamne-Dumnezeule, păi Paddy era un tip nemaipomenit, sigur că n-avea niciun chef să fie cu ea. O invitase la brunch pentru că era bine crescut, drept recunoştinţă pentru cei trei cenţi.

Simţi că i se face greaţă şi nu înţelegea de ce. Dacă ar fi fost din cauza lui Paddy, ar fi simţit că i se zvârcoleşte stomacul, nu greaţă. Apoi îşi aduse aminte. Iisuse, Charlie. Gândul la el şi la faptul că trebuia să meargă împreună la L Orangerie de miercuri într-o săptămână persista în

conştiinţa ei ca un miros urât. Aşteptase două săptămâni să obţină o rezervare acolo, iar Alice ştia clar că era seara în care trebuia să-i dea papucii.

— Ce să-i spun lui Charlie? Că mă sună diseară să mă întrebe dacă merg, întrebă ea posomorâtă.

— Ţi-am spus, Charlie trebuie să se maturizeze şi să înţeleagă că nu tuturor femeilor le place să fie legate de mobilă. Până atunci, n-are nicio şansă, decretă Lysette supărată.

Treaba asta se întâmpla atât de des în oraşul acesta, încât deja o scotea din sărite. Nu înţelegea şi pace de ce îşi pierdea Alice vremea când avea şansa să se cupleze cu un european.

— Păi nu pot să-i spun nu, mulţumesc, şi gata. Doar m-a invitat la L'Orangerie.

Ei, ce să zic, mare scofală! Un restaurant, şi cu asta, basta.

Lysette ştia că nu e aşa, însă nu suporta s-o vadă pe Alice culcându-se cu Charlie din recunoştinţă. Dacă i-ar fi spus ce însemna cu adevărat L'Orangerie, precis ar fi cedat.

— Uite ce e, spune-i că da, că te duci. Am un plan.

Paddy o urmărise pe Alice îndepărtându-se cuprins de-o mare dezamăgire. Fusese surprins s-o vadă dispărând brusc la un presupus prânz însă, cum şi el era o fire dezorganizată, înţelesese că aşa ceva se poate întâmpla.

Până când Jack nu-i atrăsese atenţia asupra marelui cusur pe care-l prezenta plănui lui, nici nu-şi dăduse seama ce dezorganizat era.

Nu e genul tău să nu-ţi faci planuri în avans, amice, râse Jack, în vreme ce Paddy măsura cu pasul marginea piscinei fumând ţigară de la ţigară. Telefon nu poţi să-i dai, că n-ai numărul.

Ba cum să n-am numărul? îl am de la informaţii.

Era însă mult prea tulburat ca să poată gândi limpede.

Dar nu poţi s-o suni, nu-i aşa? rosti Jack cu claritate, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Pentru că, de fapt, *nu* ai

numărul, nu? repetă el accentuând şi mai mult fiecare cuvânt.

— Mama mă-sii! (îi pică în sfârşit fisa.) Că n-am de unde să ştiu unde stă ea, nu? Nici în faţa uşii nu pot s-o aştept că mă vede aia la care stă şi strică totul.

Paddy simţea că-şi pierde controlul. Nu putea s-o urmărească pur şi simplu până la serviciu, de la distanţă, trebuia să-şi facă într-un fel intrarea acolo înainte ca ea să-şi dea seama că el era cel care-i trimisese flori şi alte chestii. Băgă mâna în buzunar. Fumase mai mult în aceste ultime zile decât în toată perioada de repetiţii la tragedia îacobină.

— Şi-atunci ce fac? îl întrebă el pe Jack, realmente pierdut pentru întâia dată în viaţa lui.

Jack ridică din umeri. Îi plăcea să-l vadă cum se frământă. Era prima oară când asista la aşa ceva şi avea senzaţia că analizează o insectă în laborator. Viaţa îţi rezervă mereu surprize. Paddy Wilde îndrăgostit. Asta da premieră.

— Patrick, iubitule, pari stresat. Vrei să-ţi fac un masa]? întrebă Beatnce făcându-şi apariţia în bikini şi aşezându-se în poala lui Jack.

— Nu, mersi Bee. Mai ai Gauloise? Că astea nu sunt destul de tari.

Ucigătorul soare venezuelean era deja sus pe cer când Gibbo bătu cu pumnul în uşa din tablă ondulată a lui Simon, cu berea într-o mână şi corespondenţa în cealaltă.

— Amice, ai o scrisoare. Altă gagicuţă?

Tommo trimise cartea poştală în zbor peste capul lui Simon.

— Vrei păpică? – întrebă el, ducându-se glonţ la farfuria de pe soba cu gaz, în care de-abia se zăreau vreo doi cârnaţi sub roiul de muşte.

Simon îşi trase pătura pe ochi să se apere de soarele de dimineaţă care-i invadase camera întunecoasă.

— Păi da, că trebuie să-mi conserv forţele în caz că rămânem pe undeva prin deşert, cu cactuşii să-mi ţină de urât, zise Simon, ridicând cartea poştală din colţul plin de

păienjeni de lângă pat.

— Mă gândeam că, după ce dăm marfa, trebuie să dispărem destul de repejor din México City, zise Gibbo scuipând în ulei să vadă dacă s-a încins.

— Aşa e, zise Simon dând din cap.

Mă gândeam că Beirutul ar fi o variantă, ce zici?

— Beirut? Ce dracu' să căutăm acolo? întrebă Simon ridicându-se în capul oaselor şi cercetând cu atenţie cartea poştală, întrebându-se în sinea lui cine putuse s-aleagă o poză cu palmieri de-un asemenea prost-gust.

Pentru că e ultimul loc în care s-ar gândi cineva să ne caute. Nu că o să fie vreo chestie. Doar că poate ar fi bine să ne dăm la fund o vreme. Înainte să mergem acasă, să fim siguri c-am scăpat definitiv de Donatello şi alţi demenţi ca el.

Chiar vrei să te întorci la Melbourne să lucrezi cu al bătrân? îl întrebă Simon, luând o gură din berea lui Gibbo. Bleah, e trezită.

E de-aseară. Tommo întoarse cârnaţii. Da, nu văd de ce nu. Contabilitatea mi se potriveşte mănuşă. Tu nu vrei să te întorci acasă să trăieşti liniştit?

— Nee, să ştii că să fii fugărit în jurul lumii de nişte nenorociţi de traficanţi e o chestie care are farmecul ei. Probabil că te naşti cu ea.

Păi atunci înseamnă că o să-ţi placă Beirutul. Aveam un amic care lucra la o bancă acolo şi zicea că gagicile sunt nişte tigroaice.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, Gibbo, dar n-avem ce căuta în Beirut. (Simon vântură cartea poştală deasupra capului.) Vară-mea, Alice, s-a mutat în L.A. Ce zici ce noroc a dat peste noi? întrebă Simon.

Gibbo muşcă din cârnatul fierbinte.

— L.A? Mda, poate că e chiar ce ne-a prescris doctorul.

## Capitolul 18

Alice tăie sandvişurile cu brânză şi murături în triunghiuri mici şi le înfăşură într-o folie numită Gladwrap

ceea ce reprezenta o soartă mult mai fericită pentru bietele sandvişuri decât striveala de care aveau parte în folia Clingfilm. Turnă cafea instant cu lapte în termos şi scoase două pachete de snackuri dietetice Ranch Munch Ems din dulap. Nu erau ele prea grozave pentru un picnic – nişte brânză cu ceapă s-ar fi potrivit mult mai bine –, însă America nu oferea altceva decât nouăzeci la sută fără grăsimi aşa că Munch Ems aveau să mănânce şi gata.

— Eşti sigură că nu te tentează? o întrebă Alice pe Tash care tocmai ieşise din baie unde făcuse meditaţie.

Stătuse acolo peste o oră, aşa că Alice profită de prilej să se spele şi ea pe dinţi.

— Foarte sigură. În plus, n-am timp de pierdut, ştii doar.

Tash purta un fel de rochie foarte flu-flu şi mirosind a parfum.

— Ai de gând să stai în… rochia asta? întrebă Alice de-a dreptul îngrozită.

— Păi vine D.I.-ul pe-aici.

— Când? ţipă Alice.

Abia aştepta să-l cunoască pe D.I.-ul ăsta. Murea să afle cine e tipul cerebral care făcea minuni cu aparatul de filmat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu. Am băut nişte martini împreună aseară la Château Marmont şi mi-a promis că vine pe-aici azi să mă înveţe despre tehnicile de filtrare. Nu e însă deloc interesat să înceapă o nouă relaţie, mi-a spus că nu e nimic personal, dar se consideră căsătorit cu meseria lui.

Alice se rezemă de perete şi oftă.

— Doamne, e nemaipomenit. Simplul fapt că îl interesezi suficient de mult să vrea să te înveţe despre filtre e minunat, nu? Vreau să zic, nu-l interesează să aibă o relaţie, în schimb vrea să-şi petreacă o grămadă de timp cu tine. Nu te face să te simţi deosebită?

— Absolut. Tash plutea de fericire. Să vezi ce braţe are, Alice. Să vezi când îşi suflecă mânecile, sunt păroase rău. Să ştii c-aş fi în stare să mă îndrăgostesc de el.

Tash se duse la geam s-arunce o privire în grădină, iar Alice constată că rochia era într-adevăr tare flu-flu.

— Tash, dacă vrei pot să-ţi împrumut nişte chiloţi…

O rochie aşa diafană nu i se părea o alegere prea înţeleaptă pentru soarele californian. Dacă cineva ar fi vrut să examineze cicatricile de la operaţiile estetice pe care le făcuse Tash, nimic mai simplu.

Tash însă râse de naivitatea lui Alice, de parcă ar fi avut de-a face c-un copil.

— Dragă, păi ăsta e tot şpilul.

— O.K., dacă zici tu. Succes!

Alice o pupă pe Tash pe obraz când auzi o maşină oprind în faţa casei. Era Lysette care claxonă, iar Alice fugi la fereastră să-i facă semn că vine imediat. Nu putea ieşi din casă neescortată, iar când era înăuntru casa era ferecată.

— Tash, mă ajuţi şi pe mine cu alarma asta? Nu ştiu cum s-o opresc, strigă Alice.

Nu reuşea şi pace să ţină minte codul şi nu era niciodată sigură dacă era ziua ei de naştere sau ziua în care o părăsise Jamie. Tash veni şi tastă cu mână de expertă numerele magice.

— Mă gândeam să plantez nişte tufe de trandafiri în grădină. Ar da un aspect romantic, nu crezi? o întrebă Tash pe Alice care dădu fuga înapoi să-şi ia pachetul cu mâncare pe care-l uitase în bucătărie. Voia să mă ducă pe plajă să filmeze nişte imagini, dar cred că, după ce o să-mi vadă rochia, o să se răzgândească de frică să nu fim arestaţi. Sau să nu facă stop cardiac. Ceea ce nu mi-ar displăcea pentru că asta l-ar obliga să stea în casă şi să mă răsfeţe, nu?

Vecinii ieşiseră deja la ferestre şi în faţa casei din cauza claxonului insistent.

— Minunat, se poate trandafiri roşii?

Tash se întoarse cu spatele pentru că Alice trebuia să-şi tasteze şi propriul cod format din două cifre – noroc că era vârsta ei, aşa că n-avea cum să-l uite.

— Zău dacă ştiu de ce Dumnezeu încui mereu uşa

asta. Că n-am mai avut veşti de la perversul nostru de săptămâna trecută, dacă nu mă-nşel, nu?

Tastă douăzeci şi şase cu oarecare tristeţe. În lipsa mesajelor romantice începuse deja să privească întâlnirea cu Charlie ca pe ceva care poate nu trebuia evitat cu orice preţ, ceea ce însemna că era cu adevărat disperată. Acest weekend în Coronado împreună cu Lysette era însă menit să-i alunge orice gând despre bărbaţi şi să readucă armonia în viaţa ei.

— Pa, distracţie plăcută, îi ură Tash.

Nu mai fusese atât de încântată să scape de Tash din seara în care o trimisese la întâlnire cu Charlie.

— Sper ca acest weekend încărcat de pasiune să-ţi mai abată atenţia de la mine, măcar pentru o vreme, zise Alice râzând.

— Nici pomeneală, scumpete. Misiunea vieţii mele e să-ţi asigur ţie siguranţa, râse Tash împingând-o pe Alice afară pe uşă.

— Pe mâine-seară, strigă Alice de pe alee.

Încercă s-o convingă pe Lysette s-aştepte până venea D.I.-ul să vadă cum arată.

— Aş vrea, iubito, dar, deşi nu mi-ar displăcea să fiu voaioristă, mult mai tare îmi doresc s-ajung la San Diego înainte de ceaiul de după-amiază. Aşa că să-i dăm drumul.

— Poţi să fii DJ, îi zise Lysette. Casetele sunt sub scaun.

Alice alese *Ella sings Gershwin.* Începură şi ele să cânte în gura mare şi-o porniră spre şoseaua care mergea de-a lungul litoralului. Asta da viaţă. Alice îşi întinse picioarele pe bord şi lăsă capul pe spate să privească prin trapă. Se hotărî să nu mai trăiască cu frica admiratorului secret. Dacă o să vrea să iasă duminică dimineaţă să ia ziarele, o să iasă. Era liberă. Scoase mâna prin trapă să simtă vântul.

Lysette zâmbea şi fredona pisicit *My Babyjust Cares For Me.* Curând peisajul se schimbă, iar drumurile late din Los Angeles se reduseră la o şosea care urma conturul sinuos al coastei oceanului. Mergeau într-o tăcere aproape

totală, relaxată, întreruptă doar din când în când de vocile lor îngânând melodiile preferate.

— Prin urmare, încotro mergem? întrebă Alice.

— Un hotel minunat. Ne imaginăm că n-avem absolut nicio grijă pe lumea asta, stăm toată ziulica la soare pe marginea piscinei şi primim mesaje. Exact de ce-aveam nevoie după o săptămână nebună sub ochiul neobosit al lui Jennifer. Las c-o să vezi.

— Fantastico.

Alice se rezemă comod pe scaun şi aţipi în căldura plăcută a după-amiezii.

Trebui să consume enorm de multă energie pentru a o convinge pe Lysette să oprească pe marginea drumului într-un loc special amenajat ca să mănânce sandvişurile şi cartofii pai.

— Nu putem să mâncăm în timp ce mergem? Că riscăm să ne fure maşina dacă oprim, încercă Lysette un argument convingător.

— Să mâncăm în mers e ca şi cum n-am mânca, zise Alice, apoi schimbă tactica. Aşa e tradiţia englezească. Mănânci sandvişuri calde în care îndesi şi cartofii – noi avem Munch Ems în loc de cartofi. Apoi bei cafeaua. Şoferul primeşte paharul de termos cu tortiţă, iar pasagerul pe cel fără.

— Sandvişurile sunt groaznice, Alice, zise Lysette.

— Perfect, spuse Alice cu mândrie, în timp ce margarina i se prelingea pe degete, iar maşina se zgâlţâia de curentul produs de automobilele care treceau pe lângă ele.

Lysette reuşi să-şi termine sandvişul triunghiular din pâine albă doar spunându-şi continuu că era ca un exerciţiu pentru când avea să meargă în excursie cu soţul şi copiii la Hampton Court.

Soarele apunea deja când traversară podul spre Coronado. De sus se vedeau iahturile ancorate în port pentru noapte şi lumea care începuse să-şi strângă prosoapele şi să plece de pe plajă. Alice observă vegetaţia abundentă şi nuanţa frumoasă de marţipan ars în care

erau zugrăvite casele. Atmosfera părea mai vibrantă, mai vie, semn că Mexicul era doar la o aruncătură de băţ. Nu le strica puţină magie latino, îşi zise Alice. Apoi maşina opri în faţa celui mai uluitor hotel de lux pe care-l văzuse Alice în viaţa ei.

— Aici au filmat *Unora le place jazzul.* Îţi vine să crezi că Marilyn Monroe a stat aici? Da cât de vechi e?

Lysette privea cu admiraţie clădirea veche din piatră, cu turnuleţe. Prin parcare se prelingeau automobile mai mari decât dormitorul lui Alice. Fetele îşi parcară rabla pe locul rezervat lui Aga Khan[13] şi intrară în hotel.

— Cea mai ieftină cameră?

Recepţionera coborî privirea de-a lungul nasului ei ajustat chirurgical spre feţele lor lucioase şi rozalii după patru ore de mers cu maşina.

— Cel mai ieftin este apartamentul Lagoon. Doar că e bântuit.

Ce să mai zici! Fetele depuseră zgomotos pe tejghea cărţile de credit. Fantome. Super.

Îşi luară bagajele ponosite şi-o porniră spre turn. Camera era întunecoasă, cu mobilă de mahon, iar patul uriaş, cu patru stâlpi care sprijiniseră pe vremuri un baldachin. Ţopăiră de câteva ori pe marginea lui, apoi îşi scoaseră hainele din bagaje. Alice avea o fustă de doi dolari pe care o cumpărase de ocazie, iar Lysette una mai scumpă Dolce e Gabanna. Se parfumară din belşug cu Chanel no. 5 în cinstea lui Marilyn şi se împodobiră cu gene false şi tot felul de pene. Când în sfârşit coborâră scara în spirală care ducea în hol, aduceau cu nişte babe de nouăzeci de ani uşor ameţite cu vin de Porto cu lămâie, cu rujul puţin întins şi boa de pene în jurul gâtului. Grupul de vârstă mijlocie care şedea pe canapelele generoase din holul cufundat în penumbră îşi potriviră mai bine ochelarii crezând, pentru o clipă, că băuseră cam prea mult vin de Xeres.

— Că doar alea două n-or fi Jack Lemmon şi Tony Curtis, ce zici Hank?

13 Titlu islamic ereditar al Imamului musulmanilor Nizari.

Aproape că era păcat să iroseşti toată splendoarea aia de înaltă clasă pe nişte turişti de două parale, cu pălării de soare şi tricouri polo, dar ce să-i faci, asta era situaţia. Fetele se îndreptară spre bar şi comandară două vodca-martini, cocoţate ca două păsări ale Paradisului pe scaunele de bar, cu buzele lucioase şi lipicioase sub stratul gros de ruj roşu.

Alice se simţea fericită şi convinsă că e super. L.A. Cu toate grijile lui era departe şi-i venea s-o pupe pe Lysette c-o adusese aici. Îşi roti privirea prin bar. Clienţii ai fi zis că sunt rezidenţi ai unei case de bătrâni din Cleethorpes, însă ei puţin îi păsa.

— Oare când vom avea optzeci de ani toţi bărbaţii din anturajul nostru o s-arate ca ăştia? o întrebă Alice pe Lysette.

— Mai mult ca sigur. Doar c-al meu va fi mai distins, o să aibă păr alb, ondulat ca bătrânii ăia din Anglia, spuse Lysette visând cu ochii deschişi.

Alice se strădui, dar nu reuşi.

— Ca cine?

— Ştii tu, chestia aia ondulată.

Lysette luă un creion de pe bar şi făcu o schiţă cât de cât inteligibilă.

— Aaa, ca un judecător, râse Alice. Nu ţi-ai dori să fii măritată cu unul din ăia.

— Credeam că toţi *lorzii* poartă aşa ceva, spuse Lysette nedumerită.

— Nee. Lorzii sunt altfel. Ar trebui să te măriţi cu vărul meu Simon. N-are şanse să devină judecător din cauza puzderiei de amenzi de parcare şi acuzaţii de deţinere, dar va fi un lord a-ntâia.

— Păi trimite-l la mine, eu ce-ţi tot spun.

— Chiar 1 – am invitat să vină în L.A. Deşi cartea aia poştală n-o să-i parvină mai devreme de cel puţin şase luni, ceea ce este o uşurare, aş zice.

— De ce? întrebă Lysette surescitată, umplându-şi gura cu prăjiturele japoneze de orez.

— Păi pentru c-ar trebui să stea cu mine şi cu Tash, şi

ei doi nu prea se înţeleg, spuse Alice nedorind să intre în amănunte.

— Se cunosc? întrebă Lysette cu oarecare nelinişte.

— Simon a dus-o odată la sărbătoarea de 4 Iunie[14], pe când ea avea paisprezece ani, iar el era la Eton. L-a prins sărutându-se c-un tip din echipa de cricket în spatele hangarului de bărci. A cam deranjat-o pentru că îşi petrecuse toată vacanţa de Paşti să-şi facă o fustă mini stil Madonna pentru acea ocazie.

— Păi şi pe mine cred că m-ar fi deranjat, spuse Lysette. A depăşit între timp chestia cu pupatul băieţilor?

— Presupun că da. Lângă patul lui am găsit oricum mai multe exemplare din *Penthouse* decât din *Vulcan,* spuse Alice ca s-o liniştească. Abia aştept să-l cunoşti. O să-ţi placă la nebunie.

Lysette se şi vedea c-un anunţ de logodnă în *The Times* când observă că lui Alice îi îngheţase zâmbetul pe buze.

— Dumnezeule mare! fu tot ce reuşi să rostească.

— Ce-i? întrebă Lysette întorcându-se să vadă care era cauza acestui *rigor morţiş* de care fusese cuprinsă prietena ei.

— E el, spuse Alice cu vocea pierdută.

— Cine, vărul tău Simon? întrebă Lysette scanând camera cu privirea.

El era. Stătea într-un colţ cu o tipă extrem de banală. Lysette încercă să-i vadă faţa. Tipul se întoarse. Nu cine ştie ce, îşi zise ea. Şi-l închipuise aşa, cam ca Alice, de-o frumuseţe delicată şi cu păr ondulat şi negru. Asta era însă evident din partea degenerată a familiei, scund şi banal. În fine, poate că era genul intelectual şi foarte deştept.

— Vine încoace, spuse Lysette, însă Alice se holba la fata cu care era şi care rămăsese în colţ, fulgerând cu privirea în direcţia lor.

— Nu-mi vine să cred… din toate locurile din lumea asta…

Alice se albise.

---

14 Zi festivă la Colegiul Eton.

— Te simţi bine? Ai ceva cu prietena lui, sau ce e?

Lysette începuse să se îngrijoreze.

— Vine încoace. Incredibil.

Alice bolborosea de parcă ar fi fost cufundată în apă, iar vorbele ar fi ieşit la suprafaţă de undeva din adâncuri.

— Păi, în fond, nu e vărul tău?

— Nu e vărul meu. E Jamie, Lysette, e Jamie.

Alice reuşi să rămână aşezată pe scaun, în timp ce Jamie se îndrepta spre ele cu paşi mari.

— Alice, mi-am zis eu că tu trebuie să fii. Ce mai faci, băbuţo?

Jamie părea mai scund decât şi-l amintea ea şi avea o voce cam subţire şi şuierată. I se părea ei, sau începuse să chelească? La douăzeci şi opt de ani?

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse Alice pe un ton cât se poate de glacial.

El însă nu păru să observe.

— Hezza şi cu mine suntem în vacanţă aici pentru o săptămână. Da’ tu? Ai câştigat vreo excursie c-un pachet de Cornflakes? întrebă el chicotind.

Dumnezeule, ăsta chiar credea ce spunea! Era absolut convins că numai un noroc chior o putea aduce pe ea pe aceste meleaguri. Javră infatuată!

— Nu. Lucrez în L.A. Mâine plec.

Ha! Aşa-i trebuie dacă-şi luase tălpăşiţa imediat după ce făcuseră sex să se ducă după Helen cu papucii ei Gucci falşi.

— Măi să fie! Nu-i rău deloc, Ally, fato! Şi ai vreo cameră unde am putea să stăm şi noi câteva zile? Că săptămâna viitoare vizităm L.A.-ul.

Arătă cu mâna spre Hezza care îşi răsucea nervoasă ceasul pe încheietura mâinii. Alice îşi savură din plin momentul de satisfacţie. Îşi dădu părul pe spate cu o mişcare a capului şi se bosumflă.

— Aş vrea, Jamie, dar prietenul meu n-ar fi de acord. Nu-i place să aibă de-a face cu persoane din rândul spectatorilor, pentru că de regulă se apucă după aia să vândă tot felul de poveşti şi chestii vulgare. Nu că tu ai fi

vulgar, nu. Dar nici de prea mare încredere nu eşti, ce zici?

Alice îi aruncă un zâmbet dulce şi-şi ridică puţin fusta, nu de alta, dar ca să-i facă-n sâc Hezzei, care, după cum constată cu multă bucurie, avea nişte glezne cât sticlele de lapte. Ah, ce amuzant!

— Ah, mă rog, nu, chestia aia a fost puţin cam nasoală, recunosc băbuţo, dar…

Alice îşi frecă palma de coapsă lăsându-l să fiarbă în suc propriu.

— Şi tipu' ăsta, prietenu', cu ce se ocupă de se ţine publicu după el.

Jamie era deja în încurcătură. Încă puţin şi-l dădea gata.

— E star de cinema, zise Alice cu nonşalanţă.

N-ar fi vrut să mintă, dar cu Jamie nu funcţiona decât abordarea brutală.

— Ţi-aş spune cum îl cheamă, dar sunt sigură c-abia aştepţi să vinzi povestea ziarelor. Când te-ai fript odată, ştii tu cum e, nu, Jamie?

Alice îi zâmbi cu toată gura şi sorbi din martini. Aşa, iat-o şi pe găluşca de Hezza făcându-şi drum printre mese precum ţăranca când hrăneşte găinile. De ce oare nu vedem realitatea decât după ce-am dat cu capul de pragul de sus? Dacă ar fi ştiut acum câteva luni că Helen Caudewell avea glezne cât stâlpii de pod şi niciun pic de gust la îmbrăcăminte, oare s-ar fi simţit mai bine? Nu, probabil că, pe lângă durere, s-ar fi simţit şi insultată. Cât despre Jamie… Ce bou! Chiar fusese în stare să-l iubească pe prostovanul ăsta care se cuplase cu una de-ai fi zis că e maică-sa? De ce oare nu văzuse toate lucrurile astea atunci? E limpede, dragostea nu e doar oarbă, e şi surdă, şi proastă, ca o moarte cerebrală.

— Oricum, Jamie, a fost o adevărată revelaţie, îmi pare grozav de bine că ne-am întâlnit. Acum însă te rog să ne scuzi, dar avem treburi mai interesante de rezolvat. Ciao.

Apoi îl sărută pe gură lăsând-o pe Hezza fără aer precum un peşte care a sărit afară din bazin pe alee şi se

îndepărtă legănându-şi şoldurile.

Fetele ieşiră chicotind din hotel şi se hotărâră să ia cina în oraş.

— Dacă rămânem în hotel, Jezza şi Hezza o să ne taie pofta de mâncare. Îţi jur, Lysette, e bucăţică ruptă maică-sa. Până şi cerceii ăia de perle, întruchiparea bunului-gust, sunt că ai ei, zise Alice care încă nu-şi revenise din şoc şi îi mai tremurau încă mâinile.

— Păi atunci n-are decât să-l omoare pe taică-său şi va deveni un caz oedipian perfect. Dar trebuie să-ţi spun că sunt foarte dezamăgită de gusturile tale. Păi, prin comparaţie cu ăsta, perversul Charlie e prinţul din poveşti.

Lysette o luă pe Alice de braţ şi-o porniră în căutarea unui mic restaurant pe care-l zăriseră ceva mai devreme.

— Aici au Granola şi am înţeles că îşi prepară ei singuri îngheţata. Încercăm?

— Da, de ce nu? Chiar crezi că e groaznic? întrebă Alice, nu prea convinsă că vrea să audă şi răspunsul.

— Zici că-i vârcolac, dacă vrei să ştii, spuse Lysette fără menajamente.

— Iisuse, ce bine era dacă te cunoşteam cu doi ani în urmă. Mi-ai fi spus imediat părerea ta, nu?

— Bineînţeles. Fără discuţie. Chiar îi călcâi cămăşile? se miră Lysette, ca şi când ar fi întrebat dacă povestea cu Scufiţa Roşie era adevărată. Evident că nu!

— Da.

Alice însă nu se simţi jenată. Cea care-şi arsese degetele şi transpirase călcând gulerele cămăşilor lui Jamie n-avea nimic de-a face cu persoana care străbătea acum străzile străjuite de palmieri din Coronado, mişcându-şi alene şoldurile.

— Cred că treaba asta e cam ca durerea, o uiţi. Dacă ai ţine minte, n-ai mai repeta niciodată experienţa, n-ai mai alerga niciodată desculţă ca să nu te loveşti la degete, n-ai mai accepta o slujbă prea grea. Şi cu siguranţă nu te-ai mai îndrăgosti. Acum însă pot spune cu mâna pe inimă că mi-a trecut complet chestia cu Jamie cu părul lui blond spălăcit. Şi ştii ce e şi mai mişto? întrebă ea când se opriră

în faţa vitrinei unui magazin care vindea poncho-uri şi pături mexicane.

— Nu, ce e şi mai mişto? zâmbi Lysette, văzând cum se luminează faţa lui Alice.

— C-am impresia că sunt gata să mă îndrăgostesc din nou. Oh, nu de Charlie sau de cineva cunoscut şi nu neapărat imediat. Dar aş putea, dacă ar fi cazul.

— Super. Zău. Şi-acum, mâncăm? o întrebă Lysette trăgând-o din faţa vitrinei în direcţia restaurantului Wild Oats.

Comandară scoici, iar Alice încercă să afle de la Lysette ce căuta o frumuseţe din sud în L.A.

— La fel ca tine, presupun, spuse Lysette desfăcând o scoică şi depunându-şi conţinutul savuros pe limbă. Am vrut să fiu cât se poate de departe de-un anumit bărbat şi, chiar dacă Hollywoodul nu era tocmai capătul pământului, era cu siguranţă suficient de departe de Virginia de Vest. Şi probabil că-mi şi place, cât de cât, în ciuda văicărelilor mele.

— Dar nu te copleşeşte toată strălucirea asta şi bărbaţii ăştia găunoşi? o întrebă Alice.

— Aiurea. Bărbaţii sunt chiar minunaţi pentru că sunt aşa de îngrozitori, că n-ai nevoie de scuze ca să-i laşi baltă. Îi utilizezi şi gata.

— Şi când o să-l întâlneşti pe englezul visurilor tale, o să te măriţi şi cu asta, basta, pleci din L.A?

— Păi sigur că da. Am mai cunoscut englezi la Hollywood, aşa că am ceva experienţă, numai că erau actori şi-au venit aici pentru că apreciază stilul de viaţă californian. Eu îi caut pe cei care preferă să meargă la vânătoare în loc să stea la plajă şi le place să cucerească femeile recitând poezii. Cam cum procedează înflăcăratul tău admirator. Îmi menţin părerea că nu e de-aici, doar că tu nu vrei să mă crezi.

Alice rămase gânditoare câteva clipe.

— Chiar crezi că nu e doar vreun obsedat? întrebă ea prudentă.

— Categoric. Şi cred că e nemaipomenit. Poţi să fii

sigură. Sunt convinsă că se va dovedi a fi exact bărbatul visurilor tale.

— Îhî, şi cu Jamie a fost la fel şi uite ce bou monumental s-a dovedit a fi, spuse Alice punând punct subiectului, în ciuda faptului că acum era mai curioasă ca oricând să afle cine era tipul care voia s-o cucerească.

— Cânţi la pian? o întrebă Lysette aplecându-se spre urechea ei.

Se întorseseră în barul hotelului să socializeze înainte de culcare. Helen şi Jamie se giurgiuleau într-un colţ, spre uluiala oaspeţilor de nouăzeci de ani ai hotelului, dar nu şi a lui Alice.

— Doar imnul Marii Britanii şi Frère Jacques, spuse Alice cu regret.

Lysette rămase tăcută câteva clipe, apoi îl chemă pe chelner şi-i şopti ceva la ureche. Până s-apuce Alice să se dumirească, se pomeni târâtă de mână spre colţul în care chelnerul aştepta trosnindu-şi degetele în stil *Naşul,* lângă un pian cu coadă de dimensiuni mici.

— Poţi însă să cânţi cu mine, zise Lysette plină de bunăvoinţă.

Anii de chin petrecuţi la cor o ţintuiră pe loc. Niciun pas în plus pe calea umilinţei, sub nicio formă. Imaginea domnişoarei Bull care le plesnea peste cap să le atragă atenţia că nu cântau bine era o amintire care nu se va şterge niciodată. Şi chiar dacă prin cine ştie ce minune spiritul lui Kiri Te Kanawa[15] s-ar fi întrupat brusc în ea, tot nu şi-ar fi dezvăluit laringele unor străini, cu atât mai mult nu lui Jamie, care avusese oricum mai mult acces la amigdalele ei decât ar fi meritat.

Numai că Lysette o trăgea vârtos şi, până s-apuce s-o şteargă la toaletă, pianul răsuna deja de acordurile melodiei *For You and I Have a Guardian Angel*… un cântec pe care Alice şi-l amintea vag din filmul *înalta societate,* numai că îi fusese atât de milă de biata Grace Kelly, obligată să îndure bine cunoscuta respiraţie urât

---

15 Cunoscută cântăreaţă de operă neozeelandeză, de origine parţial maoră.

mirositoare a lui Bing Crosby, încât nu fusese deloc atentă la cuvinte. Iar acum trebuia să cânte. Încercă să cânte încetişor, dar Lysette care se cocoţase pe pian o tot înghiontea.

Dumnezeule, parcă era un motan în călduri. O lăsă mai moale încet, încet, taman când Lysette ajunsese şi ea la concluzia că Alice n-o făcea pe modesta de pomană, era afonă de-a binelea. O lăsă în pace, iar Alice se rezemă pe scaun şi urmări cum bătrâneii din sală erau efectiv fermecaţi de minunatul glas al prietenei ei, în vreme ce sex-appealul ei îl făcea pe Jamie să-şi neglijeze aproapele. Alice tânjea să se fi născut şi ea c-un talent. Un dar natural. Ştia însă să facă nişte prăjituri minunate. Mirosul de Chanel no. 5 începu s-o deranjeze şi abia atunci îşi dădu seama cât era de obosită. Se strecură pe-un coridor lateral spre scara principală, lăsând-o pe Lysette să-şi vrăjească auditoriul cu selecţiuni din Edith Piaf.

A doua zi dimineaţă, Alice se trezi oarecum dezamăgită că fantoma nu dăduse niciun semn. Se întoarse pe partea cealaltă aşteptându-se să dea de Lysette, care însă nu se întorsese în cameră. Alice strănută suflând afară din nas o pană provenind de la boa din pene pe care uitase să şi-l scoată. În fine, vine ea mai devreme sau mai târziu, îşi zise Alice ducându-se să înlăture mirosul de Chanel no. 5 şi încercând să-şi alunge fantoma din minte. Trăsese perdeaua de la duş într-o parte ca nu cumva să se ascundă cineva în spatele ei şi lăsase uşa de la baie deschisă ca să vadă tot ce se petrece înăuntru. Brusc, uşa de la dormitor se deschise şi Alice avu în faţa ochilor baia, dormitorul şi coridorul. Iar Lysette şi chelnerul de azi-noapte se pomeniră şi ei în faţa ochilor cu Alice în toată splendoarea ei.

După ce reuşi să-şi acopere părţile ruşinoase c-un covoraş de baie şi să se pudreze ca să acopere roşeaţa ce-o cuprinsese din cap până-n picioare de-ai fi zis că se cufundase în suc de coacăze, se aşeză pe marginea patului ca să afle unde fusese Lysette toată noaptea. Lysette, care arăta precum o cântăreaţă de musical de curând

exhumată, îi spusese chelnerului să se ducă la bar şi s-o aştepte acolo. Rujul i se dusese de tot, iar dresurile din plasă arătau ca nişte plase pescăreşti care abia supravieţuiseră luptelor cu pescarii spanioli revoltaţi împotriva reglementărilor UE. Şi cu toate astea, arăta minunat, cu frumuseţea ei de păr lucios şi bogat.

— Mi-am petrecut noaptea pe plajă cu chelnerul. Bărbaţii care cântă la pian, draga mea, au nişte degete pentru care nimic nu e imposibil. Doamne, ce-mi mai plac pianiştii, zâmbi ea în amintirea serii trecute.

— Ai cântat fantastic ieri, spuse Alice trăgându-şi o pereche de blugi pe ea.

— După câte musicaluri am urmărit... Am auzit însă că acest gen de spectacol nu se bucură de prea mare apreciere la voi în ţară şi n-aş vrea să-mi periclitez şansele de-a pătrunde în lumea aristocraţiei, mărturisi Lysette.

— Asta era cu mulţi ani în urmă. În zilele noastre prinţii se căsătoresc adesea cu actriţe de musical, o linişti Alice.

— Evident, uitasem complet de Fergie, spuse Lysette. Apoi, brusc: Auzi, nu te superi dacă mai stau cu chelnerul până la prânz, da? C-ar fi mare păcat să las să se irosească asemenea talent muzical.

Evident că Alice nu se supără, deşi îşi dădu dintr-odată seama că era probabil singura persoană din câte cunoştea ea, poate cu excepţia şefei ei, Jennifer, în viaţa căreia nu exista niciun bărbat. Lysette, pe de altă parte, făcuse dragoste toată noaptea pe plajă c-un bărbat cu degete minunate. Tash îl seducea pe D.I. În grădina de trandafiri, sperând să înceapă o relaţie nouă şi interesantă. Acasă, la Londra, Trinny îşi făcea probabil planuri cum să înghesuie cinci sute de prieteni apropiaţi, majoritatea manechine de peste un metru optzeci înălţime, într-o bisericuţă dintr-un sat normand construită pentru congregaţia locală, care număra vreo douăzeci de persoane cât se poate de scunde.

Alice îşi încălţă urât mirositorii adidaşi Puma şi se duse pe plajă. Dar tocmai când se pregătea să şi-i scoată şi

s-o pornească la o plimbare solitară de-a lungul ţărmului, o văzu pe Lysette cu chelnerul ei profitând la maximum de-o biată bărcuţă ancorată pe nisip. Făcu imediat stânga-mprejur intenţionând să se întoarcă spre oraş, când observă maşina lui Lysette în parcarea rezervată lui Aga Khan. Nu mai condusese de la Crăciun, de când era la Norfolk, iar de când venise la L.A. Nu pusese mâna pe volan de teamă să nu-şi pună pe conştiinţă viaţa vreunui pieton nevinovat. Cum însă să devină stăpână pe propria viaţă dacă nici să conducă nu era în stare? Metafora i se întipări în minte. Trebuia să înveţe să conducă în L.A. O luă la goană pe scări până în cameră, de unde înşfăcă ochelarii de soare şi cheile de la maşină, apoi fuga înapoi, înainte ca acest brusc avânt s-o părăsească.

Deschise portiera. Scaunele emanau un miros de plastic încălzit sub razele soarelui. Întinse jacheta pe scaunul şoferului şi se aşeză, suflând peste volan să-l răcorească puţin. Băgă cheia în contact, iar centura de siguranţă se aşeză în poziţia corespunzătoare, aşa cum se întâmpla în maşinile americane, de parcă ar mai fi fost nevoie să ţi se aducă aminte că, din clipa în care te urcai la volan, începeai să priveşti moartea în faţă. Mai ales în cazul lui Alice. Nu pricepea care era logica în virtutea căreia naţiuni care vorbeau aceeaşi limbă şi urmăreau aceleaşi programe de televiziune mergeau cu maşina pe părţi diferite ale carosabilului. Asta era însă situaţia, îşi spuse ea ieşind cu maşina din spaţiul de parcare. Se îndreptă spre şosea. Inima îi bătea nebuneşte şi palmele începură să-i alunece pe volan din cauza transpiraţiei. Oare ce-i venise să facă chestia asta?

De-o jumătate de oră de când se afla la volan abia reuşise să evite la mustaţă toate animalele de apartament din partea locului şi pe câţiva dintre veteranii de război locali – sau cel puţin asta-şi închipuise ea că sunt după felul irascibil în care reacţionau trupurile lor uscăţive la această experienţă aflată la limita dintre viaţă şi moarte.

— Demento şi nenorocito! urlau ei din gâtlejurile fleşcăite. Cară-te de pe şosea!

Ea însă îşi continua drumul foarte bine dispusă. Tocmai începuse să se descurce ceva mai bine când cineva se vârî în faţă într-un sens giratoriu, foarte rar de altfel în America, dar evident plasat acolo de zei ca s-o exaspereze pe ea sau, cine ştie, chiar s-o termine. Fir-ar să fie! Voi s-o ia la dreapta, aşa cum spunea legea locului, dar toţi anii de mers pe stânga îşi spuseră cuvântul. Nu putu şi pace, era împotriva naturii. Ca şi când l-ai suna pe-un tip înainte să te sune el pe tine. Ştia foarte bine că aşa se proceda, dar pur şi simplu nu reuşi s-o facă, să întoarcă volanul în cealaltă direcţie. Până în clipa în care zări un poliţist. Atunci răsuci brusc volanul la dreapta, evitând în ultima clipă o motocicletă cu ataş. Luminile albastre se aprinseră. Alice îi aruncă poliţistului zâmbetul „scuze, sunt femeie” şi, ce să vezi, chestia funcţionă. O privi sobru de deasupra mustăţilor stil ghidon, dar o lăsă să plece. Alice călca acceleraţia şi-o porni într-o direcţie greşită, dar era prea fericită ca să mai conteze.

## Capitolul 19

După ce aşteptă două ore degeaba în bătaia soarelui fierbinte s-o vadă pe Alice ieşind din casă, Patrick renunţă şi se întâlni cu Jack într-un bar de cocktailuri din fructe de pe Santa Monica Boulevard.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Adică eu îi trimit flori şi tot felul de chestii şi… nimic. Nu e niciodată acasă. Păi când ştii că ai un admirator, nu scoţi şi tu capul pe fereastră din când în când măcar aşa, să vezi cine e? zise Paddy văicărindu-se în timp ce-şi sorbea cocktailul de banane. Pur şi simplu a plecat, şi-a luat tălpăşiţa la sfârşit de săptămână.

Jack râse. Îi plăcea să-l vadă pe Paddy copleşit de probleme sentimentale pentru că era ceva rar şi care îi va trece curând, era sigur.

— Păi s-ar părea că nu prea e interesată, spuse el ca să-l întărâte. Zici c-ai văzut-o c-un tip cu o maşină de fiţe?

Paddy dădu din cap disperat.

— Dar sunt sigur că nu e genul ăla de fată. Nu e

genul care se dă în vânt după maşini sau iahturi.

Paddy avea o voce de copil care nu înţelege de ce nu poate să aibă toate dulciurile din magazin, îşi trecu degetele prin părul negru şi des.

De asta erau toate femeile moarte după el, concluzionă Jack, care de ani de zile se chinuia să înţeleagă de ce naiba irlandezul ăsta şleampăt era întotdeauna asaltat de oferte. Datorită aerului ăstuia de băieţel neajutorat.

Paddy o văzu pe Izzy îndreptându-se spre ei. Trei nopţi cu ea fuseseră prea mult. În plus, era în L.A. De mai bine de-o săptămână, cât îşi propusese iniţial să stea, şi nu făcuse nicio brânză. De dimineaţă primise prin poştă lista cu distribuţia pentru *Fecioara neprihănită din Cheapside* şi-şi dădea seama cât de aproape era ziua plecării. Dar şi cât de departe se afla de motivul care-l adusese la L.A. Nu mai avea timp de pierdut cu alţii. O voia pe Alice.

— Iubitule, bună.

Izzy se apropie sfioasă şi-şi puse cocktailul cu lapte degresat pe masa lui, trăgându-şi un scaun.

— Dacă te-ntreabă cineva de relaţia noastră, te-aş ruga să spui că e pur platonică, da? zise ea frecându-i genunchiul c-un aer rugător.

Jack nu zicea nimic. Era aici de-un an şi tot nu reuşise să-şi depăşească teama de aceste creaturi pline de texte şi cu trupuri trăsnet. Da’ nici ele nu arătaseră prea mare interes pentru el. Dar de când se împrietenise cu Paddy, viaţa devenise ca un cântec al ălora de la Beach Boys. Se uită la ceas – doar două ore până când se va întinde pe canapea să-i facă Beatrice reflexo-masaj.

— Păi, uite ce-i. Hai s-o lăsăm baltă. Nici tu n-o să-l mai dezamăgeşti pe tânărul ăla şi nici eu n-o să mai trebuiască să mint, replică Paddy cu blândeţe, fericit că găsise o portiţă de scăpare.

Dar să nu ne grăbim. Oare nu ştia el că nici iadul nu putea concura cu mândria unei actriţe?

— Nu e vorba de-o persoană. E vorba de presă. Mă văd cu altcineva. Un actor celebru. Dacă află! îl apucă

nebunia. Noi doi însă ne mai putem vedea.

Se amăgea singură, biata de ea. Paddy însă nu trebuia s-arate că ştie asta. Şi ce mai picioare, de aici până la Malibu. În fond, ce dracu', o noapte cu

Izzy nu era cine ştie ce, dar tot era mai bine decât să stea singur acasă să se uite la *Vorbe de alint.*

Alice ajunse acasă pe la miezul nopţii şi-o găsi pe Tash cu D.I.-ul ei întinşi pe canapea şi uitându-se la *Ultimul tangou la Paris.* Încercă să se strecoare pe nesimţite în camera ei însă Tash tocmai se eliberase dintr-un fel de giurgiuleală şi zări poşeta lui Alice dispărând după colţ.

— Alice, te-ai întors. Hai să-l cunoşti pe Alan.

Alan? Cine era Alan? Se întoarse încet. Tash tocmai se desprindea din îmbrăţişarea unor membre păroase răşchirate pe canapea.

— Te-ai distrat în weekend? o întrebă Tash, evident bucuroasă că avea cui să se laude cu noul ei amorez.

— Mda, a fost O.K.

Mai mult ca sigur că Alan ar fi fost în stare s-o omoare pentru că-i întrerupsese. Le zâmbi dulce amândurora.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sunt însă foarte obosită, aşa că mă duc să mă culc… zise ea făcând câţiva paşi cu spatele în direcţia dormitorului.

— Am făcut un film grozav. Hai să vezi.

Tash aprinse o veioză şi Alice putu să-l vadă pe bărbatul de pe canapea. Au făcut un film. Aha, Alan ăsta trebuie să fie D.I.-ul, deşi mult mai grozav decât şi-l imaginase ea. Încercă să-l observe mai bine, dar era greu pentru că era clar că nu e genul sociabil. Se juca cu propriile degete în timp ce Tash derula capodopera.

— Ia uite ce imagini nemaipomenite cu mine. Uite ce unghi.

Arătau mai curând a imagini porno cu perdea decât o filmare cu filtru, îşi zise Alice care încerca în acelaşi timp să-l analizeze mai bine pe D.I. Era îngrozitor de frumos… şi foarte însurat. Alice simţi o strângere de inimă. Asta era cu

bărbaţii însuraţi, arătau nemaipomenit. Se întrebă cum se împăca chestia asta cu teoria despre solidaritatea femeilor şi altele asemenea pe care le susţinea Tash. Dar probabil că nu era tocmai momentul potrivit să-i pună o astfel de întrebare. Mai bine mâine.

Alice rosese creionul până rămăsese doar un ciot din el, umplându-se de galben în jurul gurii şi de aşchii de lemn printre dinţi. Ridică ochii şi văzu că Tommy o urmărea cu intensitate. La început crezuse că i se pare şi că Tommy era încă *higlo* de la cine ştie ce petrecere de azi-noapte, însă Tommy îi făcu cu ochiul. Clar şi insinuant. Alice lăsă repede privirea în jos, însă nu-i scăpă sclipirea de supărare din ochii lui Jennifer. Membrii consiliului director se întruniseră pentru a discuta cum să procedeze mai bine cu talentele de care dispuneau, se gândiseră şi la un proiect uriaş, care era încă un mister, şi-l invitaseră pe Tommy împreună cu impresarul lui, precum şi pe cel mai de succes producător şi regizor al momentului s-audă ce planuri aveau. Evident, Alice lua notiţe.

— E un proiect atât de mare, că mi se face pielea de găină numai când mă gândesc.

Regizorul cu coadă cu care avusese Alice interviul pentru slujba respectivă, şi care părea să fi uitat complet cine era ea, îşi frecă braţul cu palma ca şi când ar fi vrut să ilustreze practic treaba cu pielea de găină.

— Clientul meu e foarte mulţumit c-a fost invitat, însă cred că trebuie să dublăm suma, spuse impresarul lui Tommy, care se obişnuise de mult cu muţenia lui Tommy în timpul întâlnirilor.

— Alice, ai scris tot? o întrebă Jennifer pe Alice care începuse acum să-şi roadă unghiile.

Alice dădu din cap şi continuă să scrie cu ciotul de creion, întrebându-se cum era posibil ca cineva cu inteligenţa remarcabilă a lui Tash şi intuiţia ei să nu observe că bărbatul cu care făcea dragoste avea pe mâna bronzată urma albă a verighetei.

— Cred că putem discuta despre cifre ceva mai târziu. Ceea ce vreau să ştiu deocamdată este dacă suntem

de acord în principiu cu ideea şi dacă toţi asociaţii sunt dispuşi să stea deoparte pe parcursul negocierilor ca să nu atragă atenţia presei asupra acestui proiect extrem de sensibil.

Alice pierduse şirul când tipul cu coadă rostise „despre cifre” şi încerca să recupereze ce se spusese între timp. Din fericire asta intra la capitolul *Alte aspecte,* aşa că această corvoadă de secretariat a lui Alice se apropia de sfârşit.

Ieşiră din sală, iar Alice rămase la urmă să-şi scuture fusta de resturile de creion, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă n-ar mai preda procesul-verbal. Oare Jennifer ar observa?

— Alice, vino-ncoace.

Tommy o trăgea de braţ înapoi în sală.

— Ai puţin timp?

— Trebuie să… să bat procesul-verbal…

Era puţin neliniştită din cauza felului în care se uitase el la ea şi se temea ca nu cumva Jennifer să-şi facă impresia că fraternizează cu clienţii.

— Doar o clipă. Te rog, Alice, am mare nevoie de ajutorul tău.

Tommy semăna din ce în ce mai mult cu un membru al familiei Adams, cu cămaşa îngrozitor de scumpă atârnându-i afară din pantaloni şi cu aerul că de zile în şir nu mai avusese parte de-o masă ca lumea. Alice se înduioşă.

— Stai puţin. Mă întorc imediat.

Se duse repede la biroul ei, lăsă procesul-verbal şi scoase din geantă o casoletă.

— Aşa. Despre ce e vorba deci?

Se aşezară la masa din sala de consiliu. Tommy îşi făcea de lucru cu ceasul uriaş care-i atârna la încheietură, în vreme ce Alice scoase din cutie două prăjituri de casă cu ghimbir şi le puse pe capac. Nu prea mai mânca prăjituri şi, având în vedere că Jamie fusese oficial exorcizat, probabil că nici n-o să mai facă prăjituri în viaţa ei.

— Păi, chestia e că în ultima vreme m-am tot gândit.

Alice rupse o bucăţică de prăjitură şi-o băgă în gură. Se anunţa o poveste lungă. Înclină din cap în semn că înţelege.

— Tu ai devenit un fel de mentor al meu, mi-ai spus să-mi găsesc un hobby şi-aşa mai departe... în fine, a fost o treabă nemaipomenită.

Tommy se uita neîncrezător la prăjitură.

— Serveşte-te, îl îndemnă Alice.

Tommy luă o bucată şi începu să se joace cu ea.

— Oricum, cred c-ai avut dreptate. Am lăsat băutura şi nu m-am mai atins de droguri de... se uită la ceas şi zâmbi larg, cu mândrie... cam treizeci şi şase de ore.

— Grozav, Tommy. Nemaipomenit. (Alice înghiţi firimiturile şi îl bătu pe mână.) Şi ţi-ai descoperit şi-un hobby?

— Mda, un fel de deşi ai putea zice că e pentru fraieri.

— Ba sunt sigură că n-o să zic. Eu, de exemplu, colecţionam timbre. Mai pentru fraieri ca asta... râse Alice încurajator.

Tommy începu să-şi smulgă fire de păr de pe cap.

— Aoleu, Tommy, nu mai face aşa. Cred că doare îngrozitor!

Îi apucă mâna şi-o ţinu strâns.

— Am început să merg la biserică.

Tommy se întoarse spre ea cu o privire atât de limpede şi de plină de speranţă, încât Alice renunţă să-l mai întrebe dacă vorbea serios. Era evident că da. Alice, care până atunci se simţise bine în postura de sfătuitor înţelept, îşi văzu într-o clipă serviciul, salariul, maşina pe care plănuia să şi-o cumpere şi acoperişul de deasupra capului dispărând într-o fracţiune de secundă. Dacă începea să umble vorba că îl încurajase pe Tommy s-o apuce pe calea bisericii, era complet terminată. Şi evangheliştii ăştia nici nu ştiau să-şi ţină gura. Parcă şi auzea: „Ziua în care lumina a pătruns în viaţa mea: purtăm o discuţie, în exclusivitate, cu fostul actor Tommy Kelly despre numirea sa ca episcop de Beverly Hills”.

Alice se scutură şi-l bătu pe Tommy pe mână.

— Minunat, Tommy, sunt încântată. Zău că sunt. Dar pot să-ţi dau un sfat?

Tommy înclină din cap fericit.

— Asta să fie secretul nostru deocamdată. Pentru că, în fond, acum e o treabă între tine şi Dumnezeu şi, până când nu vei ajunge să-l cunoşti mai bine, cel mai bun lucru ar fi să ţii totul pentru tine.

Alice spera ca Dumnezeu s-o ierte că-i răpeşte un convertit de marcă.

— Ca atunci când am fost combinat cu Sandra Bullock? întrebă Tommy.

— Exact.

Alice îi aruncă un zâmbet de mentor şi respiră uşurată, observând abia când îşi luă casoleta să plece că Jennifer stătea în celălalt capăt al biroului şi-o urmărea cu foarte mare atenţie.

Izzy îşi puse mănuşile de box şi începu să lovească în sac.

— Unu, doi, agaţă, izbeşte, repeta Izzy, gâfâind şi ţopăind.

Paddy şedea pe-o bancă în apropiere şi-i urmărea mişcarea picioarelor. Avea nişte picioare fantastice, doar că el le admira cum admiră un fotograf homosexual un supermodel: ceva frumos, dar nu pentru el. Pentru el nu exista decât o femeie pe lume în clipa de faţă.

Izzy se aplecă să apuce o coardă.

— Tot nu mi-ai spus de unde sunt părinţii tăi.

Izzy îşi răsuci coarda în jurul mâinilor şi se uită la Paddy care nu acceptase s-o acompanieze la Boxercise de pe Main Street decât în speranţa c-o să dea de Alice.

— Eh, ştii tu, de pretutindeni şi de nicăieri. Mama şi tata locuiesc la Dublin, dar au şi-o casă în Cork.

— Semeni cu tatăl tău? îl întrebă Izzy, fiind, în sfârşit, interesată şi de altceva decât trupul lui Paddy.

— Chiar nu ştiu. Cred că semăn mai mult cu mama. Tata e roşcat. La fel şi surorile mele.

Paddy luă o mănuşă de box şi începu să lovească

tapiţeria din piele roşie. Nici urmă de Alice şi de unde stătea nici nu avea vedere spre Main Street.

— Mai durează? o întrebă.

— Nu. Doar să fac un duş. Deci s-ar putea ca tatăl tău să fie altcineva, nu? Mama ta e frumoasă, nu?

Izzy îl privea cu atenţie, înclinând capul într-o parte să vadă dacă avea şi el acele celebre pleoape orientate în jos.

— Ca să fiu sincer, acum nu mai arată aşa de bine. Dar a fost destul de frumoasă la vremea ei, da.

Nu-şi prea dădea seama unde vrea Izzy s-ajungă, însă îşi spuse că, cu cât scapă mai repede, cu atât mai bine. Că doar loviturile la cap dintr-o singură lecţie de box nu fuseseră atât de puternice încât să-i cauzeze urmări grave.

— În fine, du-te să faci duş şi ne întâlnim în faţă peste vreo zece minute.

O împinse pe Izzy spre duş, dar ea nu se arătă deloc afectată. Acum că era aproape sigură cine e tatăl lui adevărat, nici că-i mai păsa, putea s-o împingă cât poftea. Aşa se explica şi de ce-i plăcea aşa de mult de ea, având în vedere că şi tatăl lui avea o slăbiciune pentru actriţele blonde, nu? Genetica nu dădea greş. Făcu duş şi câteva exerciţii pentru zona pelviană, propunându-şi să fie nemaipomenită la noapte în pat.

În timpul ăsta Paddy era la recepţia sălii de gimnastică şi căuta un pix care să scrie. În cele din urmă i-l ceruse instructorului de Pilates, care tocmai le demonstrase clientelor lui starea jalnică a musculaturii lor toracice punându-le să ţină câte un pix sub sâni. Rupse apoi orarul de la aerobică să facă rost de hârtie şi se apucă să scrie biletul. După care înapoie pixul şi-o tuli afară îndreptându-se spre casa lui Alice. Era amiază, aşa că se gândea că fetele sunt deja la serviciu. Se asigură că maşina nu era în parcare şi sări zidul. De data asta se strecură prin pasajul îngust care ducea în grădina din spate, zgâriindu-se la cot.

— Iisuse, mormăi el, cât pe ce să rămână înţepenit în dreptul unui burlan. Prin ce trebuie omul să treacă uneori!

Apoi îi veniră în minte pistruii lui Alice şi râsul ei la glumele lui. Trase aer în piept, se îndreptă spre noua grădină de trandafiri a lui Tash şi înfipse biletul în ţepii unui trandafir. Îl sărută să-i poarte noroc şi dădu fuga înapoi la Izzy care se cerceta în oglinda retrovizoare în aşteptarea lui.

Tash ajunse acasă de la serviciu şi-şi aruncă geanta pe canapea.

— Ahhh, abia mai merg. D.I.-ul e un amant nemaipomenit.

Se prăbuşi pe-un fotoliu şi zâmbi larg aşa cum zâmbeşte oricine la începutul unei poveşti de dragoste.

— Arată foarte bine, spuse Alice, întrebându-se în sinea ei cum s-aducă vorba despre bărbaţii căsătoriţi.

Tash era surprinsă s-o vadă pe Alice atât de calmă în privinţa întâlnirii pe care o avea la restaurantul L'Orangerie. Când fusese prima dată acolo la o întâlnire aranjată c-un avocat din lumea filmului, Tash se exfoliase, se epilase, se pomădase şi se fardase ore în şir. Alice, în schimb, stătea relaxată şi mânca îngheţată cu ochii la Oprah.

— Scumpo, n-aş vrea să fiu pisăloagă, dar nu crezi c-ar trebui să te pregăteşti? o întrebă Tash, simţindu-se oarecum vinovată c-o cam neglijase pe Alice din cauza D.I.-ului.

— Mă duc imediat să fac duş, spuse Alice ronţăind markerul. Vine abia la opt.

— Îmi pare bine că te simţi mai în largul tău acum cu Charlie. Ştiai că noul lui client e Mel Gibson? Trebuie să-l invităm la cină.

Alice habar n-avea. Îi spusese probabil într-un moment în care gândurile ei erau concentrate asupra altor bărbaţi-problemă din viaţa ei: Jamie, Tommy, admiratorul misterios. Iar mai nou îl putea adăuga şi pe Paddy pe listă. Amânase însă această problemă pentru a rezolva mai întâi chestia cu Charlie, deşi căsca ochii cât cepele de câte ori mergea pe Main Street – şi mergea destul de des în ultima vreme. Cum tuşea Tash, cum o zbughea să ia şerveţele şi

pastile de gât. Când ajungea pe stradă, se oprea în dreptul Omelette Parlour şi se uita pe geam imaginându-se la o masă alături de Paddy. O simplă iluzie, din păcate. Cum Dumnezeu să facă să-l revadă? Când îşi aducea aminte cum plecase ca din puşcă fără măcar să privească înapoi şi-şi dădea seama ce ratase, sufletul i se umplea de regrete şi, ca să treacă peste astfel de momente, începea să cânte.

Tash intrase în baie unde avea să stea cel puţin o oră să se pregătească pentru că urma să vină D.I.-ul. Alice îşi dădu seama că va trebui probabil să amâne discuţia despre starea lui civilă până a doua zi, când o să-i spună lui Tash şi bomba că-i dăduse papucii lui Charlie.

— Ah, apropo, Izzy ne-a invitat la cină mâine. Eşti liberă?

— Sigur, dar eşti sigură că m-a invitat şi pe mine? întrebă Alice neputându-şi imagina de ce oare ar fi invitat-o Izzy şi pe ea.

Poate doar ca să se arate prietenoasă. S-o momească pe englezoaică. Pentru că era absolut evident c-o detesta şi-o considera o înfumurată jalnică şi incapabilă să cucerească un bărbat. Poate că chiar avea dreptate.

Charlie sosi la opt fix. Oare toţi sado-masochiştii erau aşa punctuali? O cât de mică scăpare în anumite situaţii şi tu sau obiectul plăcerii tale se duceau pe apa sâmbetei. Nu-i convenea însă pentru c-ar fi mai avut nevoie de câteva minute să-şi facă exerciţiile faciale.

— Gata? întrebă Charlie scoţându-şi dinţii la iveală.

— Evident, spuse Alice luându-şi geanta şi îndepărtându-i mâna de pe fundul ei.

„Dumnezeule, a şi început”.

— Charlie, am tot vrut să te întreb ceva.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât un fel de grimasă. El însă nu păru să observe, ocupat fiind să-şi netezească sprâncenele în oglinda retrovizoare. Alice îl bănuia că şi le dăduse cu vaselină, deşi era la fel de posibil să fie doar senzaţia generală de alunecos pe care o emana întreaga lui făptură.

— Dă-i drumul, spuse el fără să-şi ia ochii de la

propria persoană.

Alice nu se putu abţine. Îi scoase limba şi îi arătă degetul mijlociu. Bărbatul din Ferrari-ul care mergea în paralel cu el fu cât pe ce să-şi scape mobilul de uimire, însă Charlie nu observă absolut nimic. Poate că păţea mereu chestia asta şi se obişnuise deja.

— Ăăă, începu ea cu o voce siropoasă, n-am fost niciodată la Elavana Club, dar am auzit că e un loc grozav pentru o pipă preprandială.

Multe aliteraţii seducătoare. O să-l dea gata.

Doar că nu-l dădu gata, ci îl nedumeri.

— Prece?

Of, Doamne, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu e tipul să se lase impresionat de vocabular.

— Prandial – adică legat de masă. Preprandial. Înainte de masă.

El însă nu era atent. Alice recurse la o abordare directă.

— Du-mă la Havana Club, Charlie.

Aşa. Mesaj recepţionat. Se întoarse şi se uită la ea.

— Sigur, iubito. De ce n-ai spus de la început că vrei să tragi puţin dintr-un obiect falie?

Se gândi să-i scoată din nou limba, însă se uita la ea. Şi începuse deja să întoarcă volanul, aşa că presupuse că se îndrepta spre Havana Club, deci treaba mergea conform planului.

Valetul sări în maşină, iar Alice uită din nou să coboare. Se întoarse şi-i zâmbi, dar el se uita la ea ca la felu' paişpe.

— Bună, spuse ea zâmbind.

Şi iar felu' paişpe. Niciun zâmbet. Apoi Charlie îi deschise portiera, iar Alice îşi dădu seama c-ar fi trebuit să coboare înainte.

— Ups, chicoti ea în direcţia valetului cu atitudine deloc amuzată, ci dispreţuitoare. Am uitat.

Sări afară pe trotuar şi intră în local semeaţă ca un căţel la expoziţia canină. Aruncă o privire de jur-împrejur şi admiră barul. Nimic nu-i flatează mai mult pe bărbaţi

decât să le lauzi clubul sau penisul, îi spusese Trinny odată când plecaseră amândouă în căutarea bărbatului ideal.

— E absolut perfect, rosti Alice rar şi clar, nu cumva să înţeleagă Charlie altceva.

Cuprinse cu o privire plină de admiraţie sala, tavanul strălucitor şi clientela rafinată.

— Şi asta nu e totul, spuse el cu o surprinzătoare promptitudine pentru cineva atât de lent ca el, prinzând-o de cot şi conducând-o spre lift.

Liftierul dădu mâna cu Charlie şi c-un alt personaj care tocmai intrase cu soţia lui, nu însă şi cu Alice sau cu soţia acestuia. Pe femei nici măcar nu le privi. Când liftul se opri, Alice vru să-i facă un semn, dar Charlie o conduse afară înainte s-apuce să constate consecinţele unui astfel de gest.

Sala în care intrară era plină. Nici picior de femeie însă. Bărbatul şi femeia din lift îşi continuaseră ascensiunea spre niveluri evident superioare. Sala era înceţoşată de fum de trabuc, iar în colţ se zărea un fel de magazin Sainsbury în miniatură, care oferea diverse obiecte de fumat. Aoleu, te pomeneşti că nimerise într-un cotlon rezervat misoginilor care-şi defulau nereuşitele sexuale fumând trabucuri gigantice. Într-un colţ îl zări pe Arnold Schwarzenneger fumând un trabuc banal, lung şi subţire. Dacă nici locul ăsta n-o s-o facă să-l urască pe Charlie suficient de mult ca să-şi ducă la bun sfârşit planul, atunci nu va reuşi nimic. Charlie o conduse la o canapea joasă aflată într-un colţ, pe care şedeau deja câţiva fumători de trabuc cu mustăţi, în costume terne, care cântăriră c-un aer plictisit şi indiferent sânii lui Alice.

— Îţi aduc ceva de băut? întrebă o femeie apărută din senin pe post de servitoare.

Jamie ar adora locul ăsta, îşi spuse Alice dându-şi seama că găsise locul perfect de înmormântare pentru fantoma celui mai revoltător misogin cu care se culcase în viaţa ei. Aşa, îşi luă Alice avânt trăgând adânc aer în piept, dacă tot trebuie să faci o treabă, măcar fă-o bine. Ca să-şi pună planul în aplicare nu avea nevoie decât de-un pahar

mare de pir, dar era sigură că merge şi cu whisky.

— Un Jack Daniel's, vă rog, zâmbi ea maliţios. Simplu.

Bărbaţii o priviră o fracţiune de secundă cu ceea ce la oamenii normali s-ar fi putut numi mirare, nu însă şi la androizi.

— Şi, draga mea, se maimuţări ea sincer amuzată de întreaga situaţie, ai putea să-mi aduci şi-un trabuc mare, lung şi gros, să-mi ajungă până mai târziu?

Îşi desfăcu un nasture de la bluză şi-i făcu cu ochiul lui Charlie. Bărbaţii continuau să pufăie din ţigări ca nişte locomotive. Alice se aşeză picior peste picior à la Sharon Stone, dezvăluind poate nu tocmai ceea ce şi-ar fi dorit ei să vadă, ci doar nişte frumuşei chiloţei negri. Nici dacă ar fi fost o biată gospodină din Clacton-upon-Sea nu ar fi fost mai încântată de măiestria cu care îşi interpreta propriul rol.

Între timp Charlie se dusese în colţul celălalt al camerei să vadă ce oferea minimagazinul de trabucuri. Ah, ce amuzant era, îşi zise Alice ridicându-se în picioare. Ia să vedem ce se întâmplă acolo. Aşa că se prelinse pe lângă Arnie şi intră în magazin unde-şi îndesă unghia falsă în fundul lui Charlie, care sări de doi coţi, cât pe-aci să rupă în două un Monte Cristo pe care-l primise pe gratis tipul de lângă el.

— Fii atent, dragule, spuse ea zâmbind şi strecurându-se lângă el. Ia arată-mi şi mie ce au.

Charlie, care avea senzaţia că cineva o transformase peste noapte pe Julie Andrews în Lucinda Lovelace, începu să facă o prezentare a trabucurilor etalate în magazin. Alice deschidea sertar după sertar, mirosea şi le respingea pe toate.

— Îl vreau pe cel mai aromat şi mai suculent dintre toate, spuse ea întorcându-se zâmbind spre bărbatul care vindea preţioasele frunze.

Acesta scoase un trabuc de dimensiunile unui baton Marş şi i-l dădu nu lui Alice, ci lui Charlie.

— Domnule, sper ca acesta s-o mulţumească pe

doamna.

Tocmai se pregătea să bată din călcâie ca o fetiţă nerăbdătoare, când observă suma din trei cifre de pe bon. Porcăria dracului! Pentru nişte frunze veştejite! Da mai bine să-şi ţină gura, îşi zise ea, prefăcându-se că nu observă bancnotele verzi pe care le înmână Charlie vânzătorului. Sunt o damă scumpă, îşi spuse Alice amuzată. Era şi timpul, că până acum n-am comandat decât cele mai ieftine pizze din meniu. De-aici înainte numai patru feluri de brânză şi anşoa o să comand. Şi ce-o să-mi mai placă!

Se întoarse înapoi pe canapea unde a fost nevoie de efortul concertat al tuturor bărbaţilor de lângă ea ca să reuşească s-aprindă trabucul. Atmosfera din sală îi mai destinsese şi deveniseră mai îngăduitori cu femeia de lângă ei. Nu era o femeie în adevăratul sens al cuvântului, vie, care respira şi gândea, ci o caricatură din filmele pe care le făceau ei. Nici n-ar fi de mirare dacă următorul personaj care va umple sălile de cinematograf o să fie un demon care învârte pe degete trabucuri. Ce naivi erau oamenii! apoi îşi vârî mâna între coapsele lui Charlie urmărindu-i cum se sucesc stingheriţi pe scaune. Planul ei era simplu, dar trebuia să înceteze cu maimuţăreala şi să-l pună în aplicare, că altfel o să se trezească nevoită să-şi pună în practică acelaşi lucru şi în patul lui Charlie. Dădu pe gât încă un Jack Daniel’s şi a fost cât pe-aci să-şi spargă plămânii încercând să inhaleze fumul.

— Iubito, ăsta nu-i joint, nu se inhalează.

Unul dintre manechinii de croitorie se aplecase asupra ei c-un rânjet afectat, crezându-se probabil întruparea înţelepciunii lui Oscar Wilde. Alice îi suflă în ochi un vârtej de fum. Se dădu înapoi surprins şi tuşi. Ceilalţi o priviră cu admiraţie. Cine o fi gagica asta rafinată şi nemaipomenită?

Din fericire nu mai dură mult până când stomacul lui Alice să dea semn că ajunsese la limită. Fumul de trabuc şi aburii de whisky îi clătinau creierii ca pe-un feribot care traversează Canalul Mânecii pe furtună. Trebuia însă să se

grăbească. Charlie se uita deja la ceas şi dintr-o clipă într-alta trebuiau să plece la restaurant. Ştia că, dacă ajunge la L’Orangerie, era terminată. Îi sunau în urechi cuvintele lui Lysette. Neapărat la Havana Club. Descoperi meniul pe masă în faţa ei şi întinse mâna după el.

— O prăjitură Chocolate Ecstasy, vă rog.

Trabucurile îi trezeau în minte imagini cu baruri din timpul prohibiţiei şi al lui Al Capone.

— N-am rezistat să nu comand una, iubitule, îi spuse ea lui Charlie care părea cam iritat.

Gaşca de împăiaţi era pe punctul de a-i oferi un rol în următorul lor film, când ciocolata începu să-şi facă efectul. Uriaşul desert dispăruse chiar sub ochii lor în gura acestei femei nemaipomenite, care nu numai că fuma şi bea ca un marinar, dar şi mânca. Lucru pe care femeile pe care le cunoşteau ei nu prea îl făceau. Apoi i se făcu rău. În mod spectaculos. Toată combinaţia de whisky şi blat cu ciocolată neagră ateriza direct pe costumul Armâni al lui Charlie. Alice aproape că se dădu de gol izbucnind în râs. Whisky-ul ştersese orice urmă de timiditate şi totul mersese conform planului. *Arrivederci,* L’Orangerie. *Au revoir,* Charles.

Se aşteptase ca Charlie s-o arunce furios într-un taxi cu destinaţia Santa Monica, să se descotorosească şi el, şi costumul lui Armâni de ea. Însă, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu planurile foarte bine puse la punct, nu se petrecu deloc aşa. Charlie rămase impasibil în faţa privirilor acuzatoare ale chelneriţei şi ale liftierului, îşi şterse costumul cum putu mai bine cu şerveţelul şi-o depuse pe Alice bine mersi acasă la Tash în Fourth Street. Deşi nu se oferise să stea până dimineaţă să-i şteargă fruntea cu prosopul, se comportase totuşi ca un gentleman. Spre exasperarea şi ruşinea lui Alice. Crezuse că miercuri dimineaţă o să se trezească scăpată de Charlie şi de câteva kilograme, dar nu avu acest noroc.

Şi ce era mai rău era că Tash zăcea pe canapea înfofolită în halat şi cu ochii roşii. Făcuse faţă când veni Charlie, dar, de îndată ce maşina lui demarase din faţa

casei, se pusese din nou pe plâns.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, Alice, spuse ea printre sughiţuri, înconjurată de-un morman de şerveţele. E însurat.

Alice aşteptă să i se dezvăluie şi restul, dar nu mai urmă nimic. Deci Tash chiar nu ştiuse. Alice era deja trează graţie faptului că pe drumul de întoarcere Charlie coborâse capota. Luă un şerveţel şi i-l dădu lui Tash în locul celui ud.

— Că doar nu vrei să spui că n-ai ştiut? zise ea încetişor.

Alte hohote şi-o vagă mişcare din cap în sensul că nu.

— Ţi-a spus în seara asta? întrebă ea ştergând uşurel lacrimile lui Tash şi simţindu-se deodată cu o sută de ani mai bătrână.

De unde până acum ea era o problemă pentru alţii, devenise dintr-odată cea care îi asculta pe alţii ca să le rezolve problemele.

— A venit soţia lui să-l ia de la filmări. Şi-apoi hohotind: Cu copiii!

Tash plângea de se rupea.

— Ah, scumpa mea, îmi pare aşa de rău, spuse Alice, apoi se îmbrăţişară strâns una pe alta până când lui Tash îi amorţiră braţele şi se ridică în picioare.

— Şi nenorocitu’ ăla de pervers iar a dat iama pe-aici. Mi-a călcat în picioare trandafirii. Ai observat dacă nu cumva îţi lipseşte ceva din lenjeria intimă?

## Capitolul 20

Tash rată cina urmată de petrecere de la Izzy. Declară ziua una de jale personală şi rămase acasă să-şi stingă amarul în plâns. Plecase la filmare în dimineaţa aia vânătă de furie şi-şi pusese pe ea cele mai deocheate şi provocatoare desuuri pe care le avea. Alice ştia foarte bine că n-o să treacă mult şi D.I.-ul va regreta amarnic greşeala de a se fi căsătorit. Când ieşi pe uşă – după ce aplicase din belşug pe sub ochi cine ştie ce pomadă adecvată întrucât chipul ei nu trăda în niciun fel chinurile prin care trecuse –

Tash strigă:

— Ia pe cineva cu tine în locul meu diseară. Şi vezi că în coşul de gunoi găseşti un bilet de la nenorocitul ăla de admirator.

Din cine ştie ce motiv, probabil din cauza lipsei unui iubit adevărat în viaţa ei, lui Alice îi sări inima din loc la auzul veştii. Se aplecă să caute printre beţigaşe de urechi şi şerveţele mototolite. Din nefericire semăna tare mult c-un şerveţel mototolit, însă în cele din urmă îl descoperi, îl extrase cu două degete şi îl întinse pe blatul din bucătărie.

*Alice! O poveste pentru copii Aşezată cu delicateţe Acolo unde se-mpletesc visele.*

*În ţesătura misterioasă a amintirilor Precum ghirlanda împletită de pelerin din flori trecute*

*Culese dintr-o ţară-ndepărtată.*

Alice se încruntă. Recunoscu versurile din copilărie. *Alice în Ţara Minunilor.* Sigur că le ştia. I-o citiseră şi bunicii, şi bonele. Toată lumea citea povestea asta copiilor. Dar de ce o alesese tocmai pe asta? Reciti versurile. I se păru un fragment destul de trist pentru cineva care voia s-o cucerească. Poate că voia să spună că trebuie să uite ce s-a întâmplat. Povestea se încheiase. Ca de obicei, îşi spuse ea cu tristeţe. Singurul admirator pe care l-am avut şi eu vreodată a depus armele şi s-a resemnat. De unde să ştie ea că, deşi chiar pusese în scenă *Alice în Ţara Minunilor* la Barbican acum câteva sezoane, astea erau singurele versuri pe care fusese în stare să şi le amintească în cele cincisprezece secunde pe care le avusese la dispoziţie să scrie biletul cu pixul împrumutat de la sala de gimnastică. Alice alergă la fereastra din faţă sperând să zărească şi ea, precum Tash, vreun străin misterios care dă târcoale stejarului. Cum naiba avea Tash mereu noroc? Era admiratorul din umbră al lui Alice, dar ea nu-l zărise niciodată. Fir-ar să fie, întârziase la serviciu! Înşfăcă geanta şi se grăbi spre uşă.

Alice n-avu însă timp să reflecteze prea mult asupra nedreptăţilor din viaţa ei romantică. Trebuia să termine două proiecte până la prânz, iar după-masă avea întâlnire

cu Jennifer şi Tommy. Dădu buzna zgomotos în birou agitându-şi braţele şi n-avu timp nici măcar să-i dea lui Lysette raportul despre cum se desfăşurase seara precedentă. Charlie parcă nici nu existase vreodată. Reuşi doar să semnalizeze cu degetele mari în sus în semn de reuşită, asta însă doar în urma gesticulărilor interogative insistente ale acesteia. Da, totul mersese perfect, conform planului. Lysette zâmbi şi-şi văzu de treabă.

— Deci ne-am înţeles. Treaba cu imaginea lui Tommy în viaţa privată e aproape rezolvată acum graţie lui Alice.

Jennifer se uită cu subînţeles la Alice, care se prefăcu că nu observă.

— …mai trebuie s-avem grijă s-alegem cu cap următoarele filme ca să-i pregătim un nou pachet de prezentare pentru piaţa europeană. Evident că toate planurile astea depind de cât de capabili vom fi să-l ţinem pe Tommy departe nu doar de interviuri, ci şi de presă în general, pentru că o expunere excesivă în această fază ne-ar distruge planurile pentru celălalt proiect, cel mai mare film din cariera lui Tommy.

Alice oftă sonor. Ideea că Tommy trebuia să-şi ţină gura era cea mai bună dintre toate. Tăcerea era cea mai bună soluţie pentru toată lumea până când Alice va găsi prilejul să vorbească cu el despre ateism. Directorii executivi înclinară cu toţii din cap în semn că sunt de acord cu planul prezentat de Jennifer şi-şi luară asiduu notiţe. Tommy Kelly era giuvaierul din coroana lor.

— Alice, noi habar n-am avut c-ai avut o influenţă mare în privinţa acestor planuri şi, pentru că am impresia că eşti familiarizată cu domeniul, m-ar interesa foarte mult să-ţi aflu părerea, spuse unul dintre ei, gata pregătit să ia notiţe.

Alice privi cuprinsă de panică în jur, incapabilă să gândească. Stomacul începu să-i ghiorăie ca un animal în cuşcă şi aproape că-i părea rău că nu se dusese la L'Orangerie. Auzise că preparau cel mai bun *foie gras.* Începu să bată cu creionul în masă ca să acopere zgomotele pe care le făcea stomacul ei. Iute, Alice, pune-ţi

mintea la contribuţie.

— Cred c-o piesă de teatru n-ar fi deloc o idee rea.

Regretă însă imediat ce spusese. Singurul rol pe care l-ar fi putut interpreta Tommy într-o piesă era cel al înfricoşătoarei năluci din *Confesiuni ale unui opioman englez.* Dacă-l puneai în lumină, ar fi trecut prin el ca prin foiţă. Nu mai semăna de fel cu tânărul înflăcărat şi fără cusur de pe coperta pachetului de prezentare. Era însă prea târziu să renunţe la ideea de-a face din rahat bici.

— Ce idee genială! exclamă prim-vicepreşedintele.

Alte voci îl susţinură. Nemaipomenit. Fantastic.

Jennifer schiţă un zâmbet invidios. Până s-apară Alice, Jennifer fusese agentul publicitar al lui Tommy şi nu-i trecuse prin cap nicio clipă că englezoaica asta o să fie capabilă să scoată vreo idee din capu' ăla al ei, iar acum uite-o cum nu numai că îi fura cel mai bun client de sub nas, dar se mai şi culca cu el. Alice se concentră pe ceaşca de cafea, sperând să nu se vadă că se făcuse ca para focului. O singură persoană rămăsese tăcută şi toate capetele se întoarseră spre el să vadă ce-avea de spus.

Dacă bătea cu pumnul în masă era semn că Alice căzuse în dizgraţie.

— Mda, sunt sigur că pot.

Se şi vedea strivind sâni feciorelnici de englezoaice cu trupul lui masiv. Alice îi citi gândurile, mai bine zis pantalonii.

— Şi, cine ştie, poate va fi şansa pe care o căutam să-i găsim jumătatea lui Tommy. Iubită şi carieră într-o singură poveste romantică.

Dumnezeule, unde o găsiseră pe fata asta? Să-i ofere cineva o mărire de salariu. Adică, mai bine nu, era mai ieftin să vorbeşti decât să dai măriri de salariu, dar intenţia conta. Şi, în timp ce se discuta ce rol anume să primească Tommy, Alice îşi aminti brusc că nu avea partener la dineul lui Izzy. Că nici moartă nu s-ar fi dus la Izzy singură. Fir-ar să fie! După care făcu ce nu mai făcuse ea în viaţa ei – invită un star de cinema s-o însoţească la dineul din seara aia. Şi, împotriva tuturor aşteptărilor, el

acceptă.

Tommy era de fapt bucuros că-l invitase. Ultimele două zile şi le petrecuse încercând să împace ceea ce citise despre celibat în *Creştinismul astăzi* cu ceea ce se petrecea în chiloţii lui de fiecare dată când se gândea la femei.

— Alice, aş vrea tare mult să discutăm despre acest lucru în seara asta, spuse el.

— Sigur că da. Ne întâlnim la şapte lângă cinematograful din Santa Monica.

Alice se grăbi înapoi la biroul ei ca să nu-i mai dea lui Jennifer motive în plus s-o fulgere cu privirea.

În timp ce făcea duş – cu miros de vanilie pentru că nimic nu era mai derutant pentru cei din jur decât mirosul de mâncare –, se gândea că e foarte bine că la dineul de diseară o să-l aibă partener pe Tommy. Să se-nveţe minte Izzy să-i mai subestimeze pe britanici. Alice ştia foarte bine că şansele să se încropească ceva între ea şi Tommy erau la fel de mari ca între Elton John şi Margaret Thatcher, numai că Izzy nu ştia chestia asta. Şi, la urma urmei, s-ar putea chiar să se simtă bine diseară. Se machie. Tenul ca alabastrul şi buze roşu-aprins. Gene negre şi lungi. Îşi ridică părul lăsând să cadă câteva şuviţe rebele, ca o frivolă prerafaelită. Îşi presără flori artificiale în păr şi-şi puse aceeaşi cămăşuţă. De data asta însă se încălţă cu nişte platforme monstruoase din plută.

Ha! Ia să vedem, Izzy, ce zici de asta, îşi spuse ea. După ce ani de zile fusese prietena cea cuminte a maimuţoiului de Jamie, îşi descoperise acum pe neaşteptate o latură rebelă. Şi poate chiar era o fire artistică.

Tommy fusese de acord să conducă el şi jurase că nu bea decât suc. Când ajunse Alice la bar, îl găsi înconjurat de fete care nu dădeau însă niciun semn c-ar intenţiona să plece, nici chiar după ce ea se aşeză lângă el, iar el o întrebă ce vrea să bea. În cele din urmă, Tommy le uşui cu o mişcare magică, iar fetele se răspândiră care-ncotro prin bar.

— Ai avut o idee grozavă astăzi. Crezi că tipa aia din *Mândrie şi prejudecată* s-ar potrivi?

Alice ridică din umeri în sensul că „cine ştie?” – asta e, gusturile nu se discută.

— Sigur, teoretic am jurat să mă las de femei, da de uitat pot să mă uit, nu? întrebă Tommy sorbind cu mândrie din paharul cu apă minerală.

— Uite ce e, Tommy, chiar voiam să-ţi vorbesc despre treaba asta. Să ştii că nu e nimic rău să-ţi facă plăcere compania unei femei sau să te simţi bine. Pentru început ar trebui să te concentrezi pe ideile fundamentale, cum ar fi să-ţi iubeşti aproapele şi să te porţi cu ceilalţi cum se poartă şi ei cu tine, spuse Alice.

— Sigur, evident, ai absolută dreptate Alice, însă autodisciplina este cheia şi, dacă reuşesc să stau departe de tentaţiile cărnii, atunci înseamnă că sunt pe calea cea bună. Şi m-am gândit şi la ce mi-ai spus că trebuie să păstrez pentru mine lucrurile astea deocamdată, însă eu cred c-ar fi mai bine să spun lumii întregi, să răspândesc cuvântul, înţelegi?

Tommy avea o privire cam ciudată şi Alice îşi dădu seama c-avea de-a face c-un maniaco-dependent. Dacă-i luai narcoticele, le înlocuia cu alte substanţe. Deşi ura acest gen de procedeu, când Tommy se duse la toaletă, Alice îl puse pe barman să-i toarne un pic de vodcă în apa minerală, conform principiului că mai bine un păgân potolit decât un creştin zănatec.

Când în sfârşit o porniră spre Izzy, Alice reuşise deja să-i administreze pe furiş două porţii de vodcă şi se simţea ceva mai relaxată, sperând că Tommy o să-şi revină la normal cât de curând. Ba chiar se relaxase atât de tare, încât a fost cât pe-aci să-i povestească despre scrisoarea pe care o primise ieri, sperând să obţină de la el părerea unui bărbat în această privinţă, însă Tommy conduse ca vântul şi ca gândul şi ajunseseră deja la Izzy, cât pe ce să oprească direct în piscină în loc de alee.

Alice era oarecum neliniştită că venea la Izzy fără Tash, însă nu avea motive. Izzy habar n-avea cine e. Îşi

închipui probabil că e vreun ţicnit de bodyguard travestit al lui Tommy sau cam aşa ceva.

— Tommy, iubitule.

Îşi răsuci trupul în jurul lui ca o liană, momindu-l în bârlogul ei, mai, mai să-i trântească lui Alice uşa-n nas. Izzy însă arăta nemaipomenit, trebuia să recunoască. Era îmbrăcată cu pantaloni largi şi vestă, şi avea nişte braţe la fel de lungi şi de suple pe cât erau ale lui Alice de rotunde şi de fleşcăite. Pielea ei avea un bronz sănătos şi viguros, de parcă nu făcea altceva toată ziua decât să călărească pe malul oceanului, iar părul încă umed de la duş i se revărsa pe spate. Alice se simţi precum bunica Scufiţei Roşii cu machiajul şi cămăşuţa ei ridicole. Ei şi, noroc că nu mi-am propus să-l întâlnesc pe bărbatul visurilor mele în seara asta, îşi zise ea.

Deschise uşa şi intră. Din bucătărie se auzeau voci însă, cum Izzy n-o invitase oficial înăuntru, se gândi că nu e cazul să se ducă să se prezinte. Tommy era practic sub Izzy pe canapea, înconjurat de braţele ei zvelte şi la distanţă periculos de mică de buzele ei. Ceea ce, evident, era menit să transmită tuturor, sau cel puţin invitaţilor la dineu şi, prin ei, lumii, mesajul că ei doi sunt iubiţi. Casa era trăsnet, vastă, luminată şi aerisită, cu tablouri mari şi categoric exorbitante pe pereţi.

Alice ieşi în grădină. Casa era în vârful unei coline şi dădea spre mare, o privelişte care-ţi tăia respiraţia, cu cactuşi gigantici şi aloe vera presărate printre stâncile care coborau spre plajă. Se întinse într-un hamac legat între doi palmieri să admire soarele la asfinţit. Din depărtare se auzeau valurile spărgându-se de ţărm. Dintr-odată, nişte paşi se apropiau din spate. Prefă-te că dormi, Alice, să te confunde c-un leneş, îşi zise ea, deşi nu era sigură dacă leneşii trăiau în America sau în Australia. Degeaba însă, cum să spere să treacă neobservată cu rujul ăla pe buze – dacă nu cumva era chiar paza de coastă din Malibu care o confundase c-un semnal de pericol.

— Alice, tocmai ne întrebam unde-ai dispărut. Hai să bei ceva c-a făcut Izzy un punch grozav.

Tommy îi luă mâna s-o ajute să coboare din hamac.

— Trebuie s-o cunoşti pe Fifi, sora lui Lysette. E o dulceaţă.

Alice intră în bucătărie în urma lui Tommy. Era sigură că în lipsa lui risca să fie confundată cu planta din colţ şi să nu-i adreseze nimeni niciun cuvânt toată noaptea. Aşa însă, datorită factorului Tommy, beneficia şi ea de-un statut acceptabil prin asociere. Oare chiar era prietena lui? Sau era sora lui vitregă şi înapoiată mintal despre care citiseră în *Naţional Enquirerl* şi cel mai groaznic coşmar imaginabil: o bucătărie plină de actriţe, vrăjitoarele din Eastwick, una blondă, una brunetă şi una roşcată. În L.A. Cuvântul actriţă era sinonim cu splendoare şi strălucire şi era de regulă scris cu litere mari, ca un avertisment scris cu roşu: muritorii de rând n-au ce căuta în preajma lor.

Alice o mai păţise când s-a dus să se înscrie la Main Street Gym: „Oh, actriţele acolo”. Pricepuse nuanţa? Pe dracu'! O pornise agale spre sala unde se exersa Tehnica Alexander (pe-atunci se chinuia să devină cu cinci centimetri mai înaltă) în colanţii ei negri cu gaură în fund şi espadrilele din liceu, închipuindu-şi că-s ultima modă precum Andrey Hepburn în filmul *Funny Face. Mais non, chérie.* Ai fi zis c-a nimerit la casting pentru *Baywatch.* Făcuse imediat stânga-mprejur, gândindu-se să apeleze la închisoarea Londrei să-i împrumute o roată de întins ca s-ajungă la înălţimea dorită. O bucătărie plină ochi de actriţe. Ce coşmar!

Stăteau şi-şi agitau gheaţa în pahare, cu ochii ţintă la pelvisul lui Tommy. Alice tocmai se întreba care-o fi sora lui Izzy, când în bucătărie intră o fată de-ai fi zis că e Uma Thurman în *Pulp Fiction*, peste un metru optzeci şi în picioarele goale, părul drept şi pielea ca laptele. Nu-ţi mai trebuia nimic. Zâmbi cu căldură. Aaah, raze de soare în Antarctica. Slavă Domnului!

— Alice! întinse mâna aruncându-i lui Alice o privire uşor ironică, dar nu răutăcioasă. Lysette zice că eşti cel mai minunat om după Regina Mamă şi-mi pare nespus de bine să te cunosc în sfârşit. Şi… l-ai adus şi pe Tommy.

Îl sărută pe Tommy pe amândoi obrajii, ceea ce avu darul să provoace fulgere în ochii ţurţurilor de gheaţă din bucătărie.

— Şi-acum să-mi spuneţi absolut totul despre campania asta nemaipomenită pe care o plănuiţi, dacă nu cumva e secret de stat?

Ochii ţurţurilor se făcură mici. Iisuse, sper c-au mai fost invitaţi şi alţi bărbaţi, că altfel nu-l văd bine pe Tommy până la sfârşit, bietul de el. Tommy părea din ce în ce mai vulnerabil sub presiunea privirilor sfredelitoare însă extrem de bucuros să stea de vorbă cu sora lui Lysette. Cum spusese c-o cheamă? se întrebă Alice apucându-se să taie un avocado la solicitarea roşcatei.

— Taie-l mic de tot ca să se ardă mai repede caloriile, o instrui ea învârtind în continuare gheaţa cu paiul, cu ochii la fundul ca şi inexistent al lui Tommy.

Alice se simţea ca o mătuşă rămasă fată bătrână. Zău dacă nu-ţi dădeau impresia că n-au mai văzut bărbat în viaţa lor! Tocmai în clipa aia exact această impresie se întipări pe chipul lui Alice. În cameră îşi făcu intrarea, doar c-un prosop mic în jurul taliei, cu picioarele şi pieptul dezgolite, nimeni altul decât Patrick. Ce Dumnezeu făcea el aici? Avea părul ud şi stropi de apă pe piept. Râdea de mama focului cu capul dat pe spate. Alice se ascunse în spatele cocului roşu, sperând să nu fie recunoscută.

— Patrick, iubitule, iar n-ai pus dopul la şampon, spuse Izzy venind din spatele lui şi intenţionând să treacă mai departe când observă expresia de şoc întipărită pe chipul lui Alice.

Îl cuprinse de talie pe la spate şi-l muşcă uşor de umărul pistruiat, cu ochii ţintă la Alice.

— Data viitoare, iubitule, te pedepsesc.

Îşi plimbă mâna pe abdomenul lui Paddy şi-o strecură sub prosopul care-l acoperea de la talie în jos.

Paddy se încordă uşor.

— Hei, zise el ameninţător. Doar nu vrei să mă aresteze fetele astea de-aici, nu?

Râse cu jovialitate şi-i îndepărtă cu delicateţe mâna.

Clipă în care o văzu şi pe Alice.

Alice cu mâinile verzi şi lipicioase de avocado. Alice, care era aproape de nerecunoscut sub fardul de gheişă şi care nu-şi putea lua ochii de la el. Ar fi putut să jure că Paddy roşise, dar se gândi apoi că era probabil propria-i roşeaţă care radia în toată bucătăria. Izzy luă imediat mâna de pe umărul lui. Nepricopsita asta îi captase prea mult atenţia lui Patrick. Îl întoarse cu faţa la ea şi-l târî după ea înapoi în dormitor cu brutalitatea unei femei primitive.

— Să-ţi arăt ceva înainte să sosească musafirii.

Îl conduse de mână în budoarul ei. Paddy era însă prea şocat c-o văzuse pe Alice pentru a mai protesta…

Şi ea ce era, nu musafir? Iar o cuprinse acea senzaţie de greaţă. Vru să se apuce din nou să taie avocado, dar constată că pe cel pe care îl ţinea în mână îl transformase deja în piure. Nicio mirare că Izzy o crezuse nebună.

Alice tăie legume în bucătărie până când nu mai rămase nimic de tăiat. Strivea gheaţa între dinţi şi avea senzaţia c-o pocnise cineva c-un batog îngheţat peste moalele capului. Tot ce bănuise se adeverise. O dusese să ia micul dejun din milă, o ascultase din politeţe cum bate câmpii despre Anglia şi cum vrea să-şi facă o grădină în Sussex unde să cultive legume organice. Îi era atât de jenă, că-i venea să intre în pământ. Şi acum era în dormitor cu Afrodita de pe Coasta de Vest. Alice se spălă pe mâini şi privi pe geam spre ocean. Chiar să vrea şi nu putea concura. Picioare divine, casă magnifică, privelişte nemaipomenită. Izzy trăsese cu siguranţă lozul câştigător în viaţă. Se aşeză discret pe canapea lângă Tommy, la picioarele căruia stăteau câteva admiratoare.

— Tommy, ai fost nemaipomenit în *Omul elefant,* nu ştiu cum poate cineva să facă un rol cu atâta… – zise roşcata trăgând adânc aer în piept şi umflându-şi decolteul – … sexualitate. Pur şi simplu mă depăşeşte.

Blonda şi bruneta rămaseră ţepene, iar Tommy zâmbi, obişnuit cu astfel de complimente, dar din fericire deloc convins.

— E destul de amuzant să joci asemenea personaje.

— Ah, povesteşte-mi cum e.

Era şansa blondei să iasă în evidenţă.

— Am jucat şi eu rolul amantei unui agent rus într-un *James Bond.* M-am simţit atât de împlinită.

Alice se întoarse spre sora lui Lysette.

— Îmi pare rău, dar cred că nici măcar nu ştiu cum te cheamă, spuse Alice.

— Fifi. Ţi-a solicitat deja sora mea sprijinul ca să-i găseşti un soţ de viţă nobilă?

— Oo, daa. Chiar i-am scris vărului meu Simon în Brazilia să-l invit aici, deşi s-ar putea să nu-mi răspundă că e cam imprevizibil, face numai ce vrea el. De fapt, asta e problema cu el, n-o să se aşeze niciodată la casa lui să fie un adevărat lord din cauză că are prea multe halucinogene în sânge. Şi-atunci nici Lysette n-o s-ajungă să aibă serviciul ei de ceai Emma Bridgewater. Domnul şi doamna Simon Beaumont. Lordul şi lady Kirkheaton. Sună minunat, dar n-o să meargă niciodată.

Alice încercă să-şi amintească dacă mai cunoaşte alte familii de aristocraţi.

După un interval respectabil de aproximativ treizeci de minute de la dispariţia lor în dormitor, Izzy şi Paddy reapărură, ce-i drept cam ciufuliţi. Paddy era vizibil jenat, dar faptul că în dormitor nu făcuse altceva decât să încerce s-o convingă pe Izzy să nu dezvăluie revistei *People* secretul paternităţii sale nu părea să aibă vreun efect asupra convingerii generale că revenea după treizeci de minute de sex nebun cu Izzy.

Alice întoarse capul ca să nu-i întâlnească privirea. Se ajunsese la acel moment oribil şi penibil dincolo de care fie ignorai persoana respectivă tot restul serii, fie jucai acea scenă ieftină în care mimai surprinderea şi că n-ai văzut-o până atunci. Momentul veni şi trecu. Singurul indiciu că cei doi se cunoşteau a fost faptul că Alice strângea paharul de whisky în mână ca pe un colac de salvare, iar Paddy fuma ţigară de la ţigară. Amândoi vorbeau prea încet şi râdeau prea tare la glume absolut

nesărate, amândoi vibrau ca nişte coarde întinse la maximum.

Fifi, aeriană ca întotdeauna, profită de ocazie să-i prezinte pe Tommy şi Alice celorlalţi invitaţi.

— Dragilor, ei sunt Alice şi Tommy, zise ea, apoi, întorcându-se spre ceilalţi… Jenny, Rachel.

Scarlet, pe Izzy evident o cunoaşteţi deja, iar el e Peter, un prieten de-al lui Izzy.

— Ştiam deja, zise Rachel afectată.

Izzy zâmbi, oricând bucuroasă că i se recunoaşte capacitatea de a atrage în patul ei orice bărbat, oricând doreşte. Şi-i mai părea bine că i se oferea ocazia să-i înflăcăreze imaginaţia lui Tommy cu nimfomania ei debordantă. Simţea că-i trezise deja interesul. Îşi ridică fusta puţin mai sus.

— Patrick, o corectă Paddy iritat, însă nimeni în afară de Alice nu-l auzi.

Trecuseră deja la alte subiecte mai interesante.

— Ştie toată lumea, nu, că Alice are un urmăritor? întrebă Izzy insinuantă.

Toţi se întoarseră spre Alice măsurând-o ca pe ceva dezagreabil în care tocmai călcaseră cu picioarele goale.

— Daa, ia spune-ne Alice cum e, continuă Izzy, arzând de nerăbdare să găsească nod în papură poveştii ei.

Că, dacă Izzy nu reuşise ea însăşi în acest sens, Alice evident n-avea nicio şansă. Alice se foi jenată pe scaun. N-avea cum să le explice că era o diferenţă fundamentală între urmăritor şi admirator secret. Scoase absentă cu degetele o bucată de gheaţă din pahar şi începu s-o roadă.

— Îmi trimite bilete şi chestii de-astea.

Bravo Alice, majoritatea ar profita să câştige nu glumă de pe urma unei astfel de istorii, pe când tu parc-ai vorbi despre o telenovelă răsuflată.

— Tash l-a văzut învârtindu-se prin grădină într-o zi, dar până să se fardeze ca să iasă afară, tipu’ a dispărut.

Nimeni nu reacţionă însă la tentativa ei de umor. Se uitau la ea vrând parcă să zică: fata asta are un urmăritor? C-un corp ca ăsta? Imposibil!

Doar Paddy, care stătea tăcut într-un colţ şi n-o slăbea pe Alice din ochi, zâmbi gândindu-se că doar în L.A. Era posibil să nu ieşi din casă nefardată s-alungi perversul din curte. Era foarte atent la fiecare cuvânt, dar Alice nu observase, sau poate observase, dar crezuse că e doar o impresie. După ce adunarea se amuză suficient la ideea că Alice are un urmăritor şi începură din nou să vorbească între ei, Izzy se întoarse spre Alice şi cu drăgălăşenia unei năpârci îi spuse suficient de tare s-o audă şi Tommy:

— Ah, şi apropo de cubul de gheaţă, ori îl sugi ca pe-o sculă, ori altminteri efectul este exact pe dos, îţi taie complet cheful. Evident că-ţi trebuie şi buze adecvate pentru asta.

Alice se crispă de furie. Cine se credea vaca asta proastă? Dar până să încropească Alice o replică pe măsură legată de colagen şi altele asemenea, Izzy o zbughi în bucătărie s-aducă mâncarea.

Care consta de fapt în cea mai mare parte în fructele de avocado tăiate de Alice şi câteva prăjituri cu orez. Alice îşi aduse aminte de pe vremea când era elevă de faza anorexică, atunci când toate fetele rodeau la prăjiturele cu orez până ce podeaua din clasă se umplea de firimituri albe. Alice luă nişte avocado şi nişte morcovi mici. Ceilalţi se serviră din belşug cu prăjiturele. Bărbaţii îşi domoleau foamea cu bere. Conversaţia se reducea în mare parte la cine cui i-o trage şi era purtată mai ales de femei.

Paddy încerca cu disperare să afle dacă Alice se culcă sau nu cu Tommy, pe ocolite, evident.

— Deci, Tommy, având în vedere că eşti localnic, eşti fan al lui Fank Lloyd Wright[16]? îl întrebă.

— Era basist la Grateful Dead? întrebă Tommy smulgându-şi fire de păr de pe dosul palmei în efortul de a se concentra.

— Arhitect. Mi-am imaginat că toţi actorii locuiesc în case construite de el.

Paddy zâmbi oarecum uşurat, gândindu-se că

16 Celebru arhitect, designer de interior, scriitor, educator, filozof american (1867-1959), promotor al arhitecturii organice.

probabil Alice nu se culca totuşi cu el.

— Arhitect, zici? întrebă Tommy. Păi mie-mi place cumva arhitectura bisericilor, sunt ca un fel de simbol pentru suflet, nu crezi?

— Probabil. N-am făcut până acum legătura, însă nici nu prea merg la biserică, spuse Paddy.

— Sigur. Da eu merg. Ar fi bine să încerci să mergi şi tu, e grozav.

Neee. Precis nu se culca cu el.

Alice îl auzi pe Tommy cotind conversaţia spre biserică şi dădu fuga la bucătărie să-i mai boteze sucul cu ceva vodcă.

— Uite, Tommy. Îi dădu băutura zâmbindu-i afectuos.

Afecţiunea nu-i scăpă însă lui Izzy, care, deşi nici nu simţise, nici nu arătase vreodată un astfel de sentiment, îl recunoştea în schimb foarte bine din *Melrose Place.*

— Gata. Să nu mai aud de clădiri, parc-am fi în anii ’80. Tommy, crezi că Noul Puritanism i-a luat locul Generaţiei X? îl întrebă ea pe Tommy, care tocmai dăduse pe gât dintr-o înghiţitură vodca-sucul din pahar şi era acum mult mai interesat de sexul liber practicat de ea decât de conversaţii à la *New Yorker.*

Şi, în vreme ce între Tommy şi Izzy se încropea o alianţă hormonală, Alice şi Paddy îşi continuară jocul de-a ignoratul. Alice se străduia să nu se uite deloc la el, dar de fiecare dată când fura câte o privire, el o surprindea. Se gândi că i-ar fi rămas creson printre dinţi, că altfel nu înţelegea cum de Paddy se tot uita la ea în loc să se uite la picioarele, sânii, gâtul sau vreo altă zonă sensibilă a lui Izzy, de care plănuia să se ocupe mai târziu, dacă nu cumva i-o lua Tommy înainte. Gândul la Paddy în pat cu Izzy o îngreţoşa, dar o şi monta. Cei mai frumoşi oameni pe care-i ştia înlănţuiţi de focul pasiunii. Pe mine nici n-ar trebui să mă atingă, ar fi de-ajuns doar să-i aud vocea la ureche.

Alice se dusese la toaletă să se spele pe dinţi, asta ca să fie sigură şi că n-o să se atingă de desert, iar Tommy profită de ocazie să-şi sporească şansele la pat în acea

seară.

— Dar e adevărat. M-am culcat cu toate actriţele care au contract cu Paramount şi Disney, dacă n-o punem la socoteală şi pe Minnie Mouse, rânji el maliţios.

Actriţele ciripiră ca nişte păsărele pe cracă, sperând c-o să le vină şi lor rândul.

Alice punea cu lingura iaurt bio în castronaşe, iar Izzy tăia feliile de mango în bucăţele mici. Insistase ca Alice s-o ajute cu desertul – dacă aşa se putea numi chestia aia –, iar acum că erau în bucătărie nu scotea un cuvânt. O urmărea însă cu atenţie când credea că Alice n-o vede şi-i dădea indicaţii preţioase gen: „Să ştii c-ar trebui să-l rogi pe pedichiurist să-ţi taie bătăturile alea. Poate în Anglia merge, dar aici ţinem foarte mult la igiena picioarelor”.

Lui Alice îi veni brusc în minte imaginea lui Paddy sugând ca un bebeluş degetul mare şi imaculat al piciorului lui Izzy. Zâmbi şi rămase mută. Nu-i dădea prin cap nicio replică suficient de usturătoare, iar una insinuantă ar fi fost înţeleasă greşit, în secunda următoare însă lui Alice i se oferi, precum capul lui Ioan Botezătorul pe tipsie, o ocazie grozavă s-o trimită pe Izzy la plimbare.

— Vasăzică ţi-o tragi cu Tommy? o întrebă Izzy cercetând ca un uliu buza superioară a lui Alice în speranţa c-o să descopere vreun fir de păr.

Ce subtilitate încântătoare, îşi zise Alice şi pe loc superioritatea ei anglicană se trezi precum un trandafir din vraja care-l subjugase.

— Asta ar însemna să-l dau de gol, nu? zise ea, apoi, ca un tuşeu final, bătu uşor din pleoape şi-i făcu cu ochiul.

Aşa, javră! Să te saturi!

Izzy schimbă tonul. Abandonă răutăţile şi începu cu dulcegăriile, greţoase ca atunci când înghiţi trei linguri de şerbet una după alta.

— Aa, sunt sigură că e nemaipomenit. Expert, ce mai. Nu? întrebă ea chicotind prosteşte.

Alice profită de superioritatea câştigată.

— Păi, să zicem că n-am de ce să mă plâng.

Bineînţeles că n-avea deşi, dacă s-ar fi băgat în pat cu

Tommy, pieptul lui sfrijit şi anumite rigori legate de schimbarea lenjeriei de corp ar fi figurat precis pe lista ei de nemulţumiri. Dar cum nu, nu. Nu se putea spune c-a minţit.

Izzy însă izbucni. Nu mai putea să suporte ideea *că...* pacostea asta de englezoaică, după ce că avea un admirator secret, mai şi reuşise acolo unde ea eşuase de atâtea ori, respectiv să se culce cu Tommy Kelly. Era lividă şi chiar că i-ar fi dat c-un borcan în cap dacă nu i-ar fi încolţit pe loc altă idee vicleană. Se uită la Alice să vadă cam în ce ape se scălda.

— Ai reuşit să schimbi o vorbă cu Patrick? Că voi doi sunteţi practic rude, având în vedere ce mică e Anglia.

O sfredeli cu privirea să vadă cum îi sticlesc ochii.

— Ah, păi el e din Irlanda. Nu e deloc acelaşi lucru, replică Alice uşor încurcată de privirea scrutătoare a lui Izzy.

Aşa, îşi zise Izzy, a mea eşti. Bănuise ea că nu se vedeau prima dată.

— Da' de unde ştii? veni întrebarea iute ca fulgerul.

Alice rosti rar, râzând.

— Oo, e vorba de accent, te dă de gol fără greş.

— Patrick n-a scos un cuvânt toată seara.

Fir-ar să fie! apoi îşi aminti. Ba sigur că da, tăifăsuise cu Tommy ca nişte vechi amici. Se grăbi să-şi recâştige avantajul, dar era prea târziu. Izzy o privea precum mâţa care a lipăit smântână, dar se mai linge încă pe bot după canarul pe care-l înfulecase mai devreme.

— Patrick e cel mai bun amant pe care l-am avut, spuse ea lingând o picătură de suc de mango de pe deget şi privind-o pe Alice drept în ochi.

Alice simţi iar că i se face greaţă şi a fost cât pe ce să se repeadă în baie. Rămase însă pe loc cu privirea în pământ. În fond, ce-aştepta javra să-i spună: „Îmi pare foarte bine. Mi-l împrumuţi şi mie?” Doamne-Dumnezeule! Scoase un „Hmm!” neutru şi rămase cu ochii la pantofi.

— Asta în caz c-ai sperat cumva că-l scot la mezat. Nimeni, absolut nimeni nu pune mâna pe el.

De parcă Alice nu ştia şi-aşa. Tare ar mai fi vrut să-i storcească un avocado pe nasul lui Izzy, însă în sinea ei ştia că are dreptate. Să fim serioşi, când o avea la dispoziţie pe una ca Izzy, de ce l-ar mai interesa altcineva? În loc de comentarii, Alice se apucă de ce ştia ea mai bine să facă: luă farfuriile şi intră în cameră.

— A sosit budinca!

Pentru că, trebuie să recunoaştem, există femei născute să fie ca un desert, cu pielea albă ca un mereng şi sfârcurile dulci ca zmeura, şi altele – drept sau nu, asta era situaţia – făcute să-l servească. Cu şorţ şi pantofi antiderapanţi. Iar Alice simţea că locul ei e în a doua categorie.

Izzy reveni în sufragerie, se aşeză în poala lui Paddy şi următoarele trei sferturi de oră şi le petrecu hrănindu-l cu felii de mango. Paddy însă părea mai preocupat de lectura cărţilor de pe măsuţa de cafea, deşi Alice n-ar fi crezut că e genul interesat de reviste de coafură. În schimb, Tommy abandonase religia în favoarea jocului de poker pe dezbrăcate cu vrăjitoarele, aşa că Alice rămase cam pe cont propriu.

Stătea însă undeva la margine. De fapt, chiar se întreba ce fel de dineu e ăsta. Poate nu fusese organizat decât s-o umilească pe ea. Ce bine ar fi fost să fie Tash aici, sau măcar cineva care să nu fie actriţă. Avea senzaţia c-a greşit drumul şi s-a trezit în haremul unor beduini. Îşi luă băutura şi ieşi în grădină. Hamacul se legăna alene în briza serii şi de pe malul stâncos venea miros de iasomie sălbatică.

Chestia asta cu bărbaţii nu era deloc în regulă, îşi spuse ea. Se folosise de Charlie ca să-i treacă de Jamie, apoi Paddy o determinase să-i dea papucii lui Charlie, Paddy fiind însă prins fără putinţă de scăpare în mrejele celei mai atrăgătoare ţipe din Manhattan Beach. În ciuda faptului că se afla în Oraşul Plăcerilor, se simţea precum sărmana Alice în groaznica Ţară a Minunilor, cu tot cu iepurii ei albi şi pisicile Cheshire. Iar Izzy era cu siguranţă Dama de pică, strigând cât o ţinea gura „Tăiaţi-i capul!”

Ştiuse ce ştiuse admiratorul secret când o comparase cu tiza ei din perioada victoriană. Tare ar mai fi vrut să ştie cine e. Dar poate că era mai bine să rămână un mister, poate că Tash avea dreptate şi tipul avea un nas ca al lui Cyrano de Bergerac. Deşi în clipa asta nici că i-ar fi păsat, măcar ar fi avut şi ea cu cine să stea de vorbă.

— Bună.

Alice nu se întoarse. Continuă să se legene în hamac, crezând că e Tommy.

— Bună, mormăi ea cu privirea aţintită spre mare.

— Nu ştiu de ce n-am spus nimic când eram înăuntru, presupun că nu-mi venea să cred că eşti tu. Apoi, când mi-am dat seama că tu eşti, era prea târziu.

Alice tresări. Doamne, nu era Tommy. A fost cât pe-aci să cadă în cap din hamac. Se agăţă de corzi şi-şi recăpătă echilibrul.

— Nu te deranja, spuse el scurt.

Nemernica de Izzy îl trimisese probabil s-o facă să spună ceva de care să-i pară rău, ca apoi s-o arate cu degetul şi să râdă de ea, să se distreze copios pe seama ei cu ciudaţii dinăuntru.

— Am tot sperat să te revăd, spuse el.

Da, da, atacă la coarda sensibilă, ticălos nenorocit!

— M-am simţit foarte bine pe 4 Iulie.

Alice se rezemă în hamac încercând să pară cât mai relaxată, în ciuda faptului că stomacul îi zvâcnea ritmic. El se aşeză pe vine lângă hamac, la câţiva centimetri de faţa ei. Fir-ar să fie! Se trase mai departe, cu grijă să nu se răstoarne iar. Apoi se întinse din nou.

— N-o să-ţi simtă Izzy lipsa? zise ea, avertizându-l în acest fel să nu vină mai aproape.

Deşi mai aproape de-atât nici nu era posibil. El nu răspunse. O urmărea cum se leagănă încercând să ignore reacţia pe care mirosul de iasomie din aer şi zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm o trezeau în corpul ei.

— Te superi dacă te sărut?

Stop. Derulează înapoi. Cum Dumnezeu am ajuns aici? se întrebă Alice cuprinsă de panică. Continuă să

privească fix la palmierul de deasupra capului. Simţi că ameţeşte. El îi puse mâna pe braţ. Ce uşor ar fi să spună da.

— Doar că eu am o teorie…

Se aplecă spre ea. Ia stai puţin, cum adică… teorie? Alice se blocă, apoi dinspre casă se auzi miorlăitul strident al lui Izzy.

— Faci întotdeauna tot ce-ţi spune ea? întrebă Alice supărată, smulgându-şi din păr un trandafiraş care se încurcase în hamac.

Paddy se ridică în picioare surprins, dar zâmbind.

Alice se îndreptă ca o furtună spre uşile glasvandului.

— Tommy, nu mă simt bine. Mergem?

Tommy stătea pe canapea şi poza numai în şosete şi Rolex.

## Capitolul 21

Alice ajunse la serviciu cu o senzaţie groaznică în stomac. Încercă să se decidă cum să procedeze cu Tommy, dar nu-l vedea în faţa ochilor decât pe Paddy. Alice, concentrează-te. Tommy, Tommy.

Tommy. Doamne, băiatul ăsta era incorigibil. Să stea acolo gol-puşcă, rânjind drăceşte. Şi când te gândeşti că ea avea sarcina să-l transforme într-un Julie Andrews al marelui ecran, preferabil fără conotaţii religioase! mai era vreo speranţă? Dacă ar fi avut curaj, ar fi sunat-o pe Izzy să-i ceară numărul de telefon al roşcatei să încerce să obţină filmul, numai că iar dădea de… Paddy. S-ar putea să fie încă la ea şi să răspundă chiar el la telefon. Şi n-ar suporta. Oare chiar îi ceruse voie s-o sărute? Ia lasă prostiile, lasă prostiile şi concentrează-te pe istoria cu fotografia nud care stă să explodeze.

A doua zi a fost un asemenea balamuc, încât Alice n-avu vreme nici să stea pe scaun. Se târî jos din pat simţindu-se mai rău decât dacă ar fi dat pe gât patru sticle de vin roşu. Apă, apă. Se duse la chiuvetă, îşi umplu un pahar mare şi-l dădu pe gât. În dimineaţa asta Tash era pe post de *Marie Celeste*h Mâncase doar o jumătate din oul

fiert, iar pe podea zăcea un papuc desperecheat. Nici urmă de Tash însă. Alice se duse la fereastră să vadă dacă maşina ei mai era acolo. Nu era. Mă rog. Filmările la filmul la care lucra Tash se terminaseră şi acum stăteau zi şi noapte în camera de montaj. Cel puţin nu mai era mult şi-o să scape de căsătoritul domn D.I., care o să-şi ia tălpăşiţa cu copii cu tot ca să-şi petreacă vara în Maine, să-şi aline sentimentul de vinovăţie. Precis aşa o să facă. Alice văzuse destule seriale TV despre bărbaţi însuraţi cu aventuri extraconjugale şi ştia scenariul pe dinafară. Dar nu pricepea cum fusese posibil ca super-înţeleapta Tash să nu-l citească din prima. Poate nu se uita destul la televizor.

Alice tocmai se pregătea să-şi bage la apă coafura prerafaelită, când zări o siluetă care sări din spatele lăzii de gunoi direct în stradă. Mişcarea fusese atât de rapidă, încât nici nu era sigură dacă văzuse bine sau fusese doar umbra unui copac. Se uită cu atenţie, dar nu mai zări pe nimeni. Nu ştia dacă să-i fie frică sau nu. Oricum, indiferent cine era, plecase. Se gândi s-o sune pe Tash, dar ea nu i-ar fi spus decât „sună la poliţie" şi n-ar mai fi lăsat-o să iasă din casă o lună. Iar libertatea ei era mult mai de preţ.

Luă papucul cu toc cui de sub masă şi-şi trase tricoul peste fund – să nu-i sperie pe vecini. O fi fost Santa Monica renumită pentru atitudinea liberală, dar nici chiar pe Hugh Heffner nu l-ar fi interesat fundul ei la o asemenea oră criminală. Deschise uşa şi, cu tocul cui pregătit, ieşi pe verandă. Din spatele cutiei poştale se auzi un zgomot şi Alice a fost cât pe-aci să-şi abandoneze misiunea de-a scăpa cartierul de demoni care bântuiau pe la lăzile de gunoi, dacă n-ar fi constatat că era doar o biată pisică. Mai făcu un pas cu picioarele goale pe cărămizile reci, dar sări imediat înapoi înfricoşată. Călcase pe o cutie cu bomboane de ciocolată. Drăcia dracului! Ridică piciorul stâng cu grijă şi odată cu el şi nişte bomboane cu cireşe şi rom storcoşite. Lipită de amestecul de cremă de mentă şi ciocolată era o bucăţică de hârtie. Alice se aşeză pe marginea zidului să-şi dezlipească hârtia de pe talpă, dar

cimentul rece ca gheaţa o pişcă de fund, aşa că sări în sus şi începu să ţopăie într-un picior. Din fericire, în cele din urmă reuşi să smulgă bucăţica de hârtie.

*Scumpa mea Alice.*

*M-am gândit că probabil simţi nevoia să mânând ceva – mie păstrează-mi caramelele. A venit momentul să oficializăm această legătură, aşa că vino să ne întâlnim diseară la şase lângă fântâna din Grădina de trandafiri.*

*Eu xx*

Mintea lui Alice gonea mai ceva ca un Concorde. În primul moment îşi zise: Euxx, Doamne ce nume, nu pot să mă întâlnesc cu cineva pe care-l cheamă Euxx. Te pomeneşti că poartă pălărie Stetson şi vine călare. Sau poate e vreun magnat al petrolului din Dallas. Bogat, dar nu din cale-afară de romantic. Apoi îşi dădu seama că Euxx însemna de fapt „Eu" urmat de două pupături. Hmmm, cam familiar. „Vino să ne întâlnim în Grădina de trandafiri". Grădina de trandafiri trebuie să fie locul ăla cam desuet de pe Venice Beach, cu mese din PAL şi sticle vechi de ketchup fabricate în Taiwan. Cu toate astea, romantic. Apoi îi pică fisa. Diseară. La şase. Iisuse, chiar dacă nu se duce – şi probabil că n-o să se ducă pentru că, în fond, tipul era un pervers şi mai avea şi nasul mare, că aşa zicea toată lumea –, tot trebuie să aibă picioarele ca mătasea şi părul neted. Sau era invers?

Se năpusti la duş şi-şi şterse ciocolata care i se întărise pe talpă. Apoi făcu duş, fără fructe de pădure şi chestii de-astea, astăzi folosim ceva seeexxxyyy! întinse mâna după parfumul pe care îl folosea Tash, dar se răzgândi pentru că prea mirosea a grepfrut, în schimb Passion de la Annick Goutal era exact ce-i trebuia. Deci Passion. Se dădu din cap până-n picioare. Ba chiar şi ca să se radă pe picioare.

Da ia stai. Nu cumva cădea într-o capcană? Scrisoarea asta era mult mai prozaică, fără înflorituri (dacă făceai abstracţie de chestia cu grădina de trandafiri) şi declaraţii, şi chestii de-astea. Ba chiar făcea aluzie la ceva foarte pământesc – foamea, când singurul fel de

foame despre care ar fi trebuit să pomenească ar fi trebuit să fie foamea de celălalt, dorinţa. O schimbare radicală. Chiar dacă ar fi fost tentată, chestia asta punea capac. Sub nicio formă n-o să întâlnească cu el, îşi zise ea frecându-se cu Passion pe fesa stângă.

Plecă în sfârşit de-acasă cu o oră întârziere. Pierduse timpul gândindu-se dacă să împrumute sau nu ceva de îmbrăcat de la Tash. Deşi era prea mare ca să încapă în hainele ei, propriile ei haine erau cam prea largi pentru o întâlnire. Până la urmă intrase în dulapul lui Tash. Ca în *Cronicile din Narnia.* Până să-şi găsească ceva potrivit, confundă o jachetă din fulgi de struţ cu Crăiasa Zăpezilor şi propriul chip din oglindă cu un pitic hidos.

Băgă cu grijă piciorul în cracul unui pantalon. Până aici – totul bine. Apoi trase în sus. Da, destul de largi pe coapse. Şi, ce să vezi, chiar îi intra fundul în ei. De fapt, abia după ce închise nasturele fără greutate, îşi dădu seama că avea acum aceeaşi măsură cu Tash. Mai că-i venea să soarbă o duşcă de Diet Cola din papucul lui Tash de fericire. Mamăăă! Orele alea de kickboxing o scăpaseră de ceva kilograme şi centimetri!

Îşi puse apoi jacheta albă asortată şi ieşi la taxiul care o aştepta. Se privi în oglinda retrovizoare. Ar fi vrut ea să arate ca Bianca Jagger în ziua nunţii, dar degeaba. Nu-i nimic. Curăţise hârtia de resturile de ciocolată, o împăturise şi-o băgase în buzunar. Şi, mă rog, de unde ştia el că trebuie să se hrănească? Trebuia să analizeze de-a fir a păr biletul împreună cu Lysette în timpul pauzei de prânz. Aoleu, taximetristul o luase aiurea, pe La Breya, şi-o să întârzie şi mai mult.

O oră şi douăzeci de minute întârziere nu era deloc rău dacă ţineai cont de obstacolele pe care trebuise să le depăşească pe drum. Vaca de Kelly îi aruncă o privire satisfăcută, semn că i se vedeau chiloţii prin pantaloni. Fir-ar să fie! Ori îşi lega jacheta în talie, ori îşi cumpăra nişte tanga în pauza de prânz. Nu c-avea de gând să se ducă, îşi spuse ea amintindu-şi mirosul de grăsime care ieşea prin gurile de aerisire din preajma Grădinii de trandafiri. Un

trandafir, orice alt nume ar purta el, este tot... un cârnat, în cazul de faţă. Îşi scoase jacheta în lift să dea impresia c-a venit mai demult, dar, când ajunse la birou, găsi un bilet să se ducă la Jennifer în birou.

Lysette ridică întrebător din sprâncene când o văzu.

— Cum a fost întâlnirea cu Tommy?

— Mai bine nu-ţi mai spun.

Alice îşi băgă geanta sub birou şi citi atent biletul. Fusese scris la 8.13 şi, spre nenorocul unora, acum era 10.23.

— Abia aştept, chicoti Lysette în urma lui Alice, care se grăbi spre biroul lui Jennifer.

— Intră, spuse Jennifer perfect calmă.

Dinaintea ei, cu o faţă ca de mort, Tommy. Jennifer în schimb părea absolut calmă. Poate că habar n-avea ce se întâmplase aseară. N-avea decât s-o pună pe Lysette s-o sune pe roşcată şi totul era perfect. Cu excepţia chestiei cu Paddy.

— Şi cam ce explicaţie putem găsi pentru această mică daravelă? se stropşi Jennifer, trezind-o brusc pe Alice din visare.

— Daravela mea nu e mică, se miorlăi Tommy.

Jennifer îi aruncă o privire ucigătoare. Trânti pe masa din faţa lor ziarul *L.A. Times.* Prima pagină: Tommy aşa cum l-a făcut mama lui. Evident, cu excepţia celebrelor şosete americane Ralph Lauren şi a sclipitorului Rolex. Alice se făcu mică. Faţa lui Tommy arăta ca a unui manechin de ceară. Tommy fă ceva, scoate-mă din impas, îi venea lui Alice să strige. Dar nici vorbă, Jennifer era cu ochii pe ea. Alice ridică ziarul cu mâini tremurânde. Ce idioţenie chestia cu femeia-şef, un model pozitiv! Cine, Doamne iartă-mă, şi-ar fi dorit să ajungă ca Jennifer? Nouă din zece angajaţi ar fi vrut mai degrabă să se pomenească în ring cu Mike Tyson decât să aibă o întâlnire de lucru cu Jennifer.

Alice se prefăcu că citeşte deşi ştia deja povestea. Seninătatea cu care şedea Tommy lângă Izzy, privind în gol şi probabil deja preocupat cum să refuze tot felul de oferte

de la *Penthouse,* o întoarse cu gândul la seara precedentă. Cu câteva secunde înainte de povestea cu fotografia simţise respiraţia fierbinte a lui Paddy lângă obraz şi mâna lui pe braţul ei. Simţi cum se înmoaie toată. Câteva secunde mai târziu însă se înmuie la vederea numelui ei tipărit în ziar. „Însoţit de agenta sa de presă, englezoaica Alex Lewis”. Mă rog, aproape numele ei. Ridică privirea spre Jennifer, dorindu-şi să fie mai degrabă într-un bazin plin cu piranha.

— Dacă Tommy nu ţi-ar fi susţinut cauza, ţi-ai fi pierdut slujba, domnişoară.

Of, Doamne, avea impresia că e iar la şcoală. Îi zâmbi timid lui Tommy.

— Îţi dai seama însă că ne-ai dat campania înapoi cu cel puţin o lună. Va trebui să întreprindem ceva major pentru limitarea consecinţelor, iar tu va trebui să munceşti zi şi noapte.

Alice se mai relaxă şi se rezemă în scaun. Pfuuu, slavă Domnului că nu-şi pierduse jobul! se gândi să-i facă cinste lui Tommy cu o bere ca să-i mulţumească c-o susţinuse, apoi îşi aminti cine se dezbrăcase de fapt cu o seară înainte. În niciun caz ea. O să-i facă o mustaţă pe posterul de lângă birou.

— Prin urmare, începând din acest moment suntem în faza unu. Comunicate de presă. Asta o să-ţi ia cel puţin toată ziua şi toată noaptea. Atunci să vedem ce mai zici despre faptul că l-ai lăsat pe Tommy să se poarte aşa în public.

Jennifer bătu cu creionul în birou, semn că Alice trebuia să plece să se apuce de treabă.

Alice însă rămase nemişcată. Toată ziua şi toată noaptea. „Şi cu Grădina de trandafiri ce fac?” se lamentă în sinea ei. Ştia însă că n-are rost. La şase o să fie încă la birou, croşetând comunicate de presă până o să-i plesnească ţeasta, iar el, posibilul bărbat al visurilor ei, o s-o aştepte în van să-i declare dragostea în Grădina de trandafiri. Ah, cu câtă plăcere l-ar fi strâns de gât pe Tommy pentru prostiile lui exhibiţioniste!

Pe când dădea pe gât a treişpea cafea din dimineaţa aia, Alice se întreba dacă n-ar putea să trimită pe cineva în locul ei la Grădina de trandafiri, c-un bilet pentru misteriosul ei admirator. Apoi îşi dădu seama că n-o s-o recunoască. Of, Doamne, o să stea acolo şi-o s-o aştepte până la miezul nopţii, cu ochii la uşă, sperând să fie ea de fiecare dată când se va deschide. Aiurea!

— Îmi vine să mor! se văicări ea cu capul pe cartuşul tonerului.

— E doar o maşină, dragă, zise Lysette din spatele ei.

Toată dimineaţa fusese prinsă într-o şedinţă, iar când o văzu Alice o strânse în braţe mai, mai s-o sufoce de bucurie. Avea în sfârşit cu cine să vorbească despre toate chestiile care se întâmplaseră.

— Lysette, te rog ceva, zise ea aplecată să culeagă de pe covor bucăţele de hârtie.

— Nu bag mâna acolo, zise Lysette pornind-o înapoi spre biroul ei.

— Lysette. Te rog. E vorba de admiratorul meu misterios.

Ştia că asta o s-o aducă înapoi, curioasă să afle ce s-a mai întâmplat.

— Deci, dacă te duci acolo să-i urmăreşti pe toţi bărbaţii care intră, e grozav. Măcar o să putem să încropim un profil, spuse Alice, prefăcându-se cufundată în treabă când Jennifer trecu pe lângă ele.

— Opreşte-te, Alice. Aş vrea, dar nu pot.

Lui Alice îi căzu faţa.

— Am întâlnire c-un tip a cărui mamă locuieşte în Ţara Galilor.

— Ce legătură are una cu alta? întrebă Alice disperată.

— Păi Ţara Galilor nu e lângă Anglia?

Alice dădu din cap.

— În mod normal n-aş avea nimic împotrivă să-l duc la Grădina de trandafiri să împuşcăm doi iepuri dintr-un foc, doar că de data asta e altceva. Asta e un potenţial soţ. Înţelegi tu, Ţara Galilor, chestii.

Lysette era în mod evident atât de încântată de perspectiva unei soacre din Colwyn, încât Alice s-ar fi simţit de-a dreptul ticăloasă dacă mai insista. Totuşi, mai încercă o dată.

— Dar i-am spus lui Simon să vină încoace. El e din familia Plantageneţilor, zise Alice, cuprinsă în sinea ei de sentimentul vinovăţiei pentru că era convinsă că în privinţa lui Simon nu exista absolut nicio şansă.

— Draga mea, vărul tău Simon ar fi grozav, doar că nu sunt sigură c-o să mă vrea pe mine, în timp ce Gareth categoric da, spuse Lysette pe tonul amabil, dar ferm al celor care lucrează în Relaţii Publice.

N-avea rost să mai insiste.

— Ştiu, îmi pare rău. Şi nici nu vreau să-ţi dau speranţe prea mari în privinţa lui Simon. Adevărul e că nu cred că va dori vreodată cu adevărat să locuiască la castel, spuse Alice.

— Nicio grijă, iubito, mi-am închipuit eu. Oricum, Gareth e nemaipomenit. Vrea să mă înveţe cum să fac o chestie care se cheamă *scouse* spuse Lysette zâmbind visătoare, apoi se duse la biroul ei.

Ce putea face? Pe Tash nu putea s-o roage, nu? Ar fi chemat poliţia să încercuiască zona şi-ar fi pus oameni la pândă. Drăcia dracului! Altă soluţie nu era decât să încerce să termine comunicatele de presă înainte de şase.

Paddy se uită la ceas. Şapte jumătate. Stinse ţigara în scrumiera Cinzano. Nu vine. Poate se grăbise trimiţându-i bomboanele la doar câteva ore după întâlnirea din seara precedentă, numai că abia aştepta s-o vadă. Azi-dimineaţă nu fusese în stare să scrie niciun vers, nimic pornit din inimă. Se întrebă dacă evidenţiase destul de clar că el era cel care-i trimisese bomboanele. Încercase să-i dea cât mai multe indicii, ca, de exemplu, faptul că probabil îi era foame pentru că Izzy nu le dăduse nimic decât prăjiturele cu orez. Cu cât ieşea la lumină totul mai curând, cu atât mai bine. Nu-şi imaginase că ceea ce făcuse el putea fi interpretat altfel până în seara aia când se vorbise despre un urmăritor. Iisuse, păi dacă a face curte cuiva în mod

tradiţional ajunsese să însemne boală psihică, mai bine te laşi păgubaş. Apoi îşi adusese aminte de Alice.

De zile întregi încerca să înţeleagă ce anume îi trezise astfel de sentimente faţă de ea. Nu putea fi faptul că n-o putuse avea, cum sugerase Jack. Nici vorbă. Mai avusese el de-a face cu femei care se prefăceau că se lasă greu şi nu reuşiseră decât să-l plictisească. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, lui îi plăcea mai mult să obţină decât să alerge după ceva. Aşteptarea nu era pentru el altceva decât pierdere de vreme. Prefera de o mie de ori să se cuibărească lângă o femeie decât să stea să se întrebe cum o fi. De data asta era însă diferit, îşi amintea fiece amănunt legat de Alice: tenul palid cu obraji care deveneau brusc rozalii în clipa în care i se adresa, felul în care îşi îndepărta din ochi singura buclă rebelă, cuta de deasupra buzei când zâmbea. Iar când vorbea, avea o voce melodioasă, ca de cântec de leagăn. O ascultase toată seara, iar când plecase din cameră avusese senzaţia că tot universul s-a cufundat în tăcere, deşi ceilalţi invitaţi zbierau şi pălăvrăgeau ca la o cină în familia Borgia. Iar gândul la trupul ei, la formele alea ca de marmură albă, line şi pline în ciuda orelor petrecute la sală sau de urcat scările, spre disperarea ei şi încântarea lui, îl copleşea. Dar ce rost avea să se gândească la trupul ei când evident n-avea de gând să vină. Ar fi însemnat să se chinuie singur.

Unde era? Poate c-ar trebui să se ducă după ea să se explice. Să-i spună că s-a îndrăgostit de ea din clipa în care a văzut-o. Ceea ce nu era însă chiar adevărat pentru că nici nu ştia ce e aia dragoste pe vremea aia. Te pomeneşti că era cu tipul ăla. Aoleu, maşini tari, orgii cu paraşute. Nu, nu era genul…

Alice avea degetele tăiate de hârtie, iar pantalonii ei albi erau plini de punctişoare de cerneală albastră şi dunguliţe de toner negru. Nu mai era nimeni în birou, iar telefoanele încetaseră de mult să mai sune. Lampa de pe masa ei era singurul semn de viaţă, cu excepţia paşilor gardianului care patrula pe etaj. Se prăbuşi pe birou. Ceasul arăta că a întârziat trei ore şi jumătate la întâlnire,

iar acum, chiar dacă s-ar mai fi dus, era de nerecunoscut. Pe lângă costumul murdar, avea nişte pungi de oboseală în jurul ochilor precum inelele lui Saturn şi, absolut inexplicabil, părul îi era plin de bucăţele de hârtie din perforator. Scoase din nou biletul şi-l citi cu atenţie – singurul mod în care se mai putea simţi aproape de el în seara aia, poate chiar vreodată de-aici înainte.

Când plecă de la birou, pe la miezul nopţii, Alice îl puse pe taximetrist să treacă pe la Grădina de trandafiri. Era închis, scaunele din plastic portocaliu erau cocoţate pe mese, iar în faţă, pe stradă, stăteau grămadă sacii cu gunoi. Se rezemă de banchetă şi-i veni să plângă de frustrare şi oboseală. Ce viaţă de rahat, ca şi şefa ei!

Tash nu reapăruse după dispariţia precipitată din acea dimineaţă, iar în cameră plutea încă mirosul speratei întâlniri a lui Alice, parfumul şi fixativul. Ledul robotului semnaliza un mesaj. Alice tresări, deşi ştia că nu e absolut nicio şansă să fie admiratorul ei misterios, care probabil nici n-avea numărul ei de telefon, dar asta era realmente ultima ei speranţă şi, dacă şi asta se năruia, atunci nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi taie venele.

— Alice, Charlie la telefon. Sper că te simţi ceva mai bine după ieri-seară. Îmi pare foarte rău că n-am reuşit s-ajungem la L’Orangerie. Aşa că am făcut altă rezervare pentru săptămâna viitoare. Joi la opt. Vin să te iau.

Oo, Doamne, vreau să mă omor.

— Jigodie îngâmfată! zise Alice azvârlind cu pantoful în robot şi izbucnind în lacrimi.

O maşină opri pe aleea din faţă şi după câteva secunde se deschise uşa. Tash arăta aproape la fel de dărâmată ca Alice. Se trânti pe canapea lângă ea fără să scoată un cuvânt.

— Vrei nişte vin şi nişte ciocolată? întrebă ea scoţând o sticlă de vin roşu din gentuţă.

Te rog, nu pomeni cuvântul ciocolată, îşi spuse Alice distrusă. Măcar dacă n-ar fi călcat în ele, să aibă şi ea o amintire gastronomică de la *el* pe care s-o ţină în fundul sertarului cu lenjerie intimă toată viaţa, s-o chinuie veşnic

cu amintirea a ceea ce-ar fi putut să fie. Să fi putut lua câte o bomboană din când în când şi să savureze dragostea lui pentru ea. Ar fi avut şi ea ceva tangibil, nu doar o întâlnire ratată şi un bilet mototolit. Tash se dusese în bucătărie să caute un tirbuşon, apoi reveni cu două pahare şi un Toblerone de dimensiuni faraonice.

— Cred că merităm.

Îi dădu lui Alice un pahar dintr-un vin atât de scump, că era aproape un păcat să-l bei, şi jumătate de Toblerone.

— Apropo, ăsta e costumul meu Versace?

Alice dădu din cap, prea epuizată să mai promită că-l duce la curăţat şi altele.

— Nu mi-a plăcut niciodată. Îmi face un cur cât casa.

— Asta ca să uiţi de D.I? întrebă Alice ridicând paharul.

— Mai curând în loc de Iese la cină cu nevastă-sa în seara asta. Doamne, Ally, nu cred că sunt în stare să renunţ la el, spuse Tash devenită brusc mai vulnerabilă decât şi-ar fi putut închipui vreodată.

— Vrei să-şi părăsească nevasta? întrebă Alice.

— Nu. Adică, el zice că da. I-am spus că nu mă mai văd cu el dacă nu o părăseşte. Adică, ce sunt eu dacă mă culc c-un bărbat însurat?

— Om, spuse Alice întrebându-se dacă nu cumva şi admiratorul ei secret era însurat, de unde şi discreţia.

— Oricum, nu eu hotărăsc. Însă, Dumnezeule, Alice, braţele lui, i-ai văzut braţele? în fine, gata cu D.I.-ul. Tu cum stai cu Charlie? întrebă Tash.

Alice vru să clarifice situaţia.

— E cam insistent. Nu prea e genul meu.

Insistent. Asta da eufemism pentru un bărbat care te leagă de scaun! Alice dădu pe gât o duşcă zdravănă de vin şi îşi vârî în gură două triunghiuri de ciocolată.

— Ce-aş mai fi vrut să fie şi Alan insistent cu mine.

— De fapt, Tash, cred că-i dau papucii, spuse, în sfârşit, Alice.

— Păi, ce să zic, O.K., dar să ştii că e o partidă, Alice. Ştii că Mel Gibson e unul dintre clienţii lui?

Şi fetele continuară să vorbească despre problemele lor până când dădură gata toată ciocolata Toblerone.

— Mâine nu cred că e cazul să ne trezim. Tragem draperiile şi ne facem unghiile. Restul lumii, ducă-se!

— Perfect.

Şi bătură palma. Şi, dacă tot nu se duceau la lucru, puteau foarte bine să stea până mai târziu. Tash puse o casetă cu *Rezervoir Dogs* şi râseră până nu mai putură, surescitate din cauza bărbaţilor răi din viaţa lor.

## Capitolul 22

Întâlnirea cu Charlie plana din nou ca o pacoste pe capul lui Alice şi nimeni altcineva în afară de ea nu putea pune capăt acestei situaţii. Era evident că oricâte costume scumpe i-ar fi distrus, nu-l descuraja. Nu-şi închipuise că e atât de interesat de ea. Dar ca de obicei atunci când avea probleme, adopta tactica struţului. Şi tot ca de obicei, mintea ei lucra numai cu două categorii de bărbaţi: cei la care i se făcea greaţă când se gândea, respectiv Tommy şi Charlie, şi cei la care se gândea tot timpul, şi anume Paddy şi admiratorul ei din umbră, în seara aia, încă puţin şi s-ar fi sărutat cu Paddy. Slavă Domnului că n-o făcuse. Pentru că sigur ar fi fost umilită. Cum de se combinase cu o femeie atât de diabolică precum Izzy? El e frumos şi deştept şi drăguţ, Izzy e frumoasă, iar Alice e deşteaptă şi drăguţă. Deloc greu de presupus care era cea mai de preţ calitate, îşi spuse Alice studiindu-se în oglindă. Parcă îi crescuse nasul. Sau era din cauză că era înconjurată numai de specimenele astea californiene cu nasul în vânt? Poate c-ar trebui să şi-l ajusteze şi ea pe-al ei, îşi zise Alice ciupindu-se de vârful nasului să vadă cam cum ar arăta cu câţiva milimetri mai scurt.

— Cred c-ar trebui să dăm o petrecere, aşa, ca să ne dovedim nouă însene că suntem încă tinere şi pline de viaţă, zise Tash intrând în baie şi aşezându-se pe colţul căzii, în vreme ce Alice continua să probeze diverse modele de nas. Nu de alta, dar a venit vremea să-mi găsesc un bărbat ca lumea care să nu trebuiască să-i trimită

nevestei bilet că întârzie de fiecare dată când mă scoate la cină.

Alice se întrebă cam cât timp ar fi putut Tash să reziste fără să-l vadă pe D.I. Nici când erau la liceu n-o văzuse vreodată atât de absorbită de un bărbat cum era de D.I.-ul. Cât priveşte tinereţea şi vitalitatea lor, spaima lui Tash de-a organiza o petrecere era mult mai arzătoare decât spaima ei de-a vedea cum îşi sting invitaţii ţigările în ghivecele ei cu flori şi stropesc cu vin roşu pe pereţi.

— Nu-i rea ideea, spuse Alice făcându-şi un lifting facial instant, trăgându-se de coada strânsă în vârful capului, convinsă că ideea nu va fi oricum pusă în practică.

— Mă gândeam la o temă de genul *„anii ’70”.*

— Sigur, răspunse Alice absentă, lumini strălucitoare, chestii din astea.

Ştia ea însă foarte bine ce pacoste înseamnă o petrecere tematică, mai ales una gen anii ’70 când se cânta Abba în draci şi trebuia să te chinui să încapi în pantalonii groaznic de strâmţi ai maică-tii, care în poze pe ea o făceau s-arate ca din *îngerii lui Charlie,* dar în realitate pe tine te fac s-arăţi ca din Hell’s Angels, cu fundul fleşcăit de prea mult călărit motociclete. Nici nu mai voia s-audă. În ceea ce-o privea, ori caftane, ori deloc.

Dar, când ajunse acasă a doua zi, Alice dădu peste o sută de invitaţii scrise cu auriu pe măsuţa de telefon, iar dulapurile de bucătărie erau îndesate cu pahare de amestecat cocktailuri şi scobitori de înfipt în sandvişuri. Se părea că petrecerea chiar începea să prindă contur. Doar că Alice avea alte griji mai mari şi mai neplăcute. Mai rămăsese doar o săptămână până la întâlnirea cu Charlie şi tot nu găsise nicio cale să-i facă vânt.

Ascultase de nenumărate ori cântecul *Fifty Ways to Leave your Lover,* dar tot degeaba. „Suie-te în autobuz, Gus”. Da, da, ce să zic. Se întrebă cu ce rima Alice, dar nu-i veni nimic în minte, poate din cauza asta nici nu era în stare să-şi părăsească iubitul. Că, dacă ar fi chemat-o Stan era perfect, atunci mergea „Fă-ţi un plan, Stan”. Trebuie să discute dimineaţă cu Lysette.

— De data asta spune-i-o în faţă, o sfătui Lysette.

— Păi nu pot pentru că Tash îşi închipuie că mi-a făcut un serviciu că ne-a combinat. Îşi imaginează că totul merge grozav.

— Ceea ce dovedeşte cât de mult îi pasă lui Tash.

— În regulă, fac aşa cum spui tu luni, însă mai întâi… începu Alice frecându-şi între degete lobul urechii. Se pare că Tash dă o petrecere sâmbătă seara. Vii şi tu să mă protejezi de omul negru?

— Charlie perversul?

— Păi cine?

Alice îşi pusese în gând să poarte cea mai mare perucă afro de pe Melrose Avenue şi pantaloni albi prin care să i se vadă chiloţii, sperând că astfel Charlie nu va mai vrea să aibă de-a face cu ea. Prezenţa lui Lysette ar fi fost ca o măsură de precauţie suplimentară.

Veni şi ziua de sâmbătă, iar Tash se apucă să recreeze Studio 54 în propriul living. De la un prieten care se ocupa cu decorurile la Paramount împrumutară un glob disco ce văzuse ultima dată lumina zilei în dormitorul lui John Travolta când se turnase *Febra de sâmbătă seară.* Alice se apucă să înfigă scobitori în cubuleţe de brânză şi ananas înţepându-se de atâtea ori, încât mâinile începură să-i semene cu nişte strecurători.

— Sper că fiecare o să-şi aducă drogurile de care are nevoie, spuse Tash strecurându-se pe lângă ea într-o bluză fără un umăr, de-ai fi zis că în dormitor o aşteaptă nimeni altul decât Bryan Ferry, vedeta anilor ’70. Ce crezi?

Alice îşi linse sângele de pe degete şi înclină aprobator din cap.

— Minunat. Îmi împrumuţi pantalonii tăi albi?

Pe faţa lui Tash se citi o expresie de groază nedisimulată.

— Nu vrei mai bine un şort negru foarte scurt?

Pe Tash n-o prea dădea subtilitatea afară din casă, aşa că Alice înţelese mesajul că arăta groaznic în pantalonii ăia, ceea ce-i convenea de minune. Chiar ăsta şi era mesajul vestimentar pe care voia să-l transmită în

seara aia: nu-mi trebuie nici mort!

— Vasăzică ia mai spune-mi o dată cine vine, o rugă Alice pe Tash ca să se asigure că n-o să aibă parte de surprize neplăcute.

— Mimi, Fifi, Izzy, Tommy…

S-ar fi zis că trebuie neapărat să te cheme cu i în coadă ca să fii la înălţimea acestei petreceri, îşi zise Alice în sinea ei. După primele cincizeci de nume, renunţă.

— Jordi, Suzy şi gata.

Tash puse lista deoparte şi se apucă să umple ananasul din plastic cu gheaţă. Alice se duse să vadă dacă nu cumva pisica îi furase peruca.

Era aproape zece şi casa răsuna de ritmuri disco. Ai fi zis că se filmează pentru un pictorial de modă retro şic. Băieţi care sărutau fete, fete care sărutau fete, cocaină împrăştiind peste adunare o perdea diafană de veselie, pantaloni de satin strălucitori şi-o fată care-i cânta palmierului din grădina din spate „Halston, Gucci, Fiorucci”. Coada pentru sex în baie se întindea de-a lungul coridorului până la uşa camerei lui Alice unde Tommy, care refuzase să-şi aştepte rândul profitând de privilegiul celebrităţii şi de faptul că-şi redescoperise ateismul, declanşa gemete de plăcere unei copii a lui Jerry Hall proptită de uşa lui Alice. Alice îşi mai turnă nişte punch, propunându-şi să nu uite să nu pună mâna pe clanţă până n-o freacă cu detergent.

Majoritatea celor prezenţi i se păreau prea distanţi ca să intre în vorbă cu ei, aşa că se duse să-i caute pe unii dintre prietenii lui Tash de la filmare, care păruseră foarte drăguţi.

— Chiar mi-a plăcut să fiu şeful MI5, chicoti unul cu puternic accent britanic.

— Ce palpitant trebuie să fi fost, spuse Alice surprinsă că tipul vorbea atât de deschis despre profesia lui. O schimbare radicală faţă de perioada lui Bond.

— Da, de obicei joc roluri de răi, aşa c-a fost o schimbare, spuse el, apoi, cu privirea pierdută, începu să-i pipăie lobul urechii unui tip care i-ar fi putut fi nepot.

Alice se aşezase pe canapea şi sorbea dintr-un Cinzano când pe verandă începu să se desfăşoare prima dramă inevitabilă a serii.

— Am părăsit-o, iubito, credeam c-o să te bucuri, îi spunea o voce de bărbat senzuală groasă ca melasa unei femei care evident nu voia să stea de vorbă cu el.

— Haide, scumpo. Te iubesc, de asta am făcut-o, ca să fim împreună.

Femeia însă nu răspundea. Alice presupunea doar că e o femeie pentru că încă nu scosese niciun cuvânt. Apoi se auzi o palmă răsunătoare. Ceva dramatic, de genul „cum îţi permiţi”, îşi zise Alice. Urmată de „Dumnezeule”, „scumpo”, „te iubesc”. I-ar fi plăcut ca aceste cuvinte romantice să-i fie adresate ei. Cine să fie tipa asta nerecunoscătoare care ademenea un bărbat cu o mână şi-l plesnea cu cealaltă?

— Tash, te iubesc.

Aha. Vasăzică D.I.-ul îşi părăsise în sfârşit soţia pentru Tash. Şi-atunci de ce naiba nu era fericită? Alice se rezemă la loc pe canapea, gândindu-se cum ar fi să se ţină şi după ea cineva la fel. Nici chiar Jamie, presupusa dragoste a vieţii ei, nu făcuse mare efort. O rugase pe-o prietenă s-o aducă într-o seară într-un pub, o agăţase când stătea la bar aşteptându-şi vinul, şi gata. Ce mai început de idilă! Ar fi trebuit să-şi dea seama că e aiurea.

Alice stătea pe canapea şi dădea aprobator din cap când începu *Lady Marmalade: Voulez-vous coucher avec moi ce soir?* De fiecare dată când se auzea refrenul, toate fetele zbierau „da”. Şi chiar atunci, din spatele minibarului îşi făcu apariţia Charlie.

— Alice, vrei să dansăm sau, mmm, ai prefera să *couchez avec moi*? întrebă el râzând.

Măcar el să creadă că e nostim!

Alice se ridică de pe canapea, îşi înfoie peruca şi, aşa zburlită îşi strânse pulpele, doar – doar i s-o vedea celulita prin bumbacul alb şi subţire al pantalonilor. Mai lipsea o ceapă murată. Înşfăcă una de pe măsuţa de cafea de lângă ea şi începu s-o mestece plescăind.

— Charlie, îmi pare rău pentru seara aia. Nu ştiu ce am, că mereu vomit pe bărbaţi.

Alice spera să-l descurajeze, însă vorbele ei avură exact efectul contrar.

— Foarte bine, asta înseamnă că n-a fost ceva personal. Ar fi cazul să exersăm puţin înainte de miercuri, nu? Ce-ar fi să-mi arăţi din nou patul ăla al tău nemaipomenit? zise Charlie aşezându-se lângă ea şi cuprinzând-o pe după umeri.

Alice o căuta disperată din ochi pe Lysette. Unde dracu' dispăruse? Că doar nu fugise cu vreun artist! încercă să cerceteze cu privirea marea de şolduri unduitoare. La un moment dat, zări cel mai mic fund din lume în cel mai mic şort posibil. Izzy. Ca şi când ar fi simţit, Izzy se întoarse dezvăluind o bucăţică din sutienul care abia reuşea să acopere bine-cunoscuţii sâni californieni care stau ţepeni şi singuri. Şi, cum un necaz nu vine niciodată singur, Izzy o zări şi ea pe Alice. Se îndreptă spre canapea ţopăind pe tocuri şi se proţăpi în faţa lor.

— Tommy a venit? întrebă, abandonând ostentativ orice aparenţă de politeţe.

— Ultima dată când l-am văzut o futea pe una în faţa uşii mele, spuse Alice indiferentă.

— Deci nu ştie că sunt aici, nu? veni întrebarea retorică.

Alice luă o expresie de Mona Lisa.

— Alice şi cu mine tocmai ne îndreptam într-acolo. Vrei să vii şi tu?

Tonul insinuant al lui Charlie era şi previzibil şi dezgustător. Cum să încapă într-un singur pat doi dintre cei mai mari înfumuraţi din ţară? Alice mestecă plictisită încă o ceapă în timp ce Charlie măsura picioarele lui Izzy. Începu să-l caute din priviri pe Paddy. Şi ce dacă venise cu ea, care era problema? Măcar putea să-l admire de la distanţă. Să-i admire ochii verzi, închipuindu-şi c-o privesc cu drag pe ea. Chiar dacă era doar o închipuire, tot era mai bine decât să se apropie de Charlie.

— Mă epilez cu ceară, răsplăti Izzy nedumerirea din

privirea lui Charlie privind lipsa totală de păr de pe picioarele ei. Câteodată îi pun pe iubiţii mei să facă asta.

— Doare? întrebă Charlie simţind că i se aprinde flacăra dorinţei.

— Dacă am noroc, răspunse Izzy înfiorată de plăcere că reuşise să-i aprindă fitilul lui Charlie.

Of, Doamne, oftă Alice în sinea ei. Dacă Izzy se ocupa de cătuşe, măşti şi altele asemenea, atunci şi Paddy avea cu siguranţă astfel de preferinţe, iar ea n-ar mai fi suportat aşa ceva. O experienţă sado-masochistă îi fusese de-ajuns pentru toată viaţa. Se ridică încetişor de pe canapea şi-i lăsă pe Izzy şi Charlie să discute amănunte excitante privind pragul de durere.

— Când îţi dezlipeşti fâşia de ceară o faci repede, sau încetişooor? o întrebă Charlie cu ochii pe jumătate închişi pe Izzy, care se trântise pe canapea lângă el cuprinsă de extaz.

Alice ieşi afară şi se aşeză pe-o bancă în fundul grădinii. Marea nu se auzea din cauza muzicii şi a râsetelor care răsunau prin uşile deschise, dar simţea mirosul de alge şi de nisip. Şi mirosul de ceapă din propria respiraţie. Slavă Domnului că Paddy nu-şi făcuse apariţia. Ceea ce o ajutase şi pe ea să scape de Charlie, îşi zise ea, simţindu-se dintr-odată şi fără motiv ca un personaj de telenovelă.

— Te căutam, se auzi o voce de bărbat din grădină.

Rămase nemişcată crezând c-a nimerit fără voie peste vreo întâlnire amoroasă, aşa că aşteptă s-audă şi replica femeii „aici, iubitule, ajută-mă cu sutienul”, dar nimic. În schimb, auzi din nou vocea bărbatului.

— La ce te gândeşti? râse vocea.

O voce cunoscută. Aoleu, vocea din seara aia. Altă grădină, altă lună. Paddy.

— Izzy era pe canapea ultima dată când am văzut-o, spuse Alice fără să se întoarcă.

— Ne-am făcut un obicei din a ne întâlni în felul ăsta? întrebă vocea apropiindu-se.

Paşii se opriră în spatele ei. Alice nu îndrăznea să se

întoarcă.

— Am greşit cu ceva? întrebă el pe un ton uşor rănit.

Încălecă banca şi se aşeză lângă ea, cu privirea aţintită drept înainte.

Preţ de câteva secunde reuşi să-l privească, apoi ameţi şi nu mai izbuti să discearnă dacă avea vreun zâmbet în colţul gurii sau dacă în ochii lui lucea vreo lumină ameninţătoare. Slavă Domnului că el nu se uita la ea. Alice îşi sprijini picioarele pe vârfuri sub bancă să pară că are şoldurile mai înguste şi îşi trase peruca pe o parte să oprească mirosul de ceapă cu care polua planeta. Apoi zise:

— Bună.

Ăsta era întotdeauna un început bun.

— Aha, deci ai revenit pe pământ. Începusem să cred că eşti doar o frumoasă închipuire coborâtă printre trandafiri.

Deci avusese dreptate, îşi bătea joc de ea. Dacă ai fi zis „credeam că eşti un clovn mutant care a scăpat de la circ”, te-aş fi crezut, da chestia cu trandafirii e prea gogonată, pe bune.

— Vasăzică iar te-a pus Izzy să joci jocul ăsta? În fine, dacă aşa vă place vouă, O.K. Ai fi putut însă să nu mă amesteci şi pe mine, ce zici?

Alice reuşi să-şi stăpânească lacrimile şi lăsă capul pe spate să nu i se scurgă rimelul. El însă izbucni în râs. Sigur, ticălosul, râdea.

— De ce oare de fiecare dată când vreau să te sărut ajungem să vorbim despre ea? întrebă Paddy văzând că momentul de romantism s-a spulberat.

— Poate datorită faptului că atunci când spui că vrei să mă săruţi este pentru că ea te-a pus. Pup-o niţel pe Alice ca s-avem şi noi de ce râde!

El râse şi mai tare. *QED.*

— Draga mea.

Doamne, se întoarce. Doamne, m-a prins de bărbie. Peruca aluneca uşurel, peste frunte, peste sprâncene, gata, s-a dus. Zăcea pe bancă între ei, ca un tribut trist

adus nenorocitului de clovn. Alice îşi înghiţi lacrimile, iar Paddy începu să râdă de se zguduia banca cu el. Părul îi stătea lins, iar de duhoarea de ceapă ce să mai vorbim.

Paddy văzu că-i dau lacrimile şi se opri.

— Draga mea, motivul pentru care voiam să te sărut este pentru că eşti frumoasă şi mi-ai părut frumoasă de când te-am văzut prima dată.

Alice suspină. Era prea mult.

— Şi Izzy? îşi înghiţi ea suspinul.

— Izzy e doar de distracţie.

Ar fi vrut să-i spună adevărul, că se folosise de Izzy doar ca să-i treacă timpul mai repede până când reuşea s-o cucerească pe ea, dar Alice era prea afectată în acest moment. O să-i spună mai târziu, mai întâi s-o liniştească în privinţa urmăritorului.

— Da, precis. Hai în pat şi distrează-mă până la sfârşitul zilelor, cam aşa ceva, nu?

Alice era terminată. Nu mai era nicio nădejde ca Paddy s-o prefere lui Izzy, aşa că zise:

— Oi fi eu fraieră, dar nici chiar în halul ăsta.

Aoleu, de unde-o mai scosese şi pe asta. „Când vezi că el vrea să te seducă, profită de ocazie şi zi-i că eşti fraieră, cu siguranţă că asta îl va duce pe culmile dorinţei”. Precis.

— Mmmhhmm, zise Paddy ţintuind-o cu privirea.

Ochii ăia verzi! Oare ce gânduri îi treceau prin cap? Se aplecară amândoi în aceeaşi parte, dar până la urmă reuşiră. Se sărutară. Buzele lui aveau gust de Martini şi iz de ţigară. Îşi plimbă limba pe dinţii lui albi ca porţelanul. Dumnezeule, aproape că uitase ce minunat era să te săruţi. Şi uitase şi că miroase a ceapă. Se dădură înapoi şi se priviră, apoi râseră, de bucurie de data asta.

— Deci am ajuns până la urmă şi în grădina cu trandafiri, spuse Paddy culegând una dintre preţioasele flori ale lui Tash şi punându-i-o după ureche.

O înţepă, dar în loc de „au”! zise „mulţumesc, ce frumos e!” Apoi el o prinse cu mâna de ceafă, o trase spre el şi-o sărută din nou. O petală de trandafir căzu în palma

ei care se odihnea pe genunchiul lui Paddy.

— De data asta nu te mai las să scapi, spuse el cu mâna tot pe ceafa ei, trăgând-o mai aproape, la câţiva centimetri de buzele lui. Acum însă trebuie să plec.

Alice era în extaz, aproape că n-auzea ce spune, înclină din cap în semn că da, în timp ce el îi şterse obrazul cu buzele şi plecă. Trecu mai bine de-o jumătate de oră până când să-şi dea ea seama că nu se mai întoarce.

— Şi unde crezi că s-a dus? o întrebă Lysette dând pe gât a treia ceaşcă de cafea.

Era patru dimineaţa şi majoritatea invitaţilor plecaseră în alte părţi sau în alte paturi. Alice şi Lysette erau în bucătărie şi încercau să-şi revină, înconjurate de cutii goale de bere şi diverse articole de îmbrăcăminte.

— La toaletă, presupun. Nu ştiu.

Alice luă o bucăţică de brânză uscată în gură, dar o scoase imediat.

— Bărbaţii dispar întotdeauna când se încinge focul pasiunii, n-am reuşit niciodată să aflu unde şi mi s-a părut nepotrivit să întreb. Oricum, de regulă ca să-şi ia prezervativul sau o chestie de genul ăsta, nu?

Lysette, care în mod evident nu ştia cum e să dispară bărbatul de lângă tine în focul pasiunii, decât eventual sub pătură ca să furnizeze servicii de cea mai bună calitate, se uită la Alice cu nişte ochi de parcă, după ce descoperise Sfântul Graal, i-l dăduse din greşeală unui maratonist să bea apă din el, iar acesta îl aruncase undeva pe marginea drumului, câţiva kilometri mai încolo.

— Crezi c-ar trebui să chemăm poliţia? întrebă Lysette scoţând limba de-un cot să vadă cum se dizolvă aspirina de pe ea.

— Nu, şi cred c-ar trebui să renunţ definitiv la bărbaţi. Până şi Charlie m-a părăsit aseară, deşi credeam că gustă situaţiile enervante, iar eu, să recunoaştem, sunt cea mai enervantă femeie din lume, că altfel chiar nu înţeleg de ce toţi bărbaţii simt nevoia să mă părăsească cu atâta cruzime.

— Să nu spui că nu te-am avertizat despre bărbaţii

de-aici. Zău c-ar trebui să-ţi bagi minţile-n cap şi să te întorci acasă, să-ţi găseşti un soţ pe meleagurile alea fermecate de la voi.

— Paddy e din Irlanda. Nu despre asta vorbim? zise Alice aproape zbierând de frustrare.

— Mda, dar asta nu e tocmai Anglia, nu? Adică, ar putea la fel de bine să fie din New Jersey.

Lysette însă nu putea fi convinsă că cineva poate avea atâta ghinion pe plan sentimental.

— Dar să nu-l uităm pe admiratorul din umbră. Pun pariu că se va dovedi bărbatul visurilor tale, spuse Lysette aşezându-se tăcută lângă Alice, care se uita curioasă la un sutien din dantelă neagră uitat de cine ştie ce fătucă norocoasă.

— Poate nu port lenjeria intimă potrivită, spuse Alice venindu-i brusc în minte un alt articol de îmbrăcăminte foarte sexy pe care-l găsise pe antena de televizor din Bywater Street. Nu mi-ai povestit încă despre Gareth, zise Alice ca să schimbe subiectul.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse Lysette înghiţind a doua aspirină.

Alice ridică din sprâncene.

— De ce?

— Nu mă mai întâlnesc cu el niciodată. Maică-sa nici nu era din Ţara Galilor. Zisese el aşa ca să mă impresioneze.

Luă o gură de apă, iar Alice nu mai insistă.

Începuse deja să se crape de ziuă când Alice se dezlipi în sfârşit de pe petele uscate de cidru de pe masa de bucătărie. O porni spre dormitor încercând să nu se lovească de pereţi având în vedere oboseala şi faptul că era încă uşor pilită. Amintindu-şi faza cu Tommy în uşa de la camera ei, apucă clanţa cu mâna înfăşurată în mâneca de la cămaşă. Tocmai îşi scosese pantofii şi se pregătea să se trântească în pat cu gândul de a nu se mai ridica decât la apariţia unui prinţ din poveşti care să-i promită că va sta alături de ea mai mult de cinci minute, când văzu conturul unui monstru cu trei capete zvârcolindu-se în patul ei.

Scoase un ţipăt şi rămase ţintuită locului în vreme ce monstrul încerca să se descolăcească, până când se dovedi că de fapt nu era un monstru – adică nu unul, ci trei, de fapt. Trei trupuri goale puşcă – Charlie, Izzy şi Saffron, antrenoarea ei personală, toţi o fulgerau cu privirile, unşi din cap până-n picioare cu ceea ce părea a fi, judecând după borcanul de pe noptieră, Nutella.

## Capitolul 23

Paddy n-o mai văzuse pe Izzy de la petrecere, când fugise de frică să nu-l prindă acolo prietena cea rea la care stătea Alice, având în vedere că nu era încă pregătit să rupă tăcerea şi să mărturisească.

— Spune-i c-a murit bunică-mea şi-am plecat la Londra, îi zise el lui Jack care astupa cu o mână receptorul.

— Ai mai spus asta săptămâna trecută.

Paddy ridică din umeri. Puţin îi păsa.

— De fapt, a plecat înapoi în Anglia, Izzy… dacă i-am văzut paşaportul? Păi, nu, dar… dacă scrie pe el Patrick Kennedy? îmi închipui că scrie Patrick Wilde, că în fond aşa îl cheamă…

Din receptor se auzi un ţipăt, obligându-l pe Jack să-l îndepărteze de ureche.

— A luat-o razna, zise el rânjind şi închizând telefonul, apoi îşi termină berea.

— Vasăzică o duci la L’Orangerie?

— Pe cine? întrebă Paddy cu gândul în altă parte, neştiind dacă să rişte şi să-i spună lui Alice să se întâlnească acolo, sau să-şi facă apariţia în Volvo-ul lui Jack pe care-l folosea numai el de când Jack beneficia de transport între sala de gimnastică şi cafenea în Porsche-ul lui Beatrice.

Se hotărî s-o ia cu taxiul ca să-i poată spune pe îndelete că el era cel care îi trimisese biletele şi bomboanele. Era sigur că n-o să se supere, însă era puţin îngrijorat din cauza harpiei ăleia de prietene a ei.

O femeie cu bigudiuri pe cap şi mască pe faţă e ca un boxer care intră în ring fără mănuşi. Dacă o vezi aşa

înseamnă c-ai surprins-o în cea mai proastă postură şi va fi în stare de orice ca să te elimine din viaţa ei sau din cea a prietenei ei, ca în cazul de faţă, când aceasta din urmă e prea blândă ca să protesteze. Aşa că trebuia să fie foarte atent. Vanitatea unei femei se poate dovedi periculoasă. Mai întâi însă trebuia s-o invite pe Alice să iasă cu el. Da, ăsta era cu siguranţă un prim pas în direcţia corectă.

De la petrecere încoace, telefonul devenise sinonim cu iadul pentru Alice. Acum Paddy ştia unde locuieşte şi putea s-o sune, dacă chiar voia. Nu era uşor, dar, dacă ţinea la ea, găsea o soluţie. Nu trebuia decât să afle numele de familie al lui Tash, ceea ce nu era prea greu având în vedere că toată lumea din sudul Californiei o cunoştea, după care… pac, pac, pac… s-o sune. Numai că n-o făcuse. Poate că nu ţinea absolut deloc la ea.

Pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârşit, iadul telefonic căpăta proporţii apocaliptice. Când pleca de-acasă lipea cablul robotului cu bandă adezivă ca nu cumva pisica să-l tragă accidental din priză cât timp ea şi Tash erau la serviciu. Înainte să plece, se întorcea de vreo trei ori de la maşină să vadă dacă nu cumva a sunat după ce-a ieşit ea. Când venea de la serviciu se apropia pe furiş de robot să vadă câte mesaje erau, ca să nu bănuiască Tash că aştepta vreun telefon. Apoi le asculta, dar niciunul nu era de la Paddy. Când era acasă, era şi mai rău, nu numai pentru faptul că de câte ori suna telefonul sărea ca arsă, ci şi pentru că voia ca „alo-ul” ei să fie exact pe tonul potrivit, după care, evident, constata că telefonul era pentru Tash, care-l ţinea ocupat cel puţin vreo două ore. Miercuri era deja cu nervii la pământ şi-şi rosese unghiile până-n carne.

— Cafea sau ceai, domnule? întrebă stewardesa bosumflată.

Era nervoasă pentru că fusese trecută la clasa economică să se ocupe de turmă. Guido îi spusese că la clasa business era un star rock, dar nu voise să schimbe cu ea deşi starul nu era homo, iar Guido nu avea de gând să-l convertească.

— De butoi aveţi? întrebă Gibbo rânjind printre

şuviţele răsucite funie.

— Nu, răspunse ea sec azvârlindu-şi coada pe spate şi trecând la pasagerii următori. Cafea sau ceai?

— N-ar trebui să bem, Gibbo, că trebuie să fim cu capul pe umeri când ajungem, spuse Simon răsucind beţigaşul de cocktail între degete.

— Amice, dacă mi-ai fi spus că pe paşaportul tău scrie Icarus, m-aş mai fi gândit dacă să te implic în chestia asta. Păi la vamă o să fie toţi pe noi ca râia.

— Gibbo, vezi-ţi de treaba ta. Îmi ajunge nenorocitu' de pachet din chiloţi care mă zgârie ca dracu', nu mai am nevoie şi de tine pe post de băţ în fund. E în regulă, ştiu eu ce fac.

— Ai sunat-o pe vară-ta? îl întrebă Gibbo sperând ca Alice să fie o tipă din alea super din L.A. Pe care s-o ia cu el la Melbourne să-i amintească de anii nesăbuiţi ai tinereţii.

— Neee, da e-n regulă. Şi, oricum, nu ajungem la L.A. Până nu scăpăm de tipii ăştia, înţelegi? zise Simon trăgându-şi masca pe ochi să tragă un pui de somn, lucru destul de dificil când ai o pungă de plastic lipită cu bandă adezivă de fund.

— Alice, e pentru tine, strigă Tash din bucătărie.

Alice nici nu auzise telefonul. Miercuri dimineaţă, şapte şi jumătate – probabil că era maică-sa. Nu avu timp să scuipe, aşa că fugi la telefon cu periuţa de dinţi în gură.

— Hrrlo, gâjâi ea.

— Alice? Patrick la telefon. Uite, ştiu că e cam din scurt, dar n-ai vrea să cinăm împreună diseară? Pe la opt?

Era chiar el.

Alice scuipă pasta într-un ghiveci.

— Grozav. Ăăă… zise ea neştiind ce să mai spună.

— Atunci vin să te iau, îngeraş. Pe mai târziu.

Închise.

Alice privea telefonul ca vrăjită mestecându-şi periuţa. O groază de lucruri de făcut şi foarte puţin timp. Diseară. Adică diseară. Adică azi, adică peste câteva ore. Poate c-ar fi trebuit să refuze.

— Păi nu mai sunt nici zece ore. N-am timp să-mi pun aparat dentar, n-am timp să slăbesc, părul meu parcă e rahat de câine… aoleu, şi ce fac cu Charlie? zise Alice în timp ce făcea flotări pe podeaua biroului. Sărise peste prânz ca să i se sugă burta până la opt.

— N-ai zis că Charlie şi-o trage cu Izzy şi cu antrenoarea, întrebă Lysette ţinând-o pe Alice de glezne.

— Da, da tot vrea să iau cina cu el diseară. N-am putut să-l refuz.

— Linişteşte-te. 11 sun eu pe Charlie să-i spun c-ai trecut la catolicism. Nimic mai simplu. Iar Paddy te-a invitat să ieşi cu el pentru că îi place de tine aşa cum eşti.

Lysette era glasul raţiunii, care, oricât de raţional ar fi, tot n-are nicio şansă în astfel de situaţii.

— Nooo. Şi nu sunt pregătită să mă îndrăgostesc. Poate peste trei luni când o să fiu aşa cum vreau eu, după ce învăţ franceză şi termin cu relaţiile actuale şi îmi cresc şi unghiile… ai văzut ce unghii am, Lysette? întrebă Alice gâfâind.

— Ridică-te puţin, spuse Lysette.

Alice tăcu şi se execută. O privi pe Lysette în ochi aşteptând s-audă vocea înţelepciunii, dar se pomeni cu o palmă peste ochi. Amuţi.

— De ce? întrebă ea în cele din urmă complet derutată.

— De-aia, răspunse Lysette şi se întoarse la biroul ei.

Alice nu era sigură că ăsta constituia un motiv suficient să-ţi agresezi fizic prietenii şi fu puternic afectată toată după-masa. Abia spre ora cinci începu să se simtă ceva mai bine.

La şapte Alice se farda pe furiş în dressing. Îi spusese lui Tash că nu se mai întâlneşte cu Charlie, dar n-avusese suficient curaj să-i spună că se întâlneşte cu altcineva. Inventase c-a invitat-o la cină o colegă de serviciu şi, ca să meargă cu „urâta de Patricia” la Koo-koo-roo, n-avea nevoie să se fardeze cine ştie cum. Crezuse că Tash o să stea până spre miezul nopţii la serviciu şi când colo se pomenise cu ea acasă, fericită că soţia D.I.-ului se ducea la

psiholog, aşa că se duceau şi ei la teatru.

— Deci aţi luat-o de la început? întrebă Alice ieşind cu grijă din garderobă.

— I-am spus fără sex până nu se finalizează divorţul, dar asta nu înseamnă că nu putem împărtăşi proiecte intelectuale. Ce zici, ţi se pare O.K? o întrebă Tash.

— Presupun că da. Deci i-a spus?

— El aşa zice, dar ea refuză. Refuză să-l creadă. De-aia şi-a făcut această programare de urgenţă la psiholog. Vine să mă ia la şapte şi jumătate, spuse Tash dispărând în baie să-şi cureţe dinţii cu aţa dentară în scopuri intelectuale.

Tash era momentan într-o stare jalnică şi Alice vru să profite să-i spună de întâlnirea cu Paddy, dar nu reuşi. Ar fi ca şi când aş muşca mâna care mă hrăneşte, îşi zise ea dându-se din greşeală c-un ruj de-o culoare complet aiurea.

— Să-mi iau un aspect de amantă sau de „ia-mă de nevastă”, cum crezi că e mai bine? întrebă Tash făcându-şi apariţia în uşa camerei lui Alice cu două costume aproape la fel în mână.

— Oh, categoric „ia-mă de nevastă”, zise Alice ieşind din garderobă cu splendoarea de ruj pe buze, cu speranţa că D.I.-ul o s-o ceară de nevastă în seara aia şi astfel o să întârzie mai mult şi n-o să aibă ocazia să vadă a doua zi dimineaţă că în baie e un irlandez necunoscut care se spală pe dinţi.

— Alice, ce naiba faci în dressing în chiloţi? o întrebă Tash cu blândeţe.

Tash încercă brusc un sentiment de vinovăţie la gândul că despărţirea de Charlie probabil o afectase destul de mult.

— Dacă vrei să mergi cu noi în seara asta... se oferi Tash.

Alice se simţea şi mai vinovată. În vreme ce nobila Tash era gata să-i permită pateticei Alice s-o însoţească la cina ei ilicită, patetica Alice încerca s-o ducă de nas pe nobila Tash. Cât pe-aci să izbucnească în lacrimi, dacă n-ar

fi cuprins-o panica la gândul că nu era deloc exclus să trebuiască să meargă cu ei, să-i urmărească cum îşi dau unul altuia cu linguriţa cocktail de creveţi, în loc să petreacă noaptea vieţii ei alături de Paddy. Paddy ale cărui sărutări aveau gust de Martini şi care mai, mai să topească linia telefonică atunci când o sunase s-o invite la cină. Doamne, şi ăsta era doar începutul!

— Eşti o scumpă, Tash, dar Patricia vine la opt să mă ia şi e târziu să mai contramandez.

Apoi, citat din Iuda:

— În afară de asta, nici nu mă gândesc să-ţi stric seara.

Aoleu, Alice, n-ai niciun pic de ruşine. Tash o să se simtă prost acum. Vacă ticăloasă şi nerecunoscătoare ce eşti! îşi jură în sinea ei să nu mai consume aşa mult din foarte scumpul gel de duş al lui Tash ca să-şi mai spele din păcate.

— Mă rog, dacă aşa zici tu. Şi, scumpo, ai grijă că rujul ăla o să arate teribil de naşpa în luminile de la Koo-koo-roo.

Alice intră înapoi în dressing şi se dădu de două ori cu rimel şi încă o dată ca să-i poarte noroc. Crăpă apoi uşa niţeluş, doar cât să vadă să se dea cu blush numai pe pometi, nu pe toată faţa. Se sprijini cu spatele de uşă cât îşi trase fermoarul ca nu cumva să dea Tash buzna înăuntru. Apoi îşi aranjă cu grijă decolteul peste cupele sutienului pe care îl găsise pe masa din bucătărie după petrecere. În fond, îl spălase foarte bine şi putea să-şi închipuie că l-a cumpărat de la Oxfam[17]. Ea nu şi-ar fi putut permite să cumpere nici măcar trandafiraşul dintre cupe, darămite tot sutienul. La final, se pudră c-un strop de fard arămiu între sâni, că citise ea undeva că dă un efect nemaipomenit şi iluzia unui piept de invidiat. Bun!

Opt fără cinci. Era gata de plecare. Era însă sigură c-o aude pe Tash umblând prin casă. Poate uitase radioul deschis. Alice crăpă uşa cât să scoată nasul şi să tragă cu

---

17 Confederaţie de organizaţii care activează la nivel internaţional împotriva sărăciei.

ochiul. Tash cânta după radio, cât se poate de prezentă. Era probabil la faza de parfumat. Dar dacă, Doamne fereşte, D.I.-ul care venea s-o ia rămăsese blocat în trafic pe autostradă sau avea o pană şi întârzia? Drăcia dracului! Sau te pomeneşti că nevastă-sa contramandase programarea la psiholog hotărându-se să stea mai bine acasă să-i facă ceai soţului, o terapie mult mai indicată în situaţii de mariaj pe ducă. Îi venea s-o întrebe dacă nu era îngrijorată că D.I.-ul întârziase douăzeci şi cinci – Alice se uită la ceas… nu, douăzeci şi şapte de minute.

Trei minute. În trei minute vine Paddy şi-şi parchează maşina, parcurge aleea şi sună la uşă şi toată înşelătoria faţă de binefăcătoarea ei va fi dată în vileag. Nu-i mai rămânea decât să se posteze la fereastra din faţă ca să-l intercepteze pe Paddy pe alee şi să-l întoarcă la maşină. Chiar dacă o să pară teribil de nerăbdătoare sau, mai rău, că ascunde cine ştie ce secret teribil în casă. Vreun iubit gelos sau vreun părinte sărit de pe fix care să-i dezvăluie lui Paddy vreo tară genetică iremediabilă a lui Alice, o viitoare Alice cu părul vâlvoi şi ochii injectaţi. Spera doar ca imaginaţia lui să nu fie la fel de bogată ca a ei.

Tash intră fredonând în cameră. Optase pentru varianta amantă. Tocuri cui, fără lenjerie intimă, păr pregătit să reziste la toate hârjonelile de budoar, chiar şi la o furtună de gradul nouă.

— Alice, arăţi superb, spuse Tash privind-o.

Arăta şi ea în sfârşit aşa cum trebuie s-arate o fată care se duce să ia cina la L’Orangerie într-o seară de vară.

— E minunat că ţi-ai dat silinţa s-arăţi cât se poate de bine chiar dacă nu mergeţi decât la Kookoo-roo. E foarte important să nu te laşi copleşită când eşti părăsită de un bărbat. În fond, chiar dacă nu eşti genul lui, poţi foarte bine să fii genul altcuiva, în fine, vorbesc eu cu Charlie mâine. Sunt sigură că o să-şi dea seama c-a greşit, spuse Tash înţelegătoare în timp ce se dădea cu Passion între pulpe.

— Mersi. Însă să ştii, Tash, n-aş zice că Charlie m-a părăsit, mai curând… începu Alice destul de

neconvingător.

Trebuia să-i spună măcar parţial adevărul că, dacă se întâlneau, totul va ieşi în vileag: cum îi spusese că l-a descoperit pe Dumnezeu, că vrea să se concentreze pe studierea vieţii sfinţilor şi să poată participa la slujbe aproape în fiecare seară, că şi-ar putea chiar schimba numele în Bernadette. Mult mai simplu ar fi să-i spună că l-a găsit în patul ei cu încă alte două persoane, uns tot cu ceva care ar fi fost mult mai nimerit pe pâine prăjită, dar era prea îngrozitor.

— Alice, nu trebuie să te scuzi faţă de mine. Eu sunt prietena ta. Pe Charlie îl învârt cum vreau…

Tash a fost întreruptă de claxonul unei maşini pe alee. Se repeziră amândouă la geam să vadă cine e şi se dădură cap în cap. Alice miji ochii cu respiraţia tăiată.

— E un taxi, trebuie să fie Patricia, spuse Tash ducându-se să deschidă uşa.

Alice se năpusti înaintea ei direct la maşină de parcă era încălţată cu condurii fermecaţi. Chiar când ajunse la maşină portiera din spate se deschise şi dinăuntru îşi făcu apariţia o pereche de pantofi foarte masculini. Fir-ar al dracului să fie! sări peste stratul de flori cu graţia unui ponei din desene animate şi ateriză fix pe bombeurile lui Paddy.

— Aoleu, Doamne, scuză-mă, te rog, zise ea fără însă să se oprească, împingându-l cu ambele mâini în partea cealaltă a banchetei şi trântind portiera după ea. După această demonstraţie spectaculoasă, se întoarse către el cu o voce calmă şi reţinută, spunându-i: Patrick, ce drăguţ c-ai venit.

Vai de capul meu, acum nu numai că o să-şi închipuie că am părinţi ţicniţi, dar o să fie convins că le-am moştenit apucăturile schizofrenice.

— Alice, arăţi… altfel, spuse el, uşor dezamăgit în sinea lui că nu mai e îmbrăcată în ceva aiurit şi minunat în acelaşi timp. Presupun că vii direct de la serviciu.

Alice îi zâmbi dulce şi, respirând din nou ca un om şi nu ca un câine în călduri, îşi lipi nasul de geam să se

asigure că Tash nu se prinsese cine e în maşină. Şi, întrucât nu se vedea venind din urmă precum zmeul-zmeilor, însemna că e de bine.

— Prietena cu care stau e foarte protectoare, spuse ea văzându-i privirea nedumerită. Am avut nişte probleme cu cineva care ne-a urmărit şi din cauza asta nu mă scapă din ochi.

Paddy se albi uşor întrebându-se în sinea lui cum o să iasă basma curată din chestia asta. În escapadele lui nu o dată stătuse ascuns sub pat în timp ce iubitul smulgea hainele din şifonier în căutarea „nemernicului şi desfrânatului de irlandez”, numai că de data asta s-ar putea să fie ceva mai greu.

## Capitolul 24

Alice îşi dădu imediat seama de ce era L'Orangerie aşa de nemaipomenit. Valetul îi conduse pe-o terasă împrejmuită cu zid care dădea într-o seră deschisă. Portocalii erau în floare, iar aerul era îmbibat de parfumul lor, de arome de Ombre Rose, Patou's Joy şi o mulţime de alte parfumuri prohibitiv de scumpe şi deci necunoscute lui Alice. Mesele erau presărate cu resturi de cleşti de homar, foi de salată verde şi sticle aproape goale de Clos de Mesnil şi Chardonnay. Pianistul din colţ contribuia şi el la atmosfera romantică, fără să-i dea lui Alice senzaţia că se află în sala de mese de la Harrods, unde de altfel intra destul de des, de fiecare dată când voia s-asculte sunetul delicat al clapelor de fildeş. Intrară în salon prinşi într-o conversaţie banală. Cum se întâmplă de regulă, pentru că partea groaznică a primelor întâlniri era întotdeauna trecerea de la interminabilele discuţii pe care le-ai purtat cu el în mintea ta despre cât de lipsite de importanţă sunt fostele lui iubite acum că te-a întâlnit pe tine şi cu cine o să semene primul vostru copil, la conversaţia reală când, din lipsă de subiecte comune, începi să turui despre ocupaţia părinţilor şi unde-ai făcut şcoala.

— Şi deci cât ai de gând să stai în L.A? îl întrebă Alice lăsând capul în jos să treacă pe sub braţul cu care el

ţinea deschisă uşa spre salonul principal.

— Chiar nu ştiu. Am venit doar pentru o săptămână şi tot aici sunt, aşa că cine ştie?

Apoi, adresându-se şefului de sală:

— O masă pentru doi, Wilde.

Pe Alice o trecură fiorii. Avea întâlnire cu un bărbat pe care-l chema Wilde. Ce putea fi mai minunat de-atât? îl urmă printre mese spre cel mai intim şi mai romantic colţ din restaurant.

— Probabil că şi-a închipuit că eşti star de film sau aşa ceva, cu numele ăsta, de-aia ne-a dat cea mai bună masă, zise Alice râzând.

— Probabil, zâmbi Paddy.

Trăsese şi el ceva sfori printr-unul dintre regizorii care încercau să-l ademenească la Hollywood. De fapt, chiar semnase un document de opt pagini prin care se angaja să lucreze cu respectivul dacă venea să regizeze un film la Hollywood, dar considerase că merită. Merita, pentru Alice cu părul ei dezordonat şi-o faţă de-ai fi zis că acum s-a sculat din somn, cearcăne poetice sub ochi ca după o noapte de petrecere şi buze pline ca nişte perniţe. Pentru prima dată însă, nu ştia ce urmează. O să îl lase s-o sărute la sfârşitul serii? Doamne-Dumnezeule, ce ţi-e şi cu dragostea, parc-ai avea oreion, te umfli şi nu te simţi deloc în largul tău.

Alice sorbi din vinul Chardonnay, rece şi limpede, şi luă o gură din piureul de cartofi dulci fără să observe că de dedesubt pândeau nişte creveţi uriaşi. Paddy îi povestea despre Irlanda, iar ea se şi vedea încălzindu-se la un foc de turbă înlănţuită de braţul lui.

— Cred că Bernard Shaw a avut perfectă dreptate, Dublin e pur şi simplu o casă de nebuni în aer liber. Dar nouă ne place aşa cum e. Ah, şi să vezi Trinity College, e minunat, iar la colţ e un pub drăguţ unde…

Se opri brusc şi se uită la Alice.

— M-a cam luat valul, nu? Te plictisesc?

Zâmbi şi ucigătorii lui ochi verzi se încreţiră puţin.

— Nici vorbă. E minunat… zise ea revenind la

realitate, uşor surprinsă să se regăsească într-un restaurant, şi nu la ferma părăsită, acoperită cu muşchi de pădure.

Şi vocea lui – parcă îi turna cineva miere pe tot corpul. Să fie oare vinul, sau cine ştie ce farmece celtice care ţesuseră în jurul ei vraja de care se simţea cuprinsă? zâmbi ameţită.

— Şi mai e chestia asta mare care se numeşte…

— Blamey Stone[18]? întrebă Alice fără să se gândească.

— Vezi, am spus eu că te plictisesc. Vorbesc mult, mai ales când sunt emoţionat. Nu mi se întâmplă prea des, dar…

Se opri şi izbucni într-un hohot de râs atât de sonor, încât Alice se temu că se sparg paharele. Se uită în jur la ceilalţi clienţi să vadă ce zic la auzul acestui hohot absolut monumental, după părerea ei, dar se pare nesemnificativ, după reacţia lor. Nici nu clipiră măcar. De altfel şi arătau de parcă ar fi fost împăiaţi – parcă-i umpluse vecinul ei taxidermist de pe Bywater Street cu paie până-n rărunchi: perechi în vârstă care păreau că nu au mai nimic să-şi spună şi-ar fi preferat să fie acasă cu o carte bună în faţă, frumuseţi îmbrăcate în Armâni din cap până-n picioare şi, evident, bărbaţi bogaţi însoţiţi de femei tinere, aceasta fiind de departe categoria cea mai numeroasă. Alice pur şi simplu nu-şi putea imagina cum e posibil să fii atât de disperată să iei masa într-un restaurant bun, încât să fi dispusă să te giurgiuleşti la sfârşitul serii c-un moş. În ceea ce o privea, mai bine de o mie de ori la Koo-kooroo cu cineva care-ţi place. Astăzi însă era situaţia perfectă.

— Şi Alice cât are de gând să stea în acest Oraş al Ororilor? o întrebă Paddy.

— Oh, cine ştie. Am venit aici ca să scap de alte orori, dar nu sunt sigură că e locul potrivit pentru mine. Apoi, râzând: Nimeni nu mă înţelege.

— Mie-mi spui, zise el punându-şi un cub de zahăr în

18 Bloc de piatră vânătă (sulfat de cupru) încorporată în crenelurile Castelului Blarney, Irlanda.

cappuccino. Toată lumea mă întreabă dacă ştiu să dansez Riverdance, spuse el zâmbind larg.

Alice îşi plimbă degetul peste pudra albă de pe merengul ei şi linse zahărul.

— Mi-e cam dor de unele lucruri. Puburile, de exemplu. Nu ţi-e dor de-o bere şi-un curry într-un pub prăpădit, cu covorul răsucit şi perne din catifea verde? zise Alice zâmbind, ameţită de contrastul dintre reveria din imaginaţia ei şi cea pe care o trăia. Asta nu înseamnă că aş schimba clipa de faţă.

Făcu un gest larg cu mâna spre salonul elegant mobilat, moment în care observă într-un colţ îndepărtat un chip oribil de cunoscut. În aceeaşi clipă, respectivul chip simţi că este privit şi-o zări şi el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paddy întorcându-se să vadă motivul privirii ei livide.

— Nu, nu te întoarce…

Prea târziu. Charlie îi văzuse şi se îndrepta spre ei.

— E iubitul tău, sau ce? întrebă Paddy recunoscându-l pe Charlie ca fiind tipul cu BMW-ul cu care venise Alice acasă într-o dimineaţă şi, dacă memoria nu-l înşela, acelaşi care îl scăpase de Izzy la petrecerea lui Tash. Ar fi trebuit chiar să-i fie recunoscător.

— Nu, şi nici tu nu eşti. Las-o în seama mea, zise Alice scurt, abordând un zâmbet uriaş când Charlie, mai beat decât de obicei, se apropie de masa lor.

— Alice, spuse el pe un ton care nu aducea deloc a salut. Ce cauţi aici?

— Charlie, zise Alice privindu-l cu ochi de înger. Ce bine-mi pare să te văd! Faceţi cunoştinţă, Părintele Patrick Wilde, sfătuitorul meu religios, spuse ea arătând cu mâna spre Patrick, care nu degeaba avea un caz de nebunie în familie şi teatrul în sânge.

— Exact, tocmai discutam nişte detalii legate de catehism, zise el întinzându-i mâna lui Charlie, care nu părea deloc încântat de situaţie.

De unde să ştie Alice că el nu suporta să fie respins, problemă care data din vremea copilăriei? Cheltuise mii de

dolari pe la psihologi, dar, din nefericire pentru Alice, fără niciun rezultat. N-ar fi suportat să-i dea ţeapă nici Papa de la Roma, darămite o toantă de englezoaică.

— Deci presupun că ştiţi, părinte, că cinaţi cu o femeie decăzută, mârâi el.

— Cerul se bucură întotdeauna mai mult de pocăinţa unui păcătos, veni replica foarte plauzibilă a lui Paddy, la care Charlie mormăi ceva şi se îndepărtă spre masa lui la care o altă femeie decăzută era concentrată pe-o felie de pepene.

— Maamă, ai fost nemaipomenit. Ai învăţat asta la şcoală? întrebă Alice, super-încântată de reprezentaţia lui Paddy.

— Aş zice că eu sunt cel care ar trebui să pună întrebări, soră Alice, nu crezi? rânji el cu maliţiozitate. Şi o să începem prin a afla ce-are de-a face o fată dulce ca tine c-un nenorocit ca ăsta.

— Presupun că ceea ce ai şi tu cu Izzy, zise Alice neputând să se abţină.

Spectrul lui Izzy, prea mult vin şi desert îi dezlegaseră limba.

— Vreau să zic că tu eşti aşa drăguţ, iar ea e aşa o vacă.

Fir-ar al dracului, asta e, am zis-o. S-a ales praful de întâlnire, îşi zise ea, apoi închise ochii şi leşină.

Când deschise ochii o izbi un alb atât de strălucitor, încât se temu să nu se fi trezit lângă dinţii de porţelan ai lui Charlie. Apoi însă văzu o umbră confuză aplecată deasupra ei şi simţi o mângâiere uşoară pe obraz. Vreo muscă? Dădu cu mâna. Da mare mai e musca asta, sau te pomeneşti că era într-o zonă inferioară din iad.

— Stai liniştită. Domnule doctor, cred că începe să-şi revină.

Alice se trezi cu impresia că urmăreşte un episod din *Spitalul de urgenţă* din poziţia culcat pe burtă. George Clooney o mângâia pe cap şi în jur se învârteau halate verzi.

— Cum te mai simţi? o întrebă o voce irlandeză.

Oh, Doamne, nu era *Spitalul de urgenţă*, era

Paddy. Se aplecă şi se uită cu atenţie la faţa ei care era neîndoielnic la apogeul hidoşeniei. Primul ei gând a fost la tona de rimel pe care şi-o dăduse pe gene şi care evident nu putea fi tot la locul ei după acest leşin bizar într-un loc public. Al doilea gând a fost la viaţa ei.

— Ce am? îl întrebă ea pe omniprezentul Paddy, care tot la câţiva centimetri de fardul ei era, profitând probabil de lumina din salon ca să-i analizeze îndeaproape tenul nu tocmai fără cusur.

— Doctorul spune că eşti probabil alergică la ceva din ceea ce-ai mâncat.

Începu să-şi amintească. Era foarte clar ce i se întâmplase. Îl minţise pe Charlie că se călugăreşte şi-o defăimase pe Izzy.

— M-a bătut Dumnezeu, spuse ea.

Paddy râse.

— Eşti într-o ureche. Când ai mâncat ultima dată creveţi? o întrebă el.

Alice se încruntă.

— Niciodată, îi urăsc. Îmi provoacă urticarie.

— Excelent. Atunci putem să te ducem acasă că nu e nimic grav, doar o uşoară intoxicaţie. Destul de melodramatic însă. Măcar n-a mai trebuit să plătim nota.

Afară bătea un vânt rece şi destul de puternic, îşi rezemă capul de pieptul lui Paddy:

— Unde mă duci? îl întrebă.

Începuse să capete culoare în obraji şi îşi revenise aproape complet şi ar fi putut să jure că se îndreaptă spre Hills şi nu spre Santa Monica.

— Am nişte melatonină acasă şi m-am gândit să-ţi dau ca să dormi bine la noapte.

Nu de somn bun la noapte avea însă Alice nevoie. Dacă leşinul era drumul spre un piept lat pe care să-ţi rezemi capul şi spre apartamentul unui bărbat, atunci trebuia să leşine mai des. Taxiul opri în faţa unui bloc de apartamente.

— Să vă aştept? întrebă şoferul.

Paddy se uită la Alice.

Ea scutură din cap.

— Nu cred că rezist să mai fac drumul înapoi la Santa Monica, spuse ea zâmbind, aşa că el plăti taxiul.

Profită la maximum de braţul lui când urcară scările, deşi nu era deosebit de bronzat şi era mai tot timpul ocupat să-i ducă ţigara la gură. Conta însă gândul.

— Am ajuns.

Deschise uşa şi intrară în ceva care lui Alice i se păru că seamănă mai mult a atelier de lucru.

— Vrei să zici că cineva chiar a dorit s-arate aşa? întrebă ea neîncrezătoare plimbându-şi mâna pe blatul de lucru.

— Proiectat de cel mai bun designer californian, s-ar părea. Banii n-au contat, râse Paddy în timp ce Alice se uita la o cameră de roată care atârna pe-un perete gol. Piesa de rezistenţă e însă… o conduse prin camerele fără uşi despărţitoare până la un sanctuar interior… dormitorul, făcând abstracţie de faptul că nu are niciun fel de pat.

Alice rămase cu gura căscată. O saltea austeră, nici urmă de perdele sau alte elemente decorative. O apucă groaza la gândul că a doua zi celulita ei va fi dezvăluită în toată splendoarea de lumina nefiltrată a dimineţii. Se îndreptă spre singurul raft din cameră şi începu să examineze cărţile – *Arhitectul din tine*, *Arhitectura americană astăzi.*

— Nu sunt ale tale? întrebă ea uşor stingherită pentru că bărbaţii care preferau lumina şi spaţiul perdelelor şi covoarelor aveau ceva care o intimida oarecum.

— Nuu, alea sunt ale mele, zise el arătând spre un teanc mic de pe o măsuţă cu rotile identică cu cele din sălile de operaţie – *Borstal Boy* de Brendan Behan, *Studii privind literatura de ficţiune în perioada Renaşterii.*

Hmmm. Prefera arhitectul din tine. Se simţi cam stingherită şi se gândi că poate n-ar fi trebuit să lase taxiul să plece. Emoţia la gândul apropierii inevitabile de Paddy i

se răsucea ca un burghiu în stomac. Se sărutaseră o dată, dar după aceea el plecase. Tot ce urmase putea fi foarte bine dovada unei amabilităţi deosebite faţă de-un compatriot. Şi-acum, după ce îşi croise prin videşug drum în apartamentul lui, el nu era niciunde.

— Am găsit, zise el venind spre ea şi agitând sticluţa cu capsule de melatonină în mână.

Alice se întoarse spre el. Ia tabletele şi fugi, i-a strigat instinctul. Rămase însă ţintuită locului. El îşi scosese cămaşa, iar pantalonii cam largi îi atârnau exact sub buric. Stătea şi se uita la ea, aruncând sticluţa dintr-o mână într-alta, parcă-şi făcea încălzirea înaintea unui meci de tenis. Alice simţea nevoia să se ducă la baie. De când avea atracţia fizică un asemenea efect asupra stomacului oamenilor? Că eu Jamie nici vorbă, iar cu Charlie da, dar din motive cu totul diferite. Acum era vorba de dorinţă. Matură, nediluată.

— Ce părere ai, te droghez înainte, sau după? o întrebă el fără să-şi ia ochii de la ea.

Apoi coborî cu privirea de la ochi la gură, cuprinzându-i tot trupul cu ochii lui verzi. Alice vru să râdă, dar era ca şi paralizată.

— Au efect?

Of, Alice, Alice. Mai bine taci. Îşi încrucişă braţele şi se ciupi drept pedeapsă.

— Ce să înţeleg din asta? râse el când o văzu ce poziţie adoptă.

Gata, Alice, ai spart vraja. Paddy nu mai era amantul lacom care abia aştepta s-o cuprindă în braţe. Redevenise Paddy cel amabil şi drăguţ. Cu acest Paddy se simţea în largul ei, dar sub privirea celui de dinainte fusese cuprinsă de freamăt şi dorinţă, tot trupul ei prinsese viaţă. El se trânti pe pat cu mâinile sub cap şi privirea în tavan. Lui Alice îi venea să urle. Precis îşi închipuia că nu-l vrea, aşa că acum va trebui să-şi ia tabletele, să cheme taxiul, să se întoarcă la Santa Monica şi să nu-l mai vadă niciodată. Pentru că îl respinsese.

Alice se duse lângă raft şi se apucă să răsfoiască o

revistă *Walipaper* cu cea mai mare atenţie. Dacă n-ar fi fost aşa de amărâtă, ar fi observat că Paddy zâmbea în timp ce se uita în tavan. Zâmbea pentru că majoritatea femeilor pe care le cunoştea l-ar fi aşteptat să se întoarcă în cameră întinse pe pat în sutien şi portjartier, pe când Alice, deşi purta şi ea portjartier – observase cu plăcere acest amănunt când o dusese cu salvarea –, nici nu s-ar fi gândit să şi-l expună nesolicitată. Ce mai, voia să se însoare cu fata asta şi gata!

— De ce nu vii să stai jos? zise el bătând cu palma locul de lângă el pe aşternut.

Alice lăsă revista din mână. Începea o nouă repriză. Se decise să nu mai deschidă gura decât dacă are ceva interesant de zis, când colo se pomeni spunând:

— De-aici înainte nu mai pun gura pe creveţi.

Apoi se îndreptă spre pat schiţând o strâmbătură la adresa propriei persoane. Cum nu era multă mobilă în cameră, îşi făcu de lucru plimbându-şi palma pe pereţi:

— E ca un fel de polyfilla, nu?

Ajunse la saltea.

Paddy o privea foarte amuzat şi-i venea să izbucnească în râs, dar se temea să n-o sperie şi mai tare. O intimida chiar atât de mult? Acum, ca să fim sinceri, nici el nu era tocmai calm. De câte ori nu-şi imaginase acest moment – ce dracu', doar de asta venise aici, trebuia să recunoască. Nu-i venea să creadă că n-o găsise frumoasă când o văzuse prima dată – incitantă, da, frumoasă, nu. Acum însă, era cea mai frumoasă din… de la Elena din Troia? Julieta? Andrey Hepburn? Poate chiar mai frumoasă decât toate. Oare ce-o să simtă el după ce faptul va fi consumat? Misiune îndeplinită. Înapoi la lucru, înapoi la viaţă şi următoarea experienţă oferită pe tavă? Poate. Ăsta era modelul, dar nu-şi imagina că va ajunge să se sature vreodată de Alice. Se aşezase lângă el pe marginea saltelei de parcă ar fi fost umplută cu cărbuni încinşi şi-i era frică să nu se frigă. Ca un condamnat fără scăpare.

— Alice, nu trebuie neapărat să faci asta, spuse el zâmbind cu blândeţe.

Alice nu se întoarse spre el de frică să nu leşine iar. De ce alesese trupul ei tocmai ziua de azi să se întoarcă iar la adolescenţă? Că doar femeile în toată firea, care făcuseră sex, slavă Domnului, de nenumărate ori în viaţa lor, nu se comportau aşa.

— Vreau să zic, putem să bem un whisky, să stăm puţin de vorbă.

Se ridică din pat, o sărută pe obraz şi ieşi din cameră.

Alice se prăbuşi pe saltea şi blestemă ziua când fusese hărăzită cu hormoni. Mai bine stai întinsă în pat şi gândeşte-te la Regină şi Ţară decât să treci prin toate chinurile impulsurilor trupeşti. Începu să smulgă petalele unei margarete imaginare. Mă iubeşte, nu mă iubeşte. Cum se va termina oare toată povestea asta? Moleşită de efort, puse capul pe perna lui şi-şi aruncă pantofii din picioare. Paddy se întoarse cu două pahare cu whisky. Îi puse unul în mână şi se căţără peste ea, întinzându-se pe perna cealaltă.

Alice simţi trupul lui Paddy ştergând ca o boare trupul ei, sorbi din whisky şi scânci încetişor:

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce mă port aşa, poate din cauza lui Jamie, poate pentru că mi-e frică să mă îndrăgostesc de un alt bărbat să nu fiu iarăşi dezamăgită, cine ştie, bâigui ea conştientă că n-avea absolut nicio legătură cu Jamie, dar considerând că Paddy are dreptul la o explicaţie.

— Iubito, nu te mai frământa. Stăm liniştiţi, bem un pahar, eşti cu mine nu cu altcineva. Nu există absolut niciun motiv de îngrijorare.

Alice sorbi din nou din whisky şi se relaxă.

— Ce ciudat cum ţi se revoltă propriul corp câteodată. Pur şi simplu nu acceptă să facă ce-i comanzi tu, zise Alice râzând încetişor.

Mai bine să râdă decât să izbucnească în plâns.

— Dar de fapt vrea, nu?

O privea iar, de data asta drept în ochi. Alice înclină din cap tăcută. Paddy îşi puse paharul pe podea lângă

saltea, se întoarse şi fără să mai zică un cuvânt, o sărută. Şi gata.

Alice se lupta concomitent şi cu lenjeria intimă şi cu paharul de whisky, străduindu-se cu o mână să desfacă sutienul care o înţepase în spate toată seara, iar cu cealaltă să pună paharul de whisky pe podea fără să-l verse, în timp ce trupul ei era înlănţuit de cel al lui Paddy. Care Paddy din fericire abandonase atitudinea bărbatului modern şi devenise, slavă Domnului, bărbatul tradiţional, direct şi cu iniţiativă, care ştie ce vrea. Alice mângâie pieptul pe care-l admirase când Paddy se întorsese în cameră fără cămaşă. Nici n-ar fi fost în stare să-i desfacă nasturii după jumătatea de oră de iad prin care tocmai trecuse. În schimb, se ocupă de singurul nasture care o interesa de fapt în acest moment şi-i desfăcu pantalonii. Victorie, mi-am revenit, îşi zise ea în clipa în care sutienul îi zbură cât colo, aterizând în celălalt colţ al camerei. Sutienul ăsta îmi pare cunoscut, îşi zise Paddy, un gând de-o fracţiune de secundă înainte ca trupul lui să se prăbuşească peste al ei.

## Capitolul 25

— Alo, acesta este telefonul lui Alice.

Lysette era cu ochii în patru după Jennifer.

Dacă Alice nu apărea rapid, era jale.

— Îmi pare rău, dar nu e aici, vă pot ajuta cu ceva?

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, n-are mobil? întrebă o voce clar englezească.

— Nu, nu are, dar pot să preiau eu mesajul. Lysette murea să ştie cine e.

— Mă numesc Simon Beaumont. Urmează să stau la ea, dar sunt încă blocat pe aeroportul LAX. Nu-i ştiţi cumva adresa?

Simon băgă încă o monedă de cincizeci de cenţi în aparat, uitându-se nervos în jur. Era în sala de bagaje unde încă le aşteptau pe ale lor să iasă pe bandă.

— Uitaţi cum facem… zise Lysette cercetând cu privirea biroul şi constatând că nu era nici urmă de

Jennifer, dar nici de Alice. Taxiurile sunt o nenorocire în oraşul ăsta aşa că n-ar fi mai bine să vin eu să vă iau? Nu e deloc departe, iar pentru mine nu e nicio problemă.

— Sunteţi foarte amabilă, mulţumesc, spuse Simon absolut deloc surprins că o persoană care nu-l cunoştea se oferea să plece de la serviciu să-l ia pe el de la aeroport.

În plus, era şi foarte atent la bărbatul cu păr negru lucios şi pantofi Gucci de pe partea cealaltă a benzii care vorbea detaşat la telefonul mobil fără însă a-i scăpa o clipă din ochi pe el şi Gibbo.

Alice se hotărâse să-şi ia liber pe motiv de boală. Nu făcuse intoxicaţie alimentară aseară? Dacă zice cineva ceva, o să-l sune pe doctorul care se ocupase de ea la spital să-l roage să-i scrie un bilet. Stătea lungită în pat şi se gândea, bine-cunoscuta rutină a „dimineţii de după" prin care ea şi, ca ea, toate prietenele ei, se vedeau nevoite să treacă de pe la şaptesprezece ani încoace. O rutină concepută de altfel de bărbaţi pentru a le face pe femei să se simtă mai bine după comiterea unui act de indecenţă cu doar câteva ore înainte. Un adevăr rămas valabil chiar şi în zilele noastre când femeia primeşte ceea ce a cerut şi ceea ce a cerut este de fapt ceea ce a vrut. În ciuda acestui fapt, bărbaţii tot au impresia că pe femei le apucă regretul de îndată ce se trezesc, ceea ce o fi, nu zic, foarte drăguţ din partea lor, doar că este teribil de agasant pentru bietele femei.

— 'neaţa, ce mai faci? zice bărbatul culcuşindu-se încetişor lângă femeie.

— Bine, mersi, răspunde femeia întrebându-se dacă urmăreşte să obţină încă o rundă de acte indecente sau este doar preocupat de sufletul ei de muritoare.

— Bine, zice el dând cu convingere din cap.

— Ai o aspirină? îl întrebă ea, ca să se asigure în caz că-l interesa prima variantă, şi nu a doua.

— A fost foarte bine aseară, mulţumesc, zice el ignorând întrebarea despre aspirină.

— Şi pentru mine, confirmă ea, gândindu-se c-ar fi trebuit să se bărbierească înainte ca să n-o irite cu barba.

— Înseamnă mult pentru mine, spune el privind-o în ochi şi întrebându-se de ce o fi având faţa aşa roşie şi iritată.

Ahrrr, ar vrea ea să strige, lasă-mă-n pace şi nu te mai purta cu mine de parc-aş fi o puştoaică! Am făcut sex pentru c-am vrut, nu ca să fac un act de caritate. Lasă lucrurile aşa cum sunt. Încetează cu atitudinea asta de superioritate.

Dar e prea politicoasă ca să spună aşa ceva, ca urmare el nu învaţă nimic, iar următoarea fată care se va urca în patul lui va trebui să îndure aceleaşi tâmpenii.

Cam astea erau gândurile care-i treceau prin cap lui Alice stând întinsă pe aşternutul alb scăldat în soare. Paddy dormea alături şi, deşi era într-adevăr iritată nu doar pe faţă şi pe piept, ci mai peste tot, inclusiv, în mod absolut misterios, pe piciorul drept, nici prin cap nu-i trecea să-i ceară lui Paddy vreo tabletă de aspirină. Şi spera ca nici el să nu dea dovadă de o astfel de „consideraţie” faţă de ea. Se întoarse să-şi ia ceasul de pe podea şi fu izbită de mirosul de whisky. Stătea întinsă, dar trează de vreo oră, însă era doar zece şi jumătate. Se culcaseră abia pe la patru, dar Alice rămăsese trează încă vreo oră, deşi nu era deloc uşor să te prefaci că dormi c-un astfel de bărbat alături. De nu i-ar mai înota creveţii ăia prin stomac! O altă problemă legată strâns de bărbaţii noi din viaţa femeilor: toate sunetele – sorbituri, râgâieli, ghiorăituri, toate parcă se amplifică de mii de ori în prezenţa lor. Iar Alice trebuia neapărat să meargă la toaletă. Hainele ei erau lângă comoda din partea cealaltă a camerei, ceea ce echivala cu Alaska în materie de distanţă. Îşi planifică din nou traseul:

1. Te mişti fără să-l trezeşti pe Paddy.
2. Te ridici şi faci în aşa fel, încât să nu te vadă jumătate din Los Angeles în fundul gol prin fereastra fără perdele.
3. Cel mai important, fă tot posibilul ca Paddy să nu se trezească urlând la vederea unui trup alb ca brânza care traversează camera.
4. Ia-ţi hainele fără să te apleci. Perspectiva e prea

hidoasă ca să suporte comentarii.

5. încearcă să ajungi la baie (care s-ar părea că n-are uşă, lucru de-a dreptul terifiant) şi să faci pipi fără să scoţi un zgomot, după care te întorci pe unde-ai venit şi-ţi scoţi hainele ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Era îngrozită. Exact când părea să doarmă profund, permiţându-i să-şi ducă planul la îndeplinire în siguranţă, Paddy scotea un gângurit adorabil, dar prohibitiv, forţând-o să-şi abandoneze misiunea. În cele din urmă însă reuşi. Luă o gură de whisky să prindă curaj şi ajunse cu bine în baie acoperită cu jacheta pe care o purtase în seara precedentă. Să tragă apa, sau să n-o tragă? Zgomotul apei de la toaletă răsună pe tot globul, făcând-o pe Alice să-şi ţină răsuflarea până când liniştea se reaşternu în baie. Se duse în vârful degetelor la oglindă să-şi examineze faţa. Tot fardul ei era acum în siguranţă pe perna lui Paddy, cu excepţia nelipsitelor cercuri de rimel care şedeau confortabil pe pungile de sub ochii ei. Luă nişte pastă de dinţi în gură, se clăti viguros şi se întoarse spre dormitor. Jură să ridice un steag cu chiloţii ei în vârf dacă va reuşi să ducă această expediţie la bun sfârşit. N-avu însă acest noroc!

Paddy îşi proptise o pernă sub cap şi o privea amuzat cum revine în dormitor doar cu jacheta pe ea.

— Era frumos unde-ai fost? o întrebă el.

Alice roşi din cap până-n picioare, dar îşi scoase cu curaj jacheta parcurgând vitejeşte goală puşcă distanţa dintre uşă şi pat. Paddy fluieră apreciativ, iar ea se băgă sub pătură cu un aer cât putu de degajat.

— Deci, domnişoară Lewis, un cocktail de creveţi la micul dejun?

Oh, mulţumescu-ţi ţie Doamne, bine că n-avea de gând să discute despre seara trecută.

— M-am prăbuşit chiar aşa, în văzul tuturor? întrebă ea ruşinată.

El dădu vesel din cap.

— Mă tem că da, iubito. Dar cu eleganţă. Chiar am luat notiţe ca să-mi instruiesc o eroină dintr-o piesă cum să

leşine, zise el sărutând-o pe umăr. Trebuie să fac pipi. Sări din pat şi-o porni agale spre baie.

Alice băgă capul sub pătură şi schiţă un strigăt tăcut de bucurie. Era nemaipomenit, irezistibil. Nu încercase nici să vorbească despre ce vor face de-aici înainte, nici s-o ademenească într-o nouă partidă de sex. Ceva ateriză deasupra ei peste pătură. Scoase capul afară. Paddy stătea în picioare cu un pahar de apă în mână. Îi aruncase o folie de pastile Pain Aici, iar acum îşi desfăcea unul pentru el. Ah, te iubesc, îşi zise Alice înghiţindu-l pe-al ei cu apă.

— Să înţeleg că nu te duci la serviciu astăzi? întrebă Paddy.

— Poate încerc s-ajung după prânz dacă reuşesc să mă adun, zise ea slăbită.

Paddy îi aruncă o privire gen „vezi să nu”.

— E o petrecere pe plaja din Malibu astăzi, ce zici? o întrebă el aşezându-se pe pat şi dând un bobârnac în cadranul ceasului.

Alice înţepeni. Izzy.

— Izzy n-o să fie acolo, spuse el, şi se întinse lângă ea. Sau, dacă preferi, stăm să ne revenim.

Îi dădu o şuviţă de păr după ureche aşteptând să-i răspundă.

— Să ne revenim? întrebă ea, neînţelegând prea bine la ce se referă, dar sperând să nu însemne că trebuie să-şi pună bikini şi să-şi expună trupul alb ca brânza la soare.

— Pain Aici, Bloody Mary şi leneveală.

— O.K., atunci să ne revenim, hotărî ea.

Paddy îşi trase pătura la loc peste cap, o luă în braţe şi în cinci minute dormea dus.

Lysette lăsă geamul jos şi intră cu maşina în parcarea de la sosiri de la LAX. Ştia doar că Simon avea spre treizeci de ani şi era oarecum versiunea masculină a lui Alice. Deşi, dacă stătea să se gândească, ea nu semăna defel, slavă Domnului, cu ţărancele ei de verişoare din Atlanta. Hmm, poate c-ar fi trebuit să-i spună să ţină o garoafă sau ceva în mână. Închise radioul să se concentreze şi constată că simţea furnicături prin degete.

Întotdeauna avea această senzaţie când o premoniţie era pe cale să se adeverească. Ultima dată simţise furnicăturile când ghicitoarea din Vegas îi spusese că soarta i se va schimba, iar ea se dusese să joace şi pierduse patru sute de dolari. Şi într-adevăr, în picioare lângă banda destinată cărucioarelor pentru bagaje, cu mâinile în buzunar şi cu rucsacul la picioare stătea un bărbat care nu putea fi altul decât Simon Beaumont. Când îl văzu, în tricou bleumarin şi bronzat, lui Lysette i se tăie respiraţia.

— Simon? strigă ea prin geam.

Simon şi Gibbo se uitară la ea ca la un miraj ivit printre valurile de căldură care cuprinseseră deja oraşul.

— Bună. Simon Beaumont. Foarte amabil din partea ta, spuse Simon înconjurând maşina să dea mâna cu Lysette, care sări imediat jos.

Îl întrecea cu cel puţin cinci centimetri şi era mai amazoană decât tot ce văzuse el până atunci în jungla sud-americană.

— Lysette. Alice e dată dispărută, aşa că poţi să vii să stai la mine.

Gibbo, care abia aştepta să stea undeva la răcoare cu o bere în faţă, începu să încarce bagajul în maşina lui Lysette.

Cei doi rămaseră cu ochii unul la altul, fără să bage de seamă avioanele care treceau pe deasupra lor. Soarta îl aruncase pe Simon Beaumont în calea lui Lysette, iar ea trebuia neapărat să acţioneze în consecinţă.

— Dar ştii ce? Am putea merge mai întâi la ceainăria asta drăguţă din Beverly Hills, că după o absenţă atât de îndelungată de-acasă presupun că ţi-e dor de vechile obiceiuri, cum s-ar zice, spuse Lysette cu părul răvăşit de curentul făcut de-un Boeing care ateriza.

— Punct lovit, Lizzy. Chiar mi-ar face plăcere să-mi amintesc de vechile şi bunele obiceiuri, zise Simon făcându-i cu ochiul.

Lysette îl răsplăti cu un zâmbet uriaş.

— Ce facem, băieţi, stăm aici şi-aşteptăm să ni se

reteze capetele, sau ne luăm dracu' tălpăşiţa de sub avioanele astea? întrebă Gibbo trântind capacul portbagajului. Ia zi, Lizzy, ai vreo surioară?

Când Patrick şi Alice se treziră pe la prânz, el îi aruncă o pereche de pantaloni de trening şi-un tricou şi dispăru la duş. Ieşi ud şi de o mie de ori mai sexy şi se apucă să dea jos lui Alice pantalonii şi maioul. În fond, trebuia să fie şi el previzibil măcar într-o anumită direcţie, că altfel ar fi început să se teamă că nu e adevărat, sau că e însurat, sau homo. În plus avea şi chef pentru că se odihnise şi nu se mai temea că o s-o arunce în stradă. Să petreacă toată ziulica cu el şi nimeni altcineva, doar Paddy, canapeaua, aspirină şi sex? Ce-şi putea dori mai mult o fată?

Pe la patru, când se termină filmul de după-masă, Alice îşi aminti brusc că n-o sunase pe Tash, care-şi închipuia probabil că e încă la Koo-koo-roo cu Patricia.

— Pot să dau un telefon? strigă ea către Paddy, care se dusese în bucătărie să ia o bere din frigider.

— Sigur. Vrei şi tu? întrebă el scoţând o cutie de bere prin uşa deschisă de la bucătărie.

— Nu, mersi.

Intră mesageria vocală a lui Tash de la studio. Slavă Domnului!

— Tash, Alice. Sunt… în oraş. Cu un prieten, aşa că ne vedem probabil mai târziu. Pa, zise ea repede să nu cumva s-apuce Tash să ridice receptorul şi s-o ia la rost.

— Ţi-e frică de ea? întrebă Paddy aşezându-se pe canapea şi începând să se joace absent cu şnurul de la pantalonii ei.

— Nu. Doar că e mai uşor să nu-i spui adevărul. O să i-l spun. Când va veni momentul. Însă îşi făcuse speranţe cu mine şi cu Charlie şi nu vreau s-o dezamăgesc. Poate că după ce-o să te cunoască, o să înţeleagă, spuse Alice.

Paddy lăsă şnurul şi îşi îndreptă atenţia spre televizor. Lui Alice i se făcu greaţă. Doamne, comisese greşeala capitală de-a pomeni că legătura lor s-ar putea prelungi şi după a doua zi dimineaţă. Bărbaţii puteau vorbi

liniştiţi despre petreceri pe plaja din Malibu, dar dacă o femeie făcea asta, însemna că vrea să-l prindă cu forţa. Alice închise ochii gândindu-se că poate ar fi mai bine să-şi strângă lucrurile şi să plece. Iar se repeta povestea cu Jamie, iar veşnicul şi bine-cunoscutul refren „nu sunt pregătit încă pentru o legătură de durată”.

Paddy însă se gândea cum să-i spună adevărul. Să-i spună acum că el era urmăritorul care îi trimisese flori şi bomboane de ciocolată, sau să aştepte să se cunoască mai bine, să fie sigură că sub blândul lui aspect exterior nu se ascunde niciun psihopat? Chiar dacă nu-i spunea el însă, precis o să-i spună Tash. Nu-şi dăduse seama că greşea urmărind-o pe Alice pentru că o făcuse cu cele mai bune intenţii şi i se păruse cea mai sigură cale de a cuceri o persoană pe care n-o cunoşteai. Numai mintea omenească era în stare să transforme ceea ce făcuse el într-o ţesătură care să-l scoată drept pervers. Dar nu-i nimic. O să mai aştepte. Se desprinse de la desenele animate exact când Alice venea din dormitor cu geanta şi rochia pe braţ.

— Plec, Paddy. Mulţumesc pentru cină.

Stătea în uşă sperând ca el s-o oprească.

Şi o opri.

— Unde, Doamne iartă-mă, pleci? Nici n-am apucat să ne revenim, zise încercând să glumească.

Alice era de neclintit. Citise ea despre cicluri comportamentale şi despre repetarea la nesfârşit a aceloraşi greşeli şi nu intenţiona să facă şi ea aşa, indiferent cât de bine s-ar înţelege ei la pat şi cât de vesel ar vrea el să pară.

— Trebuie să plec. Respiră adânc. Am mai avut eu legături care n-au mers şi ştiu cum începe totul, îmi pare rău.

Însă, în loc de privirea încărcată de adâncă suferinţă la care se aştepta, vorbele ei fură primite cu un hohot vesel de râs.

— De când eşti în California?

Alice era terminată. Cum îndrăznea să râdă de ea când era vorba de nişte elemente esenţiale ale relaţiei lor?

— Cu ce-am greşit?

O privire îngrijorată luase locul hohotului de râs.

— Când am pomenit de viitor ai tăcut brusc şi te-ai bosumflat.

— Viitor?

— Da. Cină cu Tash. Nu ţi-am cerut să mă duci la altar sau chestii din astea, însă nici aşa să devii brusc arţăgos în clipa în care pomenesc despre ziua de mâine.

Era mulţumită de elocvenţa cu care îşi pledase cauza. Ce bine-ar fi fost dacă şi în faţa lui Jamie ar fi fost capabilă să-şi exprime la fel de onest sentimentele. America o învăţase deci şi altceva în afară de faptul că trebuia să ocolească sucul de pir şi să-i evite pe bărbaţii gen Charlie.

— Vino şi stai aici, zise Paddy bătând cu palma locul de lângă el pe canapea.

Alice ezită puţin în pragul uşii, apoi se duse şi se aşeză în capătul celălalt al canapelei.

— Dacă ţi-am dat această impresie atunci îmi pare rău. Dacă vrei să ştii adevărul, ei bine, eşti cea mai scumpă – ştiu c-o să-ţi dai ochii peste cap când o să spun asta –, cea mai frumoasă fată…

Alice îşi dădu ochii peste cap, dar în sinea ei era absolut încântată de ceea ce auzea.

— Aşa, vezi… zise el aşteptând ca Alice să depăşească acest moment de modestie obligatorie. Oricum, trebuie, trebuie să recunosc că am, slavă Domnului, destul de multă experienţă în materie de femei, dar tu, Alice Lewis, ai pus capac la toate. Eşti într-adevăr cea mai sclipitoare şi mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Poftim, am spus-o. Aş putea pomeni chiar şi cuvântul dragoste, dar precis o să mârâi la mine şi-o să-mi dai cu ceva în cap.

Şi iar zâmbetul ăla al lui care o topea.

Alice îşi muşcă buza şi simţi că-i vine să plângă.

— Atunci să stau? întrebă ea încet, dorindu-şi să se fi aşezat totuşi lângă el.

Paddy râse, se aplecă spre ea şi o sărută.

— Ei poftim, şi eu care speram să pleci şi să nu te

mai întorci, zise el.

Alice îi trase un cot cu braţul liber.

— Vai, ce nostim!

Paddy opri maşina în capătul aleii, aruncând o privire neliniştită spre fereastra din faţă a casei.

— Vrei să vii să bei un ceai? întrebă Alice sperând că Tash nu s-a întors încă.

Paddy se aplecă şi-o sărută.

— Nu, mersi, trebuie s-o iau din loc.

Nu trăsese nici frâna de motor şi-ai fi zis că abia aşteaptă să scape de ea, dar Alice ştia că nu-i aşa.

— O.K., bine atunci, pe curând presupun.

— Cu siguranţă, draga mea, zise el, cu piciorul pregătit pe acceleraţie.

— Atunci, pa.

Alice îşi luă pungile care erau pe jos, la picioarele ei, şi coborî din maşină. Nu mai fi dementă, Alice, îşi zise trântind portiera după ea. El dispăruse deja. Cea mai minunată cină, întâlnire, cel mai minunat bărbat, sex, totul la pachet cu o pereche de ochi verzi seducători dispăruse în viteză în maşina prăfuită, nelăsând altceva în urma lui decât mirosul de cauciuc încins.

— În fine, asta e.

Ridică din umeri şi-o porni agale pe alee spre casă, până la care mai avea de mers vreo două minute bune.

— Pantalonii lui de trening sunt pe mine. I-am luat şi cel mai bun tricou din caşmir. Deci cu siguranţă că ne mai vedem.

## Capitolul 26

— Nimeni nu te obligă să te duci! striga Tash cât o ţinea gura.

— E clar că nu-nţelegi. Suntem în California. Dacă nu mă duc o să pară că nu vreau să salvez căsătoria, drept care o să obţină încă şi mai mult la divorţ. Conform legii californiene, femeia primeşte jumătate. Aş pierde cu siguranţă casa din Martha’s Vineyard, se tângui D.I.-ul.

Alice nu pricepea şi pace cum putea cineva să vrea să

se mărite cu el.

— Iar tu nu-nţelegi că pe mine mă doare drept în cur.

Au! Tash nu ştia multe dacă o apucau dracii. Alice n-avea habar de ce se certau, însă era atât de fericită, încât şi-ar fi luat cu dragă inimă pompoanele şi, da, chiar şi fusta mini ca să-i facă galerie lui Tash.

— Uite ce e, faptul că mă duc cu Marion la psiholog n-are nicio legătură cu relaţia noastră, Tash, draga mea.

— Bleah! exclamă Alice.

Acum devenise împăciuitor.

— Ei, aici te-nşeli. Eşti un impotent şi între noi nu mai e niciun fel de relaţie...

Alice înţepeni aşteptând urmarea, când din dormitor dădu buzna D.I.-ul gol puşcă, urmărit îndeaproape de-o casetă video. Alice rămase în uşă urmărindu-l pe D.I., care ţopăia într-un picior, cu un crac al pantalonului tras şi târându-l pe celălalt după el. Se uită la Alice de parcă ar fi fost de pe Marte.

— Consideră că nu sunt aici, mormăi Alice din uşa camerei ei, luând încă o lingură de Cheerios.

Un pachet de prezervative zbură prin aer şi ateriză la picioarele ei.

— Tash, draga mea, ascultă-mă puţin, te rog.

D.I.-ul reuşise să-şi tragă pantalonii până la genunchi şi se îndrepta clătinându-se înapoi spre dormitorul a cărui uşă se trânti în secunda următoare taman în nasul lui. Agitaţie pe Fourth Street, îşi zise Alice veselă.

— Ceaiul e fantastic. Exact cum îl făcea dădaca mea.

Simon îi zâmbi lui Lysette, care îl privea radiind de mândrie. Era doar opt, dar ea se sculase de la şase ca să pregătească budinca cu stafide.

— Să-nţeleg că e de bine?

— Daa, dădaca mea era o minune. Mama, în schimb, nu ştie mei să fiarbă un ou. E de la Formum şi Mason se întrebă el bând ceaşca până la fund.

Lysette îl privi. Păr cârlionţat în jurul unor urechi cam clăpăuge, nas acvilin. Se uită la puloverul gri plin de găuri legat în jurul taliei conştientă că acesta era probabil

bărbatul cu care se va căsători. Nu-şi mai amintea ce avusese Alice de obiectat, dar presupunea că nu era decât ceva conjunctural.

— Ai pistol, Lizzy? o întrebă Gibbo care tocmai intrase în cameră proaspăt trezit din somn, clătinându-se pe picioare şi frecându-se la ochi.

— Tacă-ţi gura, Gibbo, n-avem nevoie de niciun pistol, zise Simon ducându-se la fereastră lângă Giddo, care cerceta strada din spatele perdelei. Sau, mai bine zis, n-am fi avut dacă n-ai fi fost lacom. Doamne, ce cretin, spuse Simon îndreptându-se spre baie.

— Ia uite! Temperamental tipu'! îmi place, zise Lysette.

— De obicei nu e aşa, e ca un pisoiaş, interveni repede Giddo căruia îi cam plăcea Lysette şi n-avea chef să i-o sufle Simon de sub nas.

Dacă îi plăceau tipii duri, stai că-i arată el duritate.

— De fapt, e vina mea. Eu l-am convins pe Simon să transportăm ceva din Venezuela pentru nişte psihopaţi de gangsteri şi m-am gândit că de ce să-mi risc fundul degeaba. Aşa c-am transportat ceva mai mult, contrabandă, înţelegi. Şi nu le-am dat-o ălora, numai că ăia au aflat şi ne-au luat urma. Îl vezi pe ăla din Lamborghiniul din faţă…

Când Gibbo se întoarse, Lysette dispăruse. Bătea cu pumnii în uşa de la baie.

— Simon, mie-mi place de tine, eşti un tip grozav, numai că treaba asta e foarte periculoasă şi una e să tragi un fum de haş cu prietenii şi alta să faci contrabandă cu droguri…

Uşa de la baie se deschise şi în ea îşi făcu apariţia Simon gol puşcă, zâmbind.

— Intră puţin, draga mea, spuse el încuind uşa după ei şi aşezându-se pe marginea căzii. Poate să ţi se pară puţin cam îndrăzneţ ce-am să-ţi spun acum şi sunt de acord cu ce-ai spus despre contrabandă, numai că nu e ce-ţi închipui tu… în fine, ceea ce voiam de fapt să spun este că de când te-am cunoscut cu douăzeci şi patru de ore în

urmă…

— Douăzeci şi două, mai precis, spuse Lysette căreia nu i se părea deloc ciudat că era încuiată în propria baie cu un membru al aristocraţiei britanice care, pe lângă faptul că era gol puşcă, mai era şi traficant de droguri, ci din contră, că ăsta era poate momentul pe care-l aşteptase toată viaţa ei.

— În regulă, douăzeci şi două. Oricum, ceaiul pe care mi l-ai făcut azi-dimineaţă. Friptura şi plăcinta cu rinichi de aseară… faptul că te parfumezi cu Yardley… Luă o sticluţă de pe marginea căzii pe care o studiase mai devreme. Treaba e că am fost cu nenumărate femei, unele frumoase, altele mai puţin. Majoritatea deştepte şi cu un gust desăvârşit la pantofi şi-aşa mai departe. Am mâncat în cele mai grozave restaurante, am petrecut vacanţe fantastice la Mustique. Tot tacâmul.

Lysette nu era de regulă geloasă, dar în clipa aia ar fi dat toţi anii ei de studiu al ortodonţiei ca să fie una dintre englezoaicele alea îmbrăcate fără cusur care atârnaseră de braţul lui Simon Beaumont.

— Însă niciuna nu a avut acel ceva. Vezi tu, dădaca mea… prima femeie pe care cred că am iubit-o, se dădea cu acelaşi parfum Yardley şi făcea o budincă cu stafide nemaipomenită… şi-aşa cum se spune că toţi bărbaţii vor să se însoare cu mamele lor, am vrut şi eu să mă însor cu dădaca mea. Cred că singurul lucru pe care l-am învăţat de la mama a fost să-mi urmez instinctul şi să trăiesc din plin ca să nu mă reîncarnez în furnică sau ceva de genul ăsta…

Lysette îl urmări cu curiozitate cum îşi muşcă buza, spunându-şi că avea nişte dinţi teribil de sexy deşi cam strâmbi.

— Continuă… spuse ea.

— De fapt, Lizzy, vreau să te întreb dacă accepţi să te căsătoreşti cu mine.

Puse întrebarea cu un aer timid şi întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva ar fi trebuit să fie îmbrăcat corespunzător pentru acest moment realmente crucial din viaţa lui. Numai că eu câteva minute în urmă nici habar n-

avea că va face un asemenea pas. Acum însă, de-abia aştepta să intre cu ea în biserică. N-avu însă timp să reflecteze asupra acestor lucruri pentru că Lysette era deja grămadă pe el şi se rostogoliră amândoi în cada goală râzând şi sărutându-se.

— Stai o secundă, zise Simon.

Se aplecă peste marginea căzii, îşi luă blugii de pe jos şi scoase ceva din buzunarul de la spate.

— M-am gândit că ăsta ar putea fi o chestie de logodnă, spuse el dându-i cel mai mare diamant pe care-l văzuse Lysette vreodată.

— Simon, aoleu Doamne, un diamant cât hotelul Ritz… E minunat!… exclamă Lysette pupând şi diamantul, şi pe el. Da cum de-l ţii în buzunar?

— Păi, după cum ţi-am spus, a fost o mică neînţelegere cu chestia aia cu drogurile, nu zic că ai mei nu s-au atins niciodată sau că eu nu m-aş lăsa tentat din an în paşti, dar nu sunt niciun nemernic… ce mai, eu şi Gibbo am trecut ilegal peste graniţă nişte diamante. Dar întrucât eu sunt cel care i-a salvat pielea lui Gibbo, n-o să zică nimic dacă-l iau eu. Cu această piatră te iau de soţie.

A spune că Alice era alt om e puţin lucru. Îşi parcă maşina şi-o porni vioaie spre birou, jonglând cu cheile prin aer şi parcurgând ţanţoşă holul de la intrare, fără să-i arunce măcar o privire lui Kelly, care întoarse capul, o privi neîncrezătoare, suflă un balon de Hubba Bubba şi-şi jură să-i asculte telefoanele personale şi apoi s-o şantajeze. Când ajunse la biroul ei se aşeză şi începu să se învârtă cu scaunul de parcă ar fi fost la parcul de distracţii. Paddy cel sexy şi imprevizibil, îşi spuse Alice pornind computerul.

— Ar fi bine ca tu şi Lysette să reuşiţi s-ajungeţi la serviciu la aceeaşi oră, îi zise Jennifer trecând pe lângă biroul ei şi punându-i în faţă un teanc de documente. Până una, alta ţi-am luat pentru moment publicitatea pentru Tommy şi te-am pus să te ocupi de Robertson O'Rourke. Se organizează un turneu de promovare la New York, la care trebuie să participi, continuă ea trântindu-i pe birou o mapă galbenă plină ochi cu articole tăiate din ziare.

Doamne, măcar mapa lui Tommy era roz, o culoare mai atrăgătoare. Robertson O'Rourke. Alice nu ştia absolut nimic despre el în afară de faptul că era categoric un „fost", dar presupunea c-o să afle absolut totul în următoarele ore. Nimic însă nu-i putea umbri buna dispoziţie. Se apucă de lucru la mapă cu acelaşi entuziasm cu care te-ai apuca să reciteşti *Mândrie şi prejudecată* stând întins în iarbă şi ronţăind ciocolată Dairy Milk.

— Alice, coboară fuga la recepţie. Am o surpriză pentru tine, se auzi vocea lui Lysette care suna de jos.

— Nu pot, şopti Alice. Jennifer m-a încătuşat de scaun.

— Dă-o-n pizda mă-sii pe Jennifer, dragă, chestia depăşeşte în dimensiuni până şi curul ei, zise Lysette, care-şi petrecuse probabil weekendul dând pe gât nenumărate cocktailuri cu diverse droguri.

— O.K., cobor într-o secundă.

Alice înşfăcă mapa şi-un creion, pentru orice eventualitate. Dacă o vedea Jennifer, măcar să creadă că pleacă cu un scop. Se îndreptă spre lift prefăcându-se că examinează un articol din 1967 despre divorţul lui Robertson, întrebându-se ce naiba o apucase pe Lysette.

— Surpriză!

Lysette şi Simon stăteau înlănţuiţi în faţa liftului, rânjind la ea ca apucaţii.

— Simon…

Alice îi ascultă concentrată şi uluită preţ de câteva minute fără însă să reuşească să înţeleagă esenţialul – de pildă de ce se găsea Simon acolo împreună cu Lysette, de ce părea Lysette să-şi fi pierdut minţile şi de ce erau amândoi urmăriţi de gangsteri sud-americani. În cele din urmă se dădu bătută, îl sărută pe Simon pe amândoi obrajii şi-o conduse pe Lysette, împotriva voinţei ei, la birou.

— N-aş vrea să vă stric bucuria, dragilor, dar măcar una din noi trebuie să ne împiedice s-ajungem pe drumuri. Ţi-o aduc la recepţie în pauza de prânz, şi. Noi vorbim mai târziu. A, era să uit, ce bronzat eşti!

Lysette îşi puse haina pe spătarul scaunului,

străduindu-se să stea cuminte la biroul ei şi să-i dea impresia că lui Jennifer lucrează, care dădea ture primprejur ca un rechin.

— Pun pariu că zâmbetul ăsta nu e din cauza mea şi a lui Simon, şopti Lysette. Se vede de la o poştă că eşti îndrăgostită lulea.

— Am avut un weekend de milioane, zise Alice.

— Şi eu care credeam c-ai ieşit cu Patricia de la contabilitate, zise Lysette azvârlindu-şi pantofii din picioare şi introducându-şi parola.

— Hai, las-o baltă, nici n-avem birou de contabilitate, spuse Alice, i-am zis şi eu aşa lui Tash. Am fost cu Patrick.

— Care Patrick?

— Paddy… Patrick… Paddy.

— Cee, tipul lui Izzy? Paddy, irlandezul ăla sexy?

— Exact. Doar că nu e tipul lui Izzy. Apoi adăugă şmechereşte: Dar s-ar putea să fie al meu.

Alice devenise dintr-odată întruchiparea tuturor personajelor din Ţara Minunilor, nu în ultimul rând Pisica din Cheshire.

Lysette o îmbrăţişă.

— Vai, sunt aşa de fericită. Şi pentru tine, şi pentru mine.

— Şi eu. Şi pentru tine, şi pentru mine, repetă Alice cât pe ce să izbucnească în plâns.

Scena semăna izbitor cu o întâlnire AA în cadrul căreia Alice tocmai anunţase că a finalizat cu succes al doisprezecelea pas.

Jennifer trecu pe lângă ele şi le aruncă o privire bănuitoare.

— Alice, Kelly mi-a spus c-ai dat un număr nejustificat de telefoane în interes personal. Biroul este un loc unde muncim, nu…

Încercă să-şi dea seama ce să însemne îmbrăţişările şi lacrimile, excluzând fireşte o eventuală sarcină pentru că Alice nu părea capabilă să atragă un bărbat, darămite să mai ştie şi ce să facă cu el, presupunând că-l prindea. Englezoaicele astea, zău aşa…

— …ne distrăm, conchise ea.

Alice şi Lysette se întoarseră la locurile lor, iar Alice continuă să-şi dactilografieze comunicatul de presă pentru Robertson O'Rourke despre care ştia acum că e un cântăreţ de musical în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani care tocmai se însurase cu nepoată-sa.

Alice tocmai terminase de făcut trei sute de copii cu „Robertson O'Rourke face totul în familie" când Jennifer băgă nervoasă capul pe uşă.

— Alice, te caută cineva la telefon. Un anume Patrick Wilde.

Trânti uşa după ea şi peste câteva secunde telefonul lui Alice începu să sune. A fost cât pe-aci să se bage sub birou de frică. Pe de-o parte, şefa ei tocmai o avertizase în această privinţă, ceea ce nu suna a creştere de salariu sau primă de Crăciun, iar pe de altă parte, bărbatul visurilor ei era la celălalt capăt al firului – mult prea mult pentru o fată.

— Alice, răspunde odată.

Lysette o fulgeră cu privirea.

— Nu ştiu ce să-i spun.

— Un „bună" cum ţi se pare? făcu Lysette pierzându-şi răbdarea şi ridicând receptorul. Alo? Sigur, imediat.

Apoi, cu glas mieros:

— Alice, e Patrick Wilde.

Alice scutură din cap furioasă mimând tot felul de zbierete înfiorătoare, dar, ca în *Exorcistul*, nu era vocea ei.

— Vin.

Dulceaţă şi poezie. Apoi se schimonosi la Lysette şi-i luă receptorul.

— Patrick, bună, Alice la telefon.

Lysette îşi dădu ochii peste cap a disperare. Toate englezoaicele or fi aşa? O să-l întrebe pe Simon. Simon. Scoase piatra din buzunar. O s-o monteze un prieten de-ai lui din Goa. Se şi vedea în revista *Tatler* pe treptele căminului ancestral, cu Simon şi un labrador sau doi, alături. Doar să nu cumva să-l omoare gangsterii înainte de ora ceaiului, îşi zise ea încercând să-şi amintească dacă

laptele se punea de la început sau la sfârşit.

Alice puse receptorul jos şi luă iar expresia de îndrăgostită lulea.

— Luăm prânzul împreună. Luăm prânzul împreună.

Fetele îşi zâmbiră ca nişte gemene amorezate dintr-un film cu Doris Day.

Alice îşi petrecu restul dimineţii la toaletă străduindu-se să-şi spele bretonul şi apoi să-l usuce la uscătorul de mâini, lucru care necesită reale calităţi acrobatice. După al cincilea drum la toaletă, când din greşeală îşi udă leoarcă bluza pe spate, Jennifer o interceptă:

— Dacă ai cistită, te sfătuiesc să te tratezi, se stropşi ea tocmai când curierul depunea un mesaj intern pe biroul lui Alice.

Alice se făcu grena de ciudă şi trebui să se mulţumească cu o spoială de manichiură. Începu să-şi răzuiască oja vişinie cu care se dăduse seara şi care la lumina zilei arăta de parcă şi-ar fi prins degetele în uşă. În sfârşit, ceasul arătă ora unu. Câţiva colegi plecară să ia prânzul în restaurante scumpe împreună cu clienţii sau amicii şi biroul se goli. La ora asta Alice era de mult plecată pentru că de obicei se strecura împreună cu Lysette pe la fără zece sub pretextul că trec pe la biroul de expediţii să trimită nişte pachete. Lysette şi Simon rămaseră cu ea s-o calmeze însă, când văzură că se face şi zece şi Paddy tot nu apare, o porniră totuşi spre Taco Bell să mănânce şi să se cunoască mai bine.

— Dacă nu plecăm acum, nu mai găsim *chicken fajitas,* se scuză Simon.

— Pa, iubito, şi baftă.

Lysette o ciupi pe Alice de obraz şi-i strecură o jumătate de penny în mână.

— E o monedă englezească foarte veche. Să-ţi poarte noroc, îi spuse ea şi fugi la lift. Mie mi-a adus o grămadă, zise şi-i făcu din ochi.

Alice se uită la monedă, amintindu-şi cu nostalgie ce bine era când era mică şi n-avea nicio grijă şi-şi dori să mai

aibă unsprezece ani. Nu vine, îşi zise ea. A zărit-o probabil pe Izzy la vreun stop cu capota lăsată şi părul în vânt şi s-a gândit că e o perspectivă mult mai tentantă decât prânzul cu Alice şi intoleranţa ei la fructele de mare.

La şi douăzeci şi trei Alice îşi şterse rujul şi se gândea să se ducă să-şi ia nişte sandvişuri de la magazinul de la subsol.

Târâitul telefonului sparse strident liniştea biroului. Alice se repezi să ridice receptorul.

— Alo?

— Alice, la telefon Robertson O'Rourke. Ce mai faci, dragă?

Alice făcu ochii mari. Doamne, nu se poate! Lui Robertson îi mersese vestea că, dacă te prinde la telefon, nu mai scapi.

— Tocmai mă pregăteam de siestă cu Mimi, soţia mea…

Izbucni într-un hohot de râs care aducea mai mult a ropot de mitralieră.

— Şi m-am gândit că nu e frumos să-mi rezervafecţiunea doar pentru frumoasa mea nevestică, oricât de mari ar fi sânii ei. Aşa că m-am întrebat cu cine aş putea eu să împart bucuria acestei fierbinţi după-amiezi în Vegas decât cu…

Alice căuta disperată o scuză pe care însă nici n-ar fi apucat s-o rostească având în vedere debitul verbal al lui Robertson. Şi douăzeci şi opt de minute…

— …ăsta e avantajul când faci sex cu o femeie mai tânără, nu? turuia el fără oprire.

Alice puse receptorul în furcă. Dacă o întreba cineva, o să spună că se întrerupsese legătura.

Apoi începu din nou să sune. Cine putea să fie decât tot Robertson, nu? Nu răspunse. Dar telefonul continuă să sune de parcă ar fi ştiut că e acolo. În cele din urmă îşi luă geanta şi fugi la lift. O să-şi ia nişte sandvişuri şi-o să pretindă că Paddy nici n-a existat vreodată. Cu siguranţă că acum se legăna în hamacul lui Izzy, rânjind satisfăcut.

Alice străbătu holul de-abia ţinându-se pe tocurile cui

şi gândindu-se că poate ar trebui să consulte un vraci a cărui reclamă o văzuse în *L.A. Times.* Trebuia să facă rost de ceva care să ţină la distanţă răutăţile lui Kelly care începeau să-i dea fiori. Şi poate că găsea şi ceva bun de strecurat în băutura bărbaţilor care să îi facă să moară după ea. Pentru că era absolut evident că tehnica ei de seducţie dădea greş undeva.

Sau poate nu era vorba de seducţie. Mergea cufundată în gânduri. Poate nu era bună la pat. Auzise ceva despre asta la televizor. Cum de nu se gândise la asta niciodată? Când era mică îi trecuse prin cap că poate familia o învăţa lucruri pe care ceilalţi oameni le făceau complet diferit. Luni de zile fusese obsedată de gândul că poate lumea şedea pe scaunul de toaletă invers decât familia ei, adică cu faţa la rezervor, iar ea din neştiinţă o să facă întotdeauna lucrul ăsta pe dos. O fi la fel şi în privinţa sexului, făcea oare ceva pe dos, vreo greşeală îngrozitoare? Şi cum să afle acest lucru?

Abia mergea, de parcă ar fi târât după ea un sac cu cartofi.

— Alice, unde-ai fost?

Alice se întoarse brusc la auzul bine-cunoscutei voci. În colţul holului, Paddy tocmai se ridica de pe fotoliu împăturindu-şi ziarul. Alice suci capul spre Kelly, care devenise aproape invizibilă în spatele unui imens balon de gumă de mestecat, şi apoi spre Paddy care avea un aer uşor jignit, reuşind din nou o asemănare nefirească cu personajul din *Exorcistul.*

— De când eşti aici? întrebă ea. Ai sunat în birou să-mi spui că eşti jos? continuă ea întorcându-se spre Kelly care era tot în spatele balonului.

— Era ocupat, minţi Kelly făcând uz de talentele ei actoriceşti înnăscute.

— La ce oră ai venit? insistă Alice hotărâtă să afle adevărul, întrucât Robertson sunase mult după ora la care trebuia să vină Patrick, iar Alice ţinuse special telefonul liber începând cu douăsprezece şi jumătate.

— Uite ce e, ce-a fost a fost, hai să mergem să

mâncăm că mor de foame, zise Paddy sărutând-o şi deschizându-i uşa.

În drum spre ea, Paddy se oprise la un magazin de delicatese şi umpluse o pungă întreagă cu tot felul de salate şi brânzeturi şi-o sticlă de vin alb – cald, dar ce conta. Merseră într-o viteză nebună până la un golf mic, lângă plajă, şi despachetară punga pe pătura gri adusă de Paddy de-acasă.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mă întorc într-o oră. Crezi că ne-ajunge timpul? întrebă Alice.

— Nici pomeneală, spuse Paddy aplecându-se şi sărutând-o uşor.

Din fericire, nu era timp pentru timiditate şi ezitări. Trebuiau să îndese totul în limita de timp disponibil. Mâncat, pupat, vorbit. Toate înainte de două şi jumătate.

Soarele îi colorase puţin obrajii. Puse jos furculiţa şi se întinse după un şerveţel. Salata cu brânză de capră şi spanac era categoric extrem de săţioasă. Se sătură doar cu o frunză. Nici Paddy n-o ducea mai bine cu brânza lui Roquefort şi *prosciutto focaccio.* Nu-şi mai luau ochii unul de la altul. Alice profita să-l privească în voie de câte ori Paddy se apleca să-şi taie o bucăţică de brânză sau se uita după vreun planor în înaltul cerului. Iar când se duse după un tufiş să facă pipi, absorbi cu aviditate fiecare detaliu, de la şireturile desfăcute la mersul lui uşor asimetric, ca să şi le proiecteze în minte mai târziu, la birou şi să viseze cu ochii deschişi.

Paddy nu era însă la fel de liniştit. Ar fi vrut tare mult s-o invite seara la restaurant însă ştia că asta însemna o posibilă întâlnire cu Tash şi nu găsise încă o scuză credibilă pentru faza cu admiratorul secret. Tot spera că, cine ştie, poate pleacă la vreo filmare în Mexic pentru vreo şase luni sau cam aşa, iar când se va întoarce Alice va fi deja căsătorită cu el şi va refuza să-l părăsească chiar dacă cea mai bună prietenă a ei i-o va cere. Şi nici pacostea de Izzy nu-l lăsa în pace. Îl invitase s-o însoţească la ora ei de salsa în acea seară, ceea ce, din câte putuse el să îşi dea seama, avea semnificaţia unei relaţii în toată puterea

cuvântului în acest oraş. Alice era însă aşa de scumpă cum încerca ea să-şi scoată pe furiş cu furculiţa o bucăţică de spanac dintre dinţi, încât, deşi aproape că nu-i venea să creadă că nu simte nici cea mai mică dorinţă să se suie în patul unora dintre frumuseţile blonde care defilau pe plaja din Santa Monica, nu regreta sub nicio formă că venise aici. Deşi ar fi trebuit totuşi să se gândească ce are de gând cu *Fecioara neprihănită din Cheapside* ale cărei repetiţii urmau să înceapă în West End peste câteva săptămâni.

Se înfruptară cu mare plăcere din îngheţata cu ciocolată. Alice îşi băgă degetul în frişca de deasupra şi-l linse apoi cu nesaţ, Paddy culese cireaşa şi i-o băgă în gură, se ciocniră în linguriţe pe ultima bucăţică şi, în final, se prăbuşiră ghiftuiţi pe pătură.

— E din păr de cal? întrebă Alice întinzându-şi braţul gol pe pătura aspră.

— Cred că e pătură de închisoare scoasă probabil pe furiş de la Alcatraz sau cine ştie de unde. Zgârie ca dracu', nu?

— Groaznic.

Alice îşi ridică fusta în încercarea imposibilă de a le da picioarelor ei o nuanţă mai închisă.

— Îngheţata a fost fantastică, cu atâta ciocolată, zise ea închizând ochii şi întinzându-se pe spate.

Paddy privi cu nesaţ firicelele de păr blond de pe pulpele lui Alice, întrebându-se când savurase un desert atât de mult ultima dată. Şi cât timp vor mai trebui să înlocuiască sexul cu îngheţata.

— Cred c-ar trebui să mă întorc la serviciu, zise Alice uitându-se la ceas.

Paddy dădu din cap cu o privire pierdută, frecându-şi încetişor piciorul de glezna ei.

— Nu e nevoie să mă duci înapoi. Iau un taxi dacă vrei să rămâi să faci o baie, spuse Alice dându-şi seama că era aproape trei şi că vinul şi biroul erau întotdeauna o combinaţie dezastruoasă.

Paddy însă nu părea să-şi dea seama că Alice se

comutase deja la atmosfera de birou. Se întoarse spre ea, îi prinse bărbia în palmă şi o privi intens. Parc-am fi într-o scenă de film, îşi zise ea stingherită, dar se relaxă văzând ce sincer o privea. Îi lăsă bărbia şi-o apucă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Alice, ştiu că poate o să crezi că e prea devreme şi că-ţi spun asta din motivele pentru care spun bărbaţii astfel de lucruri, dar nu e aşa, m-am gândit mult la lucrul ăsta.

Alice era pregătită pentru orice. Voia probabil s-o treacă pe asigurarea lui de maşină. Sau să-l ajute să-şi aleagă o pereche de pantofi noi. Se supăra dacă o ruga să-i calce nişte cămăşi?

— Alice, te iubesc.

Pentru asta însă nu era deloc pregătită. Începură să-i tremure genunchii şi să-i clănţăne dinţii în ciuda soarelui fierbinte de după-amiază. Cu siguranţă că în secunda următoare cortina se va ridica, dezvăluindu-le pe fostele ei prietene râzând de mama focului de fătuca asta ridicolă care-şi putea închipui că Paddy Wilde se putea îndrăgosti de una ca ea. Nici pomeneală însă. Doar iarba înaltă, marea şi în zare un iaht, iar Paddy o privea cu aceeaşi intensitate. Alice se simţea ca una dintre actriţele lui. Era evident rândul ei la replică.

— Mulţumesc, bâigui ea.

Departe de *Doctor Jivago,* dar în fond nici ea nu era Julie Christie. Paddy se aplecă şi o sărută.

— Am vrut să ştii.

Zâmbi, iar fantoma lui Laurence Olivier dispăru şi în locul ei reapăru fermecătorul Paddy.

— Şi să ştii că n-am mai spus asta nimănui până acum.

Evident că Alice nu putu să doarmă în următoarele trei zile. Vorbeau la miezul nopţii, Paddy dezbrăcat pe aşternutul alb în lumina lunii, luptându-se cu căldura nopţii de vară, Alice cu lumânările aprinse în jurul patului şi cu cascada de apă şiroind uşurel în spatele ei. Râdeau încetişor de glume numai de ei înţelese, Alice devenea

treptat delicios de insinuantă şi amândoi tânjeau să fie împreună.

— Ar trebui să vii încoace într-o zi, să vezi ce pat nemaipomenit am şi ard de nerăbdare să-l folosim.

— Abia aştept, răspundea Paddy, apoi îi împărtăşea vreo informaţie puţin cunoscută despre lună, făcând-o pe Alice să constate cu uimire cât de trecătoare este existenţa omenească.

Apoi ajungeau la concluzia că de fapt era mai bine că nu se văzuseră săptămâna asta pentru că, sincer vorbind, la serviciu era ca la nebuni.

Alice lucrase până la zece în fiecare seară la campania pentru Robertson O'Rourke pentru că acesta o sunase pe Jennifer să-i spună „eu cred că nu-mi dau seama cât de bătrân sunt, că altfel nu pricep de ce tânăra aia, Alice, mă consideră atât de puţin atrăgător, încât să-mi trântească telefonul. Bine măcar c-o am pe Mimi, care e o adevărată binecuvântare şi pe tine, care tare-ai mai vrea să mă ocup puţin de tine, nu Jenny?" sau cel puţin aşa presupunea Alice că decursese convorbirea, fără insinuări răutăcioase, numai că Jennifer rămăsese cu gura căscată când auzise şi ca urmare îi ceruse imperios lui Alice să facă o campanie super, că altfel… Alice se apucase cu conştiinciozitate să-i sune pe ziariştii din cel puţin zece zone diferite de fus orar pentru a-i convinge să nu subscrie la campania „Moş obscen implicat în scandal de incest".

De fapt, Alice îşi petrecuse singurul moment liber din întreaga săptămână sărbătorind alături de Simon şi Lysette la L.A. Farm. Se gândise să-l invite şi pe Paddy, dar se temea ca discuţia despre căsătorie şi copii să nu fie totuşi prea mult pentru el, având în vedere că relaţia lor abia împlinise o săptămână. Chiar şi cuvântul relaţie părea cam pompos pentru o legătură de numai o săptămână. Aşa că se duse singură să se întâlnească cu cei doi la bar.

— Scuze c-a trebuit să ne întâlnim într-un loc aşa retras, dar aici e mai puţin probabil să dea de noi tipul care-şi vrea diamantul înapoi, zise Lysette, temându-se mai mult pentru diamant decât pentru viaţa ei.

— De ce nu anunţaţi poliţia? întrebă Alice.

— Iisuse, Ally, de-aia te băteam mereu la hoţii şi vardiştii când eram mici, păi asta ar însemna să ne predăm de bunăvoie, spuse Simon cu o mână pe genunchiul lui Lysette şi alta pe paharul cu bere.

— Păi n-aţi făcut nimic rău, nu?

— Am făcut contrabandă cu diamante, Alice, spuse Lysette cu mândrie, ca şi cum acest lucru presupunea să ai creier de inginer de aerospaţiale şi curaj de corespondent de război.

— O.K., dar aveţi grijă. Tipii ăştia sunt periculoşi, îi avertiză Alice, deşi cei doi nu păreau de fel îngrijoraţi. Şi-acum întrebarea de un milion de dolari: la Saint Paul sau la Westminster Abbey? întrebă Alice, gândindu-se că poate ajunge şi ea măcar o dată în viaţă în revista *Hello!* ca „Alice Lewis, vara mirelui şi bună prietenă cu mireasa. Sau poate că redactorul o s-o prefere pe Fifi sau altă actriţă. Se întrebă dacă o să aibă curajul să-l invite pe Paddy.

— Drept să-ţi spunem, am luat deja decizia vieţii noastre în această privinţă, spuse Lysette pe un ton oarecum temător, strângând mâna lui Simon ca să prindă curaj. Vrem să ne căsătorim pe o plută, pe o cataractă din Nepal.

— Ce? exclamă Alice, încercând să şi-o imagineze pe Lysette cu cască şi vestă în ziua nunţii.

— E visul meu, spuse Simon. Apoi ne petrecem luna de miere la Ritz. Da’ nu-ţi face griji, Ally, găsim noi o barcă suficient de mare să încapi şi tu, zise Simon, izbucnind în râs şi înghiontind-o pe Alice în abdomenul care i se subţiase remarcabil de când nu se mai văzuseră, deşi Simon, evident, nu remarcase schimbarea.

— Bravo. Remarcabil compromis, nu? Şi dovedeşte cât de mult ţineţi unul la celălalt, zise Alice.

— Exact, spuse Simon strălucind de fericire. După care ne vom duce să locuim în casa părintească.

— Super! Vai, Lysette, o s-o adori pur şi simplu. Hectare de grădină, până şi capelă proprie, şi o aripă micuţă şi drăgălaşă unde locuiau pe vremuri servitorii...

— Nu, Ally, barca transformată în locuinţă. Acolo m-am născut, acolo am petrecut cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Şi vreau să împart această experienţă cu Lizzy.

Alice se uită la Lysette crezând că va descoperi pe faţa ei o oarecare dezamăgire. De asta s-a căsătorit ea cu un lord cu dinţii strâmbi şi urechi de măgar, ca să locuiască pe-o plută putredă de bambus undeva în Kashmir? Lysette era însă toată numai dragoste şi extaz. Poate nu fusese atentă la ce spusese Simon. Sau, şi mai surprinzător, îl iubea cu adevărat.

Alice se scuză şi plecă de la L.A. Farm puţin înainte de miezul nopţii ca să-l mai prindă pe Paddy înainte de culcare. Taxiul ieşi pe autostradă cu muzica lui Burt Bacharach la radio şi cu un Lamborghini negru pe urmele lui.

Joi, pe la unsprezece noaptea, Alice se prăbuşi extenuată la biroul ei. Îşi îngropă capul în mâini şi închise ochii pentru câteva secunde. Mai avea de organizat doar un turneu de promovare pentru presă şi termina tot ce îşi propusese pentru seara respectivă. Răsfoi cartea de telefon pentru hoteluri şi se gândi că Trump Towers ar fi o alegere inspirată. Auzise că în dormitoare au punguţe aurii de fard, iar ea căuta cu disperare ceva în care să-şi pună liplinerul. Încercui numărul cu roşu şi închise computerul. Putea face treaba asta şi a doua zi. În plus, trebuia s-apuce să mai şi doarmă. Tash şi D.I.-ul plecau în weekend la Palm Springs să sărbătorească internarea nevesti-sii la clinica Betty Ford, prin urmare Alice şi Patrick se puteau bucura unul de altul în apartamentul din Fourth Street. În drum spre casă, îşi cumpără de la Seven Eleven căpşuni şi croissante şi nişte tarte.

— Nu ţi se întorc maţele pe dos de la chestiile astea? o întrebă Tash care se cocoţase pe masa de bucătărie şi-şi ştergea oja de la picioare, umplând podeaua cu ghemotoace de vată.

— De ce nu-ţi faci pedichiura la Palm Springs? o întrebă Alice, strâmbându-se de durere pentru că-şi muşcase limba mâncând o tartă.

Minunat, cum să mai savureze sărutările lui Patrick cu ditamai băşica pe limbă?

— Palm Springs a căzut. Nevastă-sa a reuşit să-l convingă pe psiholog că nu e dependentă de calmante, ci e doar nefericită, aşa că se duc amândoi la un seminar care să-i înveţe să redescopere bucuria de a trăi împreună.

— Vai, Tash, îmi pare aşa de rău.

Chiar îi părea. Să-i spună lui Patrick că vor trebui să se limiteze la dormitor în loc să profite de toată casa sau nici să nu pomenească acest amănunt? Se hotărî însă pe loc la gândul luminii orbitoare din studioul lui Paddy. Dieta compusă din tarte şi lipsa de somn din ultima vreme îşi puseseră amprenta şi n-avea niciun chef să-i dea lui Paddy prilejul să-i compare pungile de sub ochi şi celulita cu lipsa totală a acestora la una ca Izzy. Prin urmare, era clar. N-o să-i pomenească niciun cuvânt despre faptul că Tash va fi acasă în weekend. Puse aluatul de croissant în congelator şi, când să pună şi căpşunile, văzu un gândac în cutie.

— Tash, te deranjează dacă vine cineva la mine în weekend? întrebă Alice strivind gândacul sub pantof.

Era evident că munca de PR îi întărise nu doar psihicul, dar şi stomacul.

Tash ridică ochii la ea.

— Să-nţeleg că vorbim despre un mascul? întrebă ea. Şi masculul ăsta e cumva Charlie?

— Îl cheamă Paddy.

Alice îşi ţinu respiraţia. O fi onestitatea cea mai bună tactică, dar ea făcea cu greu faţă unor astfel de situaţii. Acum însă n-avea încotro având în vedere că plănuia să-şi petreacă mare parte din următoarele două zile închisă în dormitor cu acest bărbat. La serviciu, pe birou, avea un calendar cu benzi desenate care spunea că „nicio problemă nu e prea mare sau prea complicată, încât să n-o poţi ignora”. Asta era concepţia după care se condusese mai toată viaţa ei. Din nefericire, problema ei de-acum nu se încadra în acest tipar.

— Şi e un prieten de la Londra, sau cine? o întrebă Tash, mânjindu-se din greşeală cu ojă pe vârful degetului.

Chiar că nu-nţeleg de ce nu mă duc eu la pedichiură. Poate să doarmă pe canapea cât timp are nevoie.

— N-are nevoie de canapea, murmură Alice cu jumătate de gură.

— Zău? exclamă Tash ridicând brusc ochii la Alice, care mai avea puţin şi se evapora cu totul.

Acum ori niciodată, Ally.

— Ne întâlnim de câteva săptămâni. S-ar putea să aibă o prietenă, dar mie îmi place de el şi, spre deosebire de Charlie, n-a încercat să mă lege cu cătuşe.

În sfârşit, a spus ce-avea de spus.

— Charlie a încercat să te lege? zise Tash abia abţinându-se să izbucnească în râs.

— Nu-i nimic de râs, Tash, a fost foarte jenant.

Era rândul lui Alice să izbucnească în râs amintindu-şi de ridicolul situaţiei cu cătuşele cu blăniţă ale lui Charlie.

— Şi mai şi mârâia! zise ea hohotind.

— Mârâia? întrebă Tash răsturnând din greşeală sticluţa cu ojă. Adică cum?

— Adică… Gggggrrrr… ca un urs.

Alice râse cu lacrimi după care începură să mârâie una la alta, când mai ameninţător, ca urşii, când mai mieros, ca motanii.

— El însă credea că mie mi se pare grozav de sexy, hohoti iar Alice.

— Of, Doamne, draga mea, îmi pare aşa de rău. De ce nu mi-ai spus până acum? întrebă Tash ştergând oja cu o cârpă. Mă bucur aşa de mult că ai cunoscut pe altcineva. Charlie e un dobitoc, ca toţi impresarii. Trebuia să-mi dau seama.

După reacţia lui Tash, Alice se gândi bucuroasă că aceasta tocmai îşi dădu acordul în privinţa relaţiei ei cu Paddy. Poate c-ar trebui să spună mai des adevărul.

— Pe lumea asta sunt tot felul de nebuni. N-am vrut să-ţi spun, dar azi-dimineaţă am găsit o cutie în faţa uşii. Drăgălaşă, cu o fundiţă roz, spuse Tash.

Misteriosul ei admirator îşi făcuse din nou apariţia,

îşi zise Alice. Parcă era un făcut, taman când l-ai cunoscut pe bărbatul visurilor tale, hop mai apare unul.

— În sfârşit, în cutie era… continuă Tash uitându-se neliniştită la Alice… un pistol de jucărie. Pe bilet scria „că dacă nu…”. O prostie şi, dacă n-ar fi fost tipul ăsta care te urmăreşte pe tine, aş fi zis că e o glumă. Am chemat poliţia şi ne-au inclus pe traseul patrulei însă trebuie să fim foarte atente, Alice. Înţelegi?

Alice trase brusc aer în piept şi se rezemă de spătar şocată. Doamne, ăsta să fie bărbatul cu care visase ea să fugă în lume, cu care trebuia să se întâlnească în seara aia la Grădina de trandafiri? Chiar că scăpase ca prin urechile acului. Jură să înveţe pe dinafară codul sistemului de siguranţă şi să-şi reia orele de kickboxing. Slavă Domnului că venea Paddy la ea în weekend. N-o fi el luptător profesionist, dar e precis în stare să tragă câţiva pumni la o adică.

Alice stătea lungită în pat, cu ceaiul de mentă într-o mână şi cu telefonul în cealaltă.

— Trebuie să plec la New York luni, îi spuse lui Paddy în timpul obişnuitei lor convorbiri nocturne.

— Pentru cât timp? întrebă el dezamăgit, dar drăguţ.

— Trebuie să merg într-o călătorie promoţională cu Robertson. Îţi aduc o cască de duş de la hotel când mă-ntorc. Vin miercuri. O să-ţi fie dor de mine?

Extraordinar cât de multe puteai spune la telefon, lucruri pe care faţă în faţă nu le-ai fi spus niciodată.

— Se-nţelege. O să fiu tare nefericit. Rămâne valabil pe mâine-seară?

— Diseară, îi reaminti Alice.

Ceasul ei arăta 1.30.

— Da, rămâne valabil. Vino pe la şase.

Dacă Alice ar fi fost o eroină din romanele lui Hardy, ar fi simţit probabil cum trag zeii de sforile sorţii ei. Căci de unde să ştie ea că vineri seara la ora şase avea să reprezinte momentul crucial al călătoriei ei pe aceste meleaguri?

Alice aranjă ultimele detalii în camera ei, porni

cascada şi înfoie pilota de parcă Venus de-abia s-ar fi ridicat din pat, pregăti aprinzătorul să-l aibă la îndemână mai târziu pentru lumânări. Pusese măsline verzi la rece pentru Martini, iar firicelul de iasomie pe care-l culesese din grădină parfuma toată camera la fiecare briză.

Auzise că s-ar putea să fie cutremur în seara aia, ceea ce adăuga un plus de nelinişte şi emoţie întregii atmosfere. Abia aştepta să simtă cum se zguduie patul cu ea, să vadă lumânările pâlpâind şi să se trezească a doua zi dimineaţă întrebându-l râzând pe Paddy dacă „simţise şi el că s-a zguduit pământul”. Îşi trase rochia pe ea şi-o porni în picioarele goale pe coridor. Tash asculta radioul în camera ei şi-şi făcea unghiile.

— A venit? o întrebă când Alice trecu prin dreptul camerei ei.

— Dintr-o clipă într-alta, spuse Alice înfoind pernele şi trântindu-se pe canapea ca o nimfă în repaus. Poate ţi-l aminteşti de la petrecere, deşi tu erai ocupată până peste cap cu D.I.-ul tău. Eram amândoi în grădina de trandafiri.

Din camera lui Tash se auzi un ţipăt.

— V-aţi tras-o în grădina mea de trandafiri? strigă ea prefăcându-se scandalizată, deşi în sinea ei se bucura pentru Alice.

În fond, ea era cea care o împinsese pe Alice în braţele lui Charlie Perversul.

— Nici vorbă. Ne-am sărutat, replică Alice. O să vezi c-o să-ţi placă de el.

După care fugi la ea în cameră s-aprindă lumânările, lucru care necesita cel puţin o jumătate de oră, neavând deci nicio şansă să faci chestia asta când erai în focurile pasiunii. Se uită la pat. Sfântul Graal al oricărui bărbat din sudul Californiei, chiar dacă Alice nu era tocmai licoarea pe care ar fi preferat-o majoritatea dintre ei. Şi asta era într-adevăr seara serilor. Se apucă să aprindă lumânările. Abia aştepta.

Paddy gonea pe autostradă cât de repede îi permitea vechitura lui de maşină. Ronţăia fericit o bomboană mentolată pe care o găsise în suportul de casete. Asta era

weekendul weekendurilor. Era sigur că Alice o să izbucnească în râs când o s-audă povestea cu admiratorul secret şi-o să-l întrebe de ce nu-i trimisese nişte diamante Cartier în loc de bomboane de ciocolată, recunoscând că de fapt fusese încântată de bileţele. Apoi o să regrete că nu venise în seara aia la întâlnirea din Grădina de trandafiri, după care vor uita totul. Ei, aşa e la începutul oricărei poveşti de dragoste. La fel cum Alice nu înţelesese ce părere avea el despre Izzy şi de ce băuseră şi fumaseră în neştire la petrecerea aia. Doamne, ce mult îi plăcea de ea! Adică mult mai mult decât simţise pentru celelalte de care doar se îndrăgostise. Poate c-ar fi trebuit să se întoarcă amândoi la Londra şi să devină cel mai dinamic duo teatral din oraş. În fond, nici ea nu murea probabil de plăcere să facă reclamă unor moşi incestuoşi, iar el trebuia să se apuce de lucru la *Fecioara neprihănită din Cheapside.* Puteau să locuiască într-un pod în Bloomsbury şi să se îndrăgostească încet, încet, pe bancheta din spate a bine-cunoscutelor taxiuri negre, sau să stea de vorbă ore în şir cu câte o halbă de Guinness în faţă la The Nelly Dean.

Paddy opri în faţa casei de pe Fourth Street cu un sentiment ciudat, pentru că era prima dată când nu trebuia să se mai furişeze. Şi nici nu va mai trebui vreodată de-aici înainte pentru că de-acum devenea un iubit în toată puterea cuvântului, care n-avea de ce să-şi parcheze maşina la un kilometru distanţă şi nici să stea ascuns pe după tufişuri.

Alice tocmai terminase de aprins lumânările când observă o pereche de chiloţi rămasă pe frânghie la uscat, drept sub geamul dormitorului. Şi, cum voia ca nimic să nu strice priveliştea din dormitor spre grădina de trandafiri, dădu fuga prin uşa din spate să-i ia de pe frânghie.

Paddy sunase, iar acum aştepta la uşa din faţă mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit s-aducă şi altceva în afară de chipsuri şi periuţa lui de dinţi. Toată chestia asta era prea formală, se gândi el.

— Pur şi simplu nu cred. Cum adică s-a terminat? Păi nu ziceai că divorţezi? Şi-acum mă suni de la Vegas să-mi spui că s-a terminat? Şi mă pui pe speaker, pe deasupra! strigă Tash măsurând bucătăria ca un leu în cuşcă, cu mobilul la ureche.

— Natasha, îmi pare rău. Am suferit foarte mult de când au apărut copii, dar până acum nu mi-am putut da seama de ce. Acum însă ştiu, trebuie să fiu alături de familia mea.

Din fundal se auzi un ropot de aplauze din partea celorlalţi participanţi la seminar adunaţi în Sala Memorială Elvis Presley care îi ofereau astfel sprijin moral D.I.-ului, în vreme ce soţia lui zâmbea, ştergându-şi o lacrimă de recunoştinţă.

— Şi le-ai spus ălora din grupul tău ce tare îţi place să suferi? Le-ai spus că pe lângă faptul că-ţi place să suferi, eu pot să le trimit şi nişte casete video drept dovadă? Altoitul cu bastonul pentru începători. N-ar fi nostim pentru următoarea voastră întâlnire? în aşa fel o să vadă toţi ce-i place domnului Masochist să facă cu puţica lui *fooaaarte* mică. Pen' că îţi spun eu, e cea mai mititică pe care am văzut-o vreodată! se stropşi Tash cu obidă şi închise telefonul.

Douăsprezece cupluri supraponderale răsuflară uşurate că nu era rândul lor să se destăinuiască în seara aia, în vreme ce bărbaţii luară decizia să greşească în mod convenabil numărul de telefon al amantelor când le va veni rândul. D.I.-ul se făcu roşu ca para focului, gândindu-se să-şi facă o mărire de penis.

Patrick sună din nou. O porni spre grădina din spate să vadă dacă Alice nu era cumva acolo, clipă în care uşa se deschise şi Tash îşi făcu apariţia albă ca varul. Greu de spus care dintre cei doi a fost mai şocat la vederea celuilalt.

Alice se apucă să culeagă nişte trandafiri ofiliţi. Îşi vârî chiloţii sub bărbie, în vreme ce cu o mână apucă tulpina, iar cu cealaltă rupea floarea ofilită. Durează doar o clipă, iar Paddy precis n-o să vină la fix, îşi spuse ea

aruncând florile ofilite peste gard în grădina vecinului. Poate n-ar fi rău să culeagă o floare s-o pună pe perna lui Paddy. Sau mai bine nu, prea semăna a scenă dintr-un film cu Jane Seymour. Putea însă să pună unul într-o vază.

— Patrick, presupun… zise Tash întinzându-i mâna cu un aer absent.

Patrick se dădu un pas înapoi şocat. Apoi încremeniră amândoi. În faţa ochilor lui Tash era chiar urmăritorul lui Alice. Alt mascul nenorocit.

— Tu! explodă Tash.

Patrick a fost cât pe-aici s-o rupă la fugă, dar renunţă sperând ca Alice să-şi facă apariţia şi să-l salveze.

— Tu! zbieră Tash din nou, de data asta repezindu-se spre Patrick, care se dădu precaut într-o parte. Tu eşti perversul care dădea târcoale pe-aici acum câteva zile?

— Să vă explic, bâigui Patrick zâmbind, sperând s-o îmbuneze.

Mişcare total greşită însă în condiţiile date.

— Ţi se pare amuzant, da? Ţi se pare că e amuzant să sperii femeile? Ţi se pare că dacă trimiţi bilete abjecte şi ameninţări cu moartea eşti mai bărbat? Eşti un prăpădit. Şi cară-te dracului de-aici imediat până nu chem poliţia. Dacă mai îndrăzneşti s-o suni pe Alice vreodată, să ştii că te castrez cu mâna mea! zbieră ea fulgerându-l cu privirea pe Patrick care începu să se dea înapoi spre aleea unde parcase maşina.

— Nu sunt niciun fel de urmăritor, sunt un om perfect normal. În lumea mea asta se numeşte a face curte unei femei. Şi, de fapt, celor mai multe femei le place la nebunie.

Cum naiba reuşise Alice să fie prietenă cu o asemenea ţicnită? se gândi să dea buzna în casă s-o salveze pe Alice şi să fugă amândoi, numai că periculos de aproape de Tash se găsea o greblă. Merita oare să moară în numele dragostei? Poate, numai că în jocul ăsta nu era loc de greşeli. Un Paddy perforat n-ar mai fi fost de folos nimănui. Se decise s-o ia la sănătoasa şi s-o sune pe Alice mai târziu, după ce Tash o să plece la Palm Springs aşa

cum plănuise. Iisuse, ce femeie înfiorătoare!

— Ia-ţi imediat tălpăşiţa de pe proprietatea mea, sau poliţiştii vor fi aici în cincisprezece secunde, spuse Tash cu aerul că i-ar face chiar mare plăcere să-l vadă pe Paddy făcut bucăţi, bucăţele.

În realitate, nu pe Paddy îl vedea Tash în mijlocul pajiştii, ci pe D.I. În blugi şi cizme de cowboy, cu aparatul de fotografiat aruncat sexy pe umăr. Las că-ţi arăt eu ţie, ticălos nenorocit, îşi zicea ea în gând, în vreme ce Paddy ajunse din câţiva paşi la maşină, sări în ea şi pe-aici ţi-e drumul.

Alice se întoarse în casă şi lăsă chiloţii în maşina de spălat. Uşa din faţă era larg deschisă.

— Tash, trebuie s-aducem nişte bălegar pentru trandafiri că sunt pe moarte, spuse Alice intrând în hol şi văzând-o pe Tash, care stătea în picioare în uşă şi privea în stradă.

— Ce faci?

— Alice, trebuie să vorbim, spuse Tash întorcându-se spre ea şi închizând uşa în urma ei. Hai să stăm jos.

— Ce-i? întrebă Alice râzând uşor nervos, mirându-se de atitudinea ciudată a lui Tash.

Tash se instală pe canapea cu un picior îndoit sub ea şi-i făcu loc şi lui Alice, care se aşeză însă fără tragere de inimă pe marginea canapelei, cu un ochi la uşă. Sperase ca Tash să nu înceapă cu psihanalizele la adresa lui Paddy doar pentru că n-avea ce să facă în acea seară de vineri.

— Despre D.I? întrebă Alice calmă.

— Despre irlandezul ăla, spuse Tash incapabilă să-i pronunţe numele.

— Paddy? zise Alice simţind că ceva începe să-i fâlfâie prin stomac.

— Cum l-o fi chemând. Tocmai a fost aici, spuse Tash calmă.

Alice încercă să se ridice să vadă dacă mai e maşina afară. Începea să intre în panică. Tash însă o opri punându-i mâna pe genunchi.

— Nu. Tocmai a plecat. Alice, e grav.

În clipa aia, Alice îşi dădu seama. Fir-ar să fie, simţise ea că s-a întâmplat ceva grav.

— Of, Doamne, ţi-ai imaginat că e încă cu Izzy, nu? Trebuia să-ţi fi spus, Tash. Nu e. S-a terminat.

Suntem împreună, zise Alice triumfătoare, bucuroasă că lămurise situaţia.

— Habar n-am despre Izzy, iar treaba e mult mai serioasă, iubito. Asta e urmăritorul tău. El e psihopatul care te-a urmărit, care ţi-a trimis ameninţări cu moartea şi naiba mai ştie ce alte chestii oribile. Presupun că, dacă am trimite poliţia acasă la el, am descoperi că pereţii sunt plini de fotografii cu tine şi tot felul de chestii din astea, spuse Tash părând realmente şocată şi îngrijorată pentru Alice.

— E cine? Tash, ce Dumnezeu tot baţi câmpii acolo? Am fost în apartamentul lui. Pe pereţi e doar polyfilla. Unde s-a dus?

Alice se ridică şi se duse la geam. Nu-i venea să creadă. Era cu siguranţă o glumă tâmpită. Paddy stătea probabil ascuns în spatele unui copac în grădina din faţă şi aştepta să vadă ce face ea. Se lipi cu faţa de geam cercetând grădina.

— Adică vrei să zici c-ai fost în apartamentul tipului ăstuia? Doamne-Dumnezeule, bine că eşti întreagă şi nevătămată! Închipuie-ţi dacă plecam în weekend, cine ştie ce se mai întâmpla aici, spuse Tash gândindu-se că Alice scăpase ca prin urechile acului.

— Tash, de unde ştii că e urmăritorul?

— Pentru că l-am văzut în ziua aia. A fugit într-un Volvo şi sunt sigură că era el. Pot să confirm şi la poliţie ca să-l aresteze când ajunge acasă. Unde locuieşte?

— Eşti sigură? întrebă Alice prăbuşindu-se pe canapea. A recunoscut?

— A zis că nu e nimic rău în a speria o femeie. Că lui îi place!

Alice stătea lungită pe bancă în grădină. Tash se culcase de vreo două ore şi zorii erau deja aproape.

Petrecuseră mai toată noaptea oscilând între „Paddy

nu e genul ăsta de om” şi „toţi bărbaţii sunt la fel”, dar niciuna din variante n-o făcea să se simtă mai bine. Ar fi vrut ca Paddy s-apară deodată lângă ea, să-i spună că totul fusese o uriaşă neînţelegere şi s-o sărute. Şi-ar mai fi vrut să urle la el şi să dea şuturi în cauciucurile nenorocitului lui de Volvo. Habar n-avea dacă era într-adevăr urmăritorul ei din umbră. Şi, în fond, era un lucru chiar aşa de rău? Ei chiar îi plăcuse de el o vreme, tânjise ca acest urmăritor să se dovedească a fi cineva frumos şi deştept ca Paddy. Florile fuseseră aşa frumoase, iar acum înţelegea şi semnificaţia Grădinii de trandafiri. Nu era un loc oarecare din Venice Beach. Însă în clipa în care era gata să se lase cucerită de acest bărbat care ţinea la ea atât de mult, încât să facă toate acele lucruri minunate, cuvintele lui Tash îi răsunau din nou în cap şi iar i se strângea stomacul.

— Păi dacă te iubeşte cu adevărat şi nu se joacă pur şi simplu cu mintea ta să-şi dovedească ce puternic e el, atunci de ce nu ţi-a spus? E periculos, Alice. Şi te-a minţit.

Atunci îşi aduse aminte de pistolul de jucărie. Cu siguranţă însă nu Paddy era autorul. Sub nicio formă. Dar atunci cine? Alice oftă, îşi puse capul pe braţe şi începu să plângă.

De ce trebuia ca primul bărbat de care se îndrăgostise – da, asta era realitatea – după perfidul de Jamie să fie un psihopat care îşi alegea victimele din rândul femeilor nefericite? Ar fi trebuit să-şi continue orele de kickboxing. Şi ar fi trebuit să ştie că niciun bărbat normal n-o să se îndrăgostească de-o nătângă şi-o ciudată ca ea când oraşul ăsta era plin de femei care arătau exact ca în reclamele pentru costume de baie.

Santa Monica Boulevard era pustiu cu excepţia unei Santinele Ecologice care stătea în faţa restaurantului Lobster Pot să păzească sufletele crustaceelor sacrificate. Paddy formă numărul lui Alice pentru a suta oară. Iar robotul. Închise. Dacă lăsa mesaj, asta pentru Tash ar fi echivalat cu telefoane abuzive şi n-avea niciun chef să mai rişte şi-o asemenea acuzaţie. Mai existau şi alte căi, deşi nu-şi prea dădea seama care. Deschise pachetul de

chipsuri şi se întoarse în maşină să se gândească cum să procedeze. Cu toate că nici măcar el, Patrick Wilde, nu era prea optimist în acest moment. Era patru şi jumătate dimineaţa şi, dacă Tash se hotărâse să rămână în oraş în acest weekend, atunci nu-i mai rămânea nimic de făcut. Luni trebuia neapărat să se întoarcă la Londra. Fără discuţie. Piesa avea premiera în câteva săptămâni şi toţi criticii teatrali din West End ardeau de nerăbdare s-o vadă.

— Fir-ar al naibii să fie astăzi şi mâine şi poimâine! izbucni el lovind volanul cu palmele. Fir-ar să fie de treabă!

## Capitolul 27

— Pui sau vită? o întrebă stewardesa pe Alice.

— Nimic, mulţumesc.

Alice îşi puse dopurile la loc în urechi, încercând să ignore plescăitul foarte sonor al bărbatului de lângă ea care îşi ataca friptura de vită. În schimb, vecinul din cealaltă parte zvâcnea involuntar din picior, aşa încât, de când decolaseră de pe LAX cu trei ore în urmă, întreg rândul de scaune era zguduit în mod constant. Alice auzise tot felul de lucruri oribile despre zborurile de noapte, dar i se păruse cea mai bună soluţie ca să fie mai liniştită.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să-l suni, lătra la ea Tash când o vedea că se apropia ceva mai mult de telefon.

Alice îşi dăduse seama că era spre binele ei. Tash îi cunoştea mai bine pe bărbaţi decât ea. Şi, având în vedere că lucra în industria filmului de şase ani, îi recunoştea dintr-o privire pe perverşi.

— Şi să ştii că de fapt nici nu-l iubeşti. Când te întorci din călătoria asta la New York, îţi fac o programare la psihologul meu ca să te pună pe picioare. Pentru că nu degeaba te atrag pe tine bărbaţii care maltratează femeile şi trebuie să aflăm motivul, îi spuse Tash încercând să-i insufle încredere. Putem merge chiar împreună, scumpo, că am învăţat şi eu o grămadă de la D.I., iar cel mai important lucru e că fetele trebuie să se ajute între ele. Peste trei săptămâni încep filmările la următorul meu film

în Europa şi mi-am pus în minte să devin lesbiană.

Alice dăduse din cap şi se refugiase din nou în dormitorul ei, luând încă şapte picături de Bach Rescue Remedy şi întrebându-se dacă nu cumva se putea injecta pentru că nu părea să aibă suficient efect în starea în care se găsea ea. Nu putea să închidă un ochi. Se examină în oglindă.

— Te iubesc, Paddy. Zău că te iubesc, rosti ea cuvintele ca pe-o incantaţie menită să-l materializeze pe Paddy lângă ea. Ba nu, ba nu. M-ai minţit, eşti un pervers mort după Izzy, asta eşti. Te urăsc.

Măcar să se hotărască odată ce simţea cu adevărat, ca să ştie dacă-l sună sau dacă-i trimite înapoi cu poşta rapidă cadourile alea perverse.

Pleoscăitorului de pe scaunul de lângă ea îi sări din ureche un dop de burete galben drept în poala ei. Alice îi dădu un bobârnac, îşi trase masca peste ochi şi încercă să aţipească. Paddy însă îi sfredelea şi inima, şi stomacul. Cum naiba să fie în stare să organizeze o conferinţă de presă în starea în care era? Până la urmă, era mai bine că plecase cu o zi mai devreme pentru că avea timp să se adune înainte de a da ochii cu lumea. Dacă ar fi continuat să stea ascunsă de lume cu Tash în L.A., n-ar fi avut nicio şansă să-şi limpezească gândurile.

Se simţise oare la fel de rău când se despărţise de Jamie? Nu mai ţinea minte. Ce isteţ şi abil fusese creatorul când concepuse durerea în aşa fel, încât să fie repede uitată. Dacă n-ar fi aşa, nimeni nu s-ar mai îndrăgosti a doua oară, n-ar mai face copii, n-ar mai face niciunul dintre lucrurile care provoacă dureri imense. Alice era însă sigură că niciodată nu suferise ca acum. Niciodată.

Ţeava de eşapament atârna periculos de aproape de pământ când Paddy ajunse pe aleea cu pietriş din faţa locuinţei lui Izzy. Trebuia să găsească nişte sârmă s-o lege dacă voia s-ajungă şi înapoi acasă. Lăsă cheile în contact şi ocoli casa până la intrarea din spate.

— Izzy, trebuie să mă laşi să intru. Te rog, strigă Paddy în toiul nopţii prin geamul pe jumătate deschis. Izzy,

iubito, nu te purta aşa cu mine.

— Patrick, ce cauţi aici?

Izzy apăru goală la geam în lumina lunii, cu părul revărsat pe umeri, ca o prinţesă întemniţată. Un zâmbet fugar de uşurare se ivi pe chipul lui

Paddy când geamul se deschise şi Izzy se aplecă afară spre el.

— Parc-am fi în Romeo şi Julieta! râse.

— Izzy, îmi deschizi? o rugă Paddy.

— Şi dacă nu sunt singură? zise ea făcându-i cu ochiul.

Locul domniţei neprihănite îl luase seducătoarea vicleană.

— Nicio problemă, spuse Paddy apropiindu-se de fereastră şi prinzându-i mâna. Te rog, Izzy.

Era leit JFK junior cum stătea acolo, în lumina lunii, îşi zise Izzy. Oare s-ar supăra dacă i-ar spune John John? se întrebă ea. Se şi vedea într-o poză cu el pe coperta revistei *People.*

— Bine, iubi. Să sperăm însă că merită, spuse ea făcându-i iar cu ochiul şi îndreptându-se spre glasvand să-i deschidă.

Alice îşi scoase din bagaj lenjeria intimă şi un costum deja şifonat, după care se întinse pe pat şi începu să plângă. Să ai la dispoziţia ta un întreg apartament în luxosul Trump Tower şi să nu poţi să stai de poveşti cu Paddy la telefon! Se uită pe geam la taxiurile galbene care treceau în viteză prin ploaia de după-amiază. Oare ce făcea Paddy acum? se gândea la ea? îi era dor de ea? Ar fi putut foarte bine să ridice receptorul să-l sune. Doar ca să-i spună că nu vrea să-l mai vadă niciodată pentru c-a minţit-o. Fără scuze, doar să ştie că n-avea nicio şansă dacă voia să mai aibă de-a face cu ea. Cât despre încercarea de a o cuceri cu poezii şi flori şi bomboane… nicio şansă. Da, poate c-ar trebui să-l sune, doar aşa, ca să ştie cum stau lucrurile.

Ridică receptorul, trase aer în piept şi formă prima cifră a numărului de mobil al lui Paddy. 11

tot spusese pe dinafară ca pe o mantra în ultimele treizeci şi nouă de ore. 1 310 550... se opri. Nu era în stare. Se duse la minibar şi scoase o sticluţă de Jack Daniel's.

Telefonul începu să sune. Încremeni şi scăpă sticluţa pe covor. „Doamne, dă Doamne să fie el... te rog, Doamne, te rog, te rog...” Trăi cu o minunată speranţă în suflet preţ de vreo trei secunde: era precis Paddy, îi părea rău, totul fusese o încurcătură incredibilă şi mâine o s-o ducă la Château Marmont să sărbătorească împăcarea.

— Alo?

Era o voce de femeie. Dezamăgirea o copleşi.

— Dacă la conferinţa asta de presă nu eşti brici, eşti concediată. Eu supraveghez acum acest proiect, iar contractul tău va fi reanalizat când te întorci la Los Angeles. Lumea zice că nu eşti în stare nici să faci rost de-o tabletă de ecstasy la Viper Room, îşi încheie Kelly victorioasă discursul de condamnare. Mâine-dimineaţă vin şi eu acolo. Eliberează-mi apartamentul. Jennifer o să-ţi trimită prin fax un avertisment disciplinar oficial.

Alice dădu pe gât sticluţa de Jack Daniel's, apoi luă sticluţele de mini-Cola şi Diet Sprite. Sprite avea oare cofeină? Cum să fi făcut aşa ceva? Cum să expedieze ea fără să-şi dea seama unui număr de – nici mai mult, nici mai puţin – şapte mii de ziarişti exemplarul semnat de Tommy al Mărturiei Anonime a Dependentului de Sex? Îşi luă capul în mâini. Probabil săptămâna trecută, când fusese tembelizată de starea de euforie a celor îndrăgostiţi până peste cap. Săracu' Tommy! Iar ei să-i fie învăţătură de minte. Cât era de obosită, n-ar fi fost de mirare să trimită corespondenţă şi la *The Herald Tribune* fără să-şi dea seama. Probabil că ataşase respectivele şapte pagini la comunicatul de presă pentru Robertson. De-aia durase aşa mult copiatul.

Ei, ce să-i faci? Asta e! Adio serviciu. Adio iubit. Adio cazare în oraşul cu cea mai ridicată rată a criminalităţii din lume. Ce minunată era viaţa, nu? Alice ridică receptorul s-o sune pe Tash însă gândul la perdaful care-o aştepta o

făcu să renunţe. Ea voia să vorbească cu Paddy, voia să-i spună că era ca şi concediată din cauză că fără să vrea le servise pe tavă năpârcilor de jurnalişti detalii şocante – incredibilele aventuri sexuale ale lui Tommy. Şi că bărbatul de care se îndrăgostise era de fapt un pervers. La care Paddy o să râdă cu lacrimi. Dar era imposibil. Aşa că o sună pe Lysette. Lysette credea în dragoste şi o să-i spună ce trebuie să facă.

— Lysette. Eu sunt.

— Scumpo, cum merge weekendul deocheat? V-aţi hrănit cu căpşuni în cada cu şampanie, la lumina lumânărilor? o întrebă Lysette râzând.

— Sunt la New York. Paddy e urmăritorul din umbră. Îţi vine să crezi? El îmi trimitea bilete şi flori şi…

— Dumnezeule, ce romantic, îmi vine să mor! spuse Lysette, după care lăsă telefonul vreo trei minute să-i relateze şi lui Simon povestea, în timp ce acesta căuta în ziar anunţuri pentru un cărucior Silver Cross autentic pentru primul lor născut.

— Şi cauţi în New York? N-ar fi trebuit să sărbătoriţi împreună? Doamne, cred că e absolut nebun după tine!

— Mda, doar că Tash zice că e complet anormal, spuse Alice, întrebându-se dacă nu cumva Lysette avea dreptate, iar faptul în sine nu numai că nu era ceva rău, ci, dimpotrivă, minunat.

— Ştii ce, scuză-mă că ţi-o spun de-a dreptul, dar Tash nu e, dragă, cea mai indicată să dea sfaturi în materie de dragoste. Vreau să spun că Simon i-a scăpat printre degete, nu?

Lysette trecu cu vederea preferinţa lui Simon pentru colegele sale de clasă, profitând de oportunităţile oferite de sistemul de învăţământ public din Anglia.

— Chestia e c-a trimis şi-un pistol într-o cutie. Ameninţare cu moartea, spuse Alice gândind că până şi optimismul lui Lysette va claca în faţa acestei realităţi.

— Ameninţare pe dracu’! Era vreun bileţel acolo în care zicea „dacă îndrăzneşti”, sau ceva de genul ăsta? o întrebă Lysette făcându-i masaj pe spate lui Simon.

— Zicea „că dacă nu”, parcă.

— Ala e. Prostănacul ăsta de Donatello a încurcat borcanele, te-a confundat pe tine cu victima şi te-a urmărit până acasă. Apoi i-a părut rău pentru ce-a făcut. Că e catolic. Ar fi trebuit să te sun să-ţi spun, dar am fost aşa ocupaţi...

— Donatello? repetă Alice complet derutată.

— Da, care, de fapt, e foarte drăguţ. Îşi voia diamantul înapoi, dar i-am spus că e imposibil şi l-am invitat în schimb la nuntă. I-am spus că-i închiriem şi cască de rafting. I-am dat nişte pâine de casă făcută de mine şi a zis că se mai gândeşte. Doarme încă în camera de jos.

— Doamne, Lysette, eşti nemaipomenită. Zău. Ne vedem luni. O.K? zise Alice şi închise.

Acum putea să-l sune pe Paddy să-i explice şi să-i spună că patul era enorm fără el şi că-i era groaznic de dor de el. 1 310 550 73... *4...* trase adânc aer în piept şi o duşcă de mini-vodea... 6. Gata.

— Alo.

Voce de femeie. Nu era Paddy.

— Bună... ăă... Paddy este? întrebă Alice luată prin surprindere, cât pe-aici să se înece cu vodca.

La Malibu era dimineaţa târziu, însă Izzy, deşi avusese o noapte foooarte lungă, recunoscu imediat accentul englezesc şi ghici pe loc cui îi aparţine.

— Alex? Sper că nu vrei să vorbeşti cu Patrick, nu? îi răspunse Izzy pe un ton de superioritate dezgustat.

— Mă cheamă Alice. E acolo?

— Să vedem. Padd? Nu, cred că e la duş. Să-i spun să te sune? zise ea zâmbind cu satisfacţie, văzându-l pe Paddy ducându-se spre camera de musafiri unde se încăpăţânase să-şi petreacă noaptea fluierând melodiile lui Van Morrison.

— Nu. Nu te deranja.

Alice închise telefonul.

— Ciao, zise Izzy împingând la loc antena mobilului lui Paddy şi punându-i-l la loc pe măsuţă, lângă chei.

Se uită în jur după ceva să pună pe ea. Unde

Dumnezeu şi-o fi lăsat sutienul ăla cu care se simţea aşa de bine?

Alice îşi împachetă lucrurile în sacoşă şi-o puse lângă uşă, pregătită s-o ia din loc în clipa în care sosea Kelly a doua zi dimineaţă. Era mai rău decât îşi putuse imagina vreodată. O clipă dacă mai zăbovea în camera asta de hotel, o să se spânzure cu cablurile electrice. Nu mai fusese niciodată la New York, aşa că mai bine se ducea să viziteze puţin oraşul. Cum fusese oare în stare să se ducă glonţ înapoi la Izzy fără să clipească? Poate că nici nu se despărţise de ea. Îi reveniră în minte vorbele lui Tash în timp ce mergea pe West 44 Street. Chiar fusese o victimă? Poate c-ar trebui să consulte un psiholog, având în vedere că modelele ei comportamentale nu prea arătau bine, nu?

— Domnule doctor… va ezita ea. Am spus bine doctor, nu?

Psihologul o să încline din cap în modul său caracteristic. Tigva lui chelioasă o să reflecte lumina direct în ochii lui Alice, care va sta întinsă pe binecunoscuta canapea.

— Problema e că ultimii trei bărbaţi din viaţa mea s-au purtat foarte urât cu mine şi am început să-mi fac griji. Tiparul ăsta se va repeta pe parcursul întregii mele vieţi?

Psihologul o să mormăie ceva ininteligibil despre molii atrase de lumina flăcării şi obişnuinţa de a face la oliţă, din care Alice n-o să înţeleagă nimic.

— Vreau să ştiu dacă există vreo greşeală inerentă în atitudinea mea faţă de bărbaţi care îi determină să se poarte aşa mizerabil cu mine. Ultimul m-a lăsat baltă imediat după ce făcuserăm sex, spunând că se simte mai bine cu o avocată tunsă scurt.

Psihologul nu va pricepe însă care era chestia cu tunsoarea scurtă. O fi fost vreun preambul mai neobişnuit?

— Nu, va încerca Alice să-l lămurească. E o tunsoare foarte banală. Cât de plicticoasă am putut fi eu, încât să-l fac pe prietenul meu să mă părăsească pentru o femeie tunsă scurt?

Psihologul nu răspunse.

— În fine, până la urmă ne-am despărţit. Aş vrea să pot spune că l-am lăsat eu însă nu pot pentru că n-a fost aşa. Oricum, am supravieţuit şi fără el. N-am fost eu cea mai fericită persoană, dar am supravieţuit. Apoi l-am cunoscut pe Charlie, care cred că era mai interesat de patul meu decât de trupul meu, dar a fost un episod efemer. Şi apoi a apărut Paddy. Îl iubesc.

— A, bun. Da. Asta e bine, o să zică psihologul dând mulţumit din cap.

— Numai că, chiar dacă se va dovedi că nu e pervers, tot o s-o prefere pe Izzy, aşa că e imposibil. Credeţi că mai am vreo şansă să mă vindec, domnule doctor? Va întreba Alice.

Psihologul însă dispăruse. În locul lui apăru un poliţist newyorkez gras care mormăia în aparatul de emisie-recepţie. Alice însă se simţea deja mult mai bine. Până la urmă, s-ar putea ca genul ăsta de terapie chiar să dea rezultate şi, dacă s-ar apuca să se trateze singură în acest fel, o să-şi revină cât ai zice peşte. Se hotărî să-şi stabilească o nouă şedinţă cu ea însăşi a doua zi. Apoi dădu colţul şi intră într-o zonă evident mai puţin salubră a oraşului, cu senzaţia acută că a intrat în Gotham. Din canalele de scurgere se ridicau în ploaie vălătuci de fum, bărbaţi încărcau cutii în camioane şi fluierau în urma ei, iar Alice se gândi că, dacă s-ar pierde în această lume, poate ar scăpa pentru totdeauna şi de serviciu, şi de bărbaţi.

## Capitolul 28

Robertson o luă pe după umeri pe nepoata sa, pozând încântat pentru camerele de luat vederi. Mimi zâmbea cu toţi dinţii. Se gândea că poate se repezea cu Robertson mai târziu la Tiffany să cumpere nişte zorzoane din alea adorabile cum văzuse ea în revista *Seventeen.*

— Deci asta e fântâna tinereţii? îl întrebă o ziaristă arătând spre Mimi.

— Sigur, răspunse Robertson aprinzându-şi o ţigară şi începând să pufăie cu mândrie, cu palma ferm lipită de

fundul lui Mimi.

— Mimi, sunt adevăraţi? continuă ziarista.

Alice era pe punctul de a o da afară. Deja mersese mult prea departe cu întrebările privind misterioasa dispariţie a celei de-a şaptea neveste a lui Robertson pe un vapor-bordel la Cannes, cu treizeci de ani în urmă.

Mimi însă zâmbi dulce.

— Robertson mi i-a făcut cadou, spuse ea ridicându-şi sânii cu mândrie. Super, nu?

Alice se rezemă de spătarul scaunului. Slavă Domnului că nu era prea solicitant, pentru că nu se simţea în stare să se lupte cu jurnaliştii. Poate că se purtau aşa frumos în semn de recunoştinţă pentru faptul că le servise ocazia secolului precum capul lui Ioan Botezătorul pe tavă. Poftim, băieţi. Aventurile sexuale ale lui Tommy Kelly. Faceţi ce vreţi cu ele.

— Cum îl răsplătesc? repetă Mimi întrebarea, roşindu-se uşor din decolteu până la rădăcina părului ei oxigenat. Păi… începu ea răsucind o şuviţă în jurul degetului.

— Alice. Am nevoie de tine afară. Acum, spuse Kelly făcându-şi apariţia în uşă à la Demi Moore pe post de şefă autoritară.

Privirile ziariştilor se întoarseră spre ea pentru o secundă, apoi îşi văzură mai departe de interviu. Alice se strecură printre clipboarduri şi camere de luat vederi până la uşă, lângă Kelly.

— Afară! lătră Kelly la ea.

Alice se conformă.

Se conforma, nu se supunea, îşi zise ea.

— Ce dracu' faci acolo? Nu tu eşti vedeta evenimentului. Tu trebuie să stai în public. Şi laşi să treacă mult prea multe întrebări dubioase. Robertson e senil, iar fata e o prostănacă. Tu eşti cea care trebuie să gândească în locul lor. Nu să laşi gloata asta nenorocită să-i atace după bunul plac.

Deşi era întuneric pe coridorul hotelului, Alice observă că pe pieptul lui Kelly trona deja un ecuson cu

numele ei şi funcţia lui Alice pe el.

— Eu în schimb cred că Robertson şi Mimi se descurcă foarte bine singuri. Suntem agenţie de Relaţii cu Publicul, nu grădiniţă.

— E clar că n-ai nicio şansă în oraşul ăsta. O jalnică imitaţie de femeie din Fundu Pământului, Anglia, care a venit aici să se ia la întrecere cu aşii din branşă. Las-o baltă! încheie Kelly pocnindu-i un balon de gumă de mestecat în nas.

— Ştii ce? zise Alice.

Kelly îşi dădu ochii peste cap. Chiar trebuia să stea s-o asculte pe tâmpită asta?

— La dracu' cu toate. Ocupă-te tu de Robertson. Şi poftim şi slujba mea. Eu am plecat.

După care se întoarse pe călcâie, fără să-şi dea seama că microfonul prins de bluza ei era încă deschis. Se duse înapoi în cameră să-şi ia sacoşa. Când intră, ziariştii se ridicară în picioare şi începură să aplaude.

Robertson se ridică din scaunul cu rotile.

— Ai făcut o treabă minunată, fetiţo. Nu-i lăsa să te încalece, spuse el strângându-i mâna cu căldură. Şi, dacă vrei vreodată să-ţi schimbi slujba, sună-mă.

— Mersi, Alice, ai fost o dulce, zise Mimi ridicându-se în picioare şi luând-o în braţe.

Alice îşi şterse o lacrimă de emoţie şi ieşi din cameră.

Kelly o aştepta pe coridor.

— Cheile de la camera de hotel, te rog, spuse ea întinzând mâna.

Alice începu să scotocească prin geantă după cubul de piatră vulcanică de care era atârnată cheia.

— L-am rugat pe valet să-ţi lase lucrurile la recepţie.

— Ia-le, zise Alice aruncându-i cheile, căci vremea politeţurilor trecuse.

Kelly însă nu fu suficient de rapidă, iar cubul de piatră vulcanică ateriză direct pe degetul ei mare.

— Au! Te dau în judecată pentru asta, jigodie ce eşti! zbieră Kelly în urma lui Alice, care se îndepărtă legănându-se nonşalantă pe coridor.

Merse aşa până la lift. Apoi izbucni în lacrimi în clipa în care uşa liftului se închise în spatele ei. Şi acum ce Dumnezeu să facă?

N-avea nici hartă pentru metrou. N-avea nici cartelă telefonică s-o sune pe Tash. Avea doar sacoşa cu blugii în ea. Unde se duceau oamenii în situaţia ei? La Londra probabil că era numai potrivită pentru Armata Salvării. Sau măcar s-ar fi urcat în trenul de Norfolk şi-ar fi fost într-o clipă acasă la mama. Asta era însă The Big Bad Apple. Merse pe jos vreo jumătate de oră înainte să-i vină ideea. Central Park. Acolo se refugiau toţi cei în situaţia ei, oameni care-şi cărau ţigările şi sticla de băutură în pungi de hârtie.

— Scuzaţi-mă, îmi puteţi spune cum ajung în Central Park? întrebă Alice un trecător a cărui reacţie îi confirmă pe loc ceea ce deja intuia, anume că era o persoană în afara legii.

— Nu ştii unde e Central Park? Da’ pe ce lume trăieşti? râse el, arătând cu degetul undeva în spate, peste umărul ei drept.

Merse de-a lungul parcului. Se întoarse şi se îndreptă spre cea mai apropiată intrare. Sub străzile New York-ului trăia se pare un întreg alt oraş. Alice nu era sigură dacă aveau şi locuinţe individuale, dar auzise de un celebru fashion designer care dăduse faliment şi trăia deja de cinci ani în catacombele oraşului. Trebuia să se intereseze pentru c-ar fi putut fi o soluţie şi pentru ea, cine ştie? Se răzgândi însă imediat când îl auzi pe bărbatul care mergea în spatele ei de ceva vreme începând să latre ca un câine.

Cu gândul la ale ei, se pomeni brusc în faţa Central Park. Locul de joacă Diana Ross. Ridică ochii şi văzu copaci clătinându-se în bătaia vântului, bone stând pe bancă, cu ochii după copii. Un tip care plimba mai mulţi câini se oprise să descurce lesele încolăcite de doi căţelandri care lătrau unul la altul de-ţi spărgeau timpanele. O oază de calm într-o lume haotică? Mă rog, nu cine ştie ce calm, dar oricum era revigorant. Alice traversă aleea.

— Dă-te la o parte! se auziră zbierete din direcţia

unui grup de vreo şaizeci de rolleri cât pe-aici să-şi rupă oasele din cauza lui Alice, care nu văzuse indicatorul „Nu traversaţi” şi coborâse de pe trotuar drept în calea lor.

— Scuze, bolborosi ea zâmbind şi sări înapoi pe trotuar.

Minunat! Se simţea chiar bine. Fără serviciu etc., etc. Aşa, Alice, ia schimbă tu foaia. Că se săturase şi ea să se tot plângă că viaţa ei e mizerabilă, că n-are noroc şi aşa mai departe. Ia aşază-te la loc în fotoliul din cabinetul psihologului.

— Înţelegeţi, nu trebuie să mai fug de realitate. Trebuie să fac faţă propriilor probleme. Toată viaţa până acum am tot fugit de realitate. M-am eschivat de la întâlniri cu bărbaţi vai de steaua lor. O femeie ca lumea ar fi fost în stare să realizeze ceva odată ajunsă într-un oraş ca L.A., unde oricine îşi putea permite să-şi facă manichiura şi să mănânce alimentele organice. Nu şi Alice Lewis. Nu, Alice Lewis făcea din orice o problemă. Aşa că, domnule doctor, cred că cel mai bun lucru ar fi să mă întorc în California. Cred că mai am biletul… stai să văd.

Alice se scotoci prin sacoşă după bilet.

— Aşa. Gata, domnule doctor, l-am găsit, zise ea pupând biletul. O să mă duc înapoi să-i spun lui Paddy că, dacă mai vrea să mă urmărească şi după ce m-am purtat ca o tembelă, e cât se poate de binevenit. Ce, nu sunteţi de acord, domnule doctor? Da’ de ce? întrebă Alice încruntându-se. Credeţi că nu sunt zdravănă? Mă rog, probabil c-aveţi dreptate, dar trebuie neapărat să fac chestia asta.

— Categoric că nu eşti zdravănă, se auzi o voce în urechea dreaptă a lui Alice.

Vai, nu. Alt beţiv? Te pomeneşti că încălcase teritoriul cuiva!

— Mă scuzaţi, nu…

Alice se întoarse să vadă cu cine avea de-a face. În faţa ochilor ei, mare şi frumos ca nimeni altul, era Paddy.

— Te deranjează dacă stau şi eu aici?

Alice era mult prea copleşită de uimire şi de ruşine

ca să sară de gâtul lui ca în scenele de dragoste din filme când iubitul se întoarce de pe front. Îşi împinse însă catrafusele de pe bancă ca să-i facă loc lângă ea.

— Poftim, bolborosi ea.

Ce să spună? O surprinsese vorbind singură ca o ţicnită pe banca de lângă locul de joacă Diana Ross. Ce să mai zici în aceste condiţii?

— Cum m-ai găsit?

O întrebare de bun-simţ, logică. Ca să mai recupereze puţin din imaginea de ţicnită.

— Mărturisesc c-a fost întrucâtva cam ca cele douăsprezece munci ale lui Hercule, dar până la urmă am reuşit.

Las că nici el nu părea să fie mai puţin ţicnit.

Alice se hotărî să-l abordeze mai direct.

— Înţeleg că eşti din nou cu Izzy? întrebă ea, cu ochii aţintiţi la un câine care făcea pipi pe sacoşa Bloomingdales a unei doamne.

Aştepta să simtă lovitura de graţie în stomac.

— De unde ştii? se încruntă Paddy.

Lovitura nu se lăsă aşteptată. Direct în capul pieptului. Alice se lăsă pe spate.

— Adică… Bineînţeles că nu sunt din nou cu Izzy. M-am dus însă la ea aseară… începu el să explice.

Alice scoase un fel de chicot gâjâit de sălbăticiune încolţită.

— Şi-ţi închipui c-o să te şi cred că nu eşti din nou cu ea? Oi fi fost eu cea mai mare fraieră pe care ai avut ghinionul s-o cunoşti vreodată, Paddy, dar m-am schimbat, înţelegi, pentru că mi-am dat seama că…

— Uiţi, probabil, că tocmai am asistat la şedinţa ta la psiholog, spuse el zâmbind.

Îi venea să-i tragă una. Femeia de vizavi tocmai observase că potaia se uşura pe jacheta ei Ferragamo cea nouă şi zvââârrrrrr, câinele zbură prin aer, cu marca de încălţăminte Timberland imprimată pe fund.

— Alice, spuse Paddy luând-o de mână şi făcând-o să se uite la el. M-am dus la Izzy ca s-o găsesc pe sora lui

Lysette ca s-o găsesc pe Lysette ca să te găsesc pe tine. Mi-a spus că eşti la New York, aşa că m-am dus la tine la birou şi am descoperit Trump Tower încercuit în caietul de telefoane de pe masa ta şi tocmai am semnat un cec de 500 de dolari unei femei care pretindea că e şefa ta şi că altfel te dă în judecată că ai lovit-o, după care un tip în scaun cu rotile mi-a spus cam pe unde-ai luat-o zicând că, dacă n-ar fi Mimi, te face bucăţi. De o oră umblu după tine. Aşa că, într-un fel, chiar sunt urmăritorul din umbră, deşi…

Alice se uita la Paddy, care era evident destul de derutat de tot ceea ce se întâmplase.

— …asta nu explică nici pe departe gravele acuzaţii de comportament indecent pe care mi le-a adus diabolica ta colegă sau faptul că, atunci când mi-am dat seama că s-ar putea să nu te mai văd niciodată, m-am gândit să mă călugăresc.

— Zău? exclamă Alice, muşcându-şi limba să nu izbucnească în râs.

— Mă rog, nu chiar. Nu chiar călugăr, dar te iubesc, Alice. Şi-mi place de tine. Şi cred că ceea ce simt o să dureze mult mai mult de cinci nopţi şi-un prânz, spuse Paddy sărutând-o uşor pe obraz.

— Bun, şi-acum ce facem? îl întrebă ea, considerând că atâtea decizii de destin pentru o singură zi erau arhisuficiente şi nu mai era în stare de încă una.

— Păi, eu zic să ne întoarcem la Londra, dacă tot suntem la mijlocul distanţei. Unde mai pui că, între noi fie vorba, cred că s-ar putea face un western cu toate afişele cu „Căutaţi de poliţie" din L.A. Cu chipul nostru pe ele. Izzy, Tash şi aproape toată poliţia din oraş sunt probabil pe urmele mele de când cu ameninţările cu moartea pe care ţi le-am trimis.

— Zici tu, râse Alice. Eu personal nu ştiu să am vreun duşman.

— Şefa ta, Izzy, Charlie… ca să-i numesc doar pe câţiva, spuse Paddy, aplecându-se să-i sărute mâna. Plecăm şi stăm deoparte o vreme, apoi ne întoarcem când n-o să

mai fim consideraţi nişte paria.

— Şi ce să fac eu la Londra?

— Păi, e compania asta de teatru de care voiam să-ţi vorbesc. Şi au nevoie de-un agent foarte bun. Pe urmă de tipu' ăsta care are un apartament foarte mare în Soho şi caută pe cineva cu care să-l împartă, numai că e foarte pretenţios şi există o singură persoană care întruneşte toate condiţiile, spuse Paddy zâmbindu-i cu subînţeles.

— Dacă-ţi închipui că o să las totul baltă aici ca să vin după tine în celălalt capăt al lumii doar pentru că aşa ţi-ar conveni ţie şi *Fecioarei neprihănite din Cheapside,* atunci te înşeli amarnic, zise Alice zâmbind. Eu vreau mai mult de la o relaţie. Vreau un bărbat care să-mi dea dovezi că mă iubeşte, care să mă urmeze până la capătul pământului, să mă cucerească… să-mi trimită chiar flori, câteva poezii…

— Caz în care mă tem că totul cade, spuse Patrick scuturând din cap. Eu, unul, am renunţat să mai fiu romantic pentru că e prea periculos.

— Ei, bine atunci, încuviinţă Alice în timp ce Paddy îi săruta iar mâna. Presupun că pot să trăiesc şi fără toate chestiile astea romantice…

Apărut 2008
BUCUREŞTI – ROMÂNIA